

Chương 1 1: Tiết Tử

dịch: kaffesua

beta: Ching Ling

Trong địa lao âm u, người đàn ông tóc tai rối bời, tứ chi bị trói chặt treo trên tường, người bê bết máu, đã không còn thấy rõ đâu là vết thương đâu là vết máu chảy xuống.

Ngoài địa lao có vài thiếu nữ tha thướt đang đứng, thiếu nữ dẫn đầu đám người này mang mạng che, che khuất cả khuôn mặt, nhưng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt nàng đang nhìn chăm chăm vào người đàn ông kia.

Về mặt chăm chú, lắng nghe hơi thở ồ ồ vọng ra từ trong địa lao, nhịp thở kéo dài, tiếng phát ra cũng nhỏ dần, bàn tay khẽ nắm chặt, hạ lệnh, “Đi vào, lấy máu.” giọng nói khàn khàn thô nhám chẳng khác nào một lão phụ ở lứa tuổi cừu tuần (tức U90).

“Giáo chủ...” Thiếu nữ đứng phía sau hơi do dự, “Hôm nay đã lấy máu rồi, lần lấy máu tiếp theo là buổi trưa ngày mai...”

Thiếu nữ kia vẫn chưa dứt lời thì một tiếng “bốp...” vang lên, người vừa được gọi là giáo chủ ấy vung tay tát thiếu nữ kia một bạt tai.

“Người không thấy gã ta khó qua được đêm nay sao?” Ánh mắt phía sau mạng che nhìn chăm chăm vào thiếu nữ đang té ngã trên đất, “Chờ đến trưa mai ư? Người muốn bao nhiêu công sức ta bỏ ra bỗng hóa thành công cốc cả sao?”

Chỉ chốc lát sau, thiếu nữ kia đưa tay bịt mắt, miệng rên đau đớn, tiếng rên càng lúc càng lớn, nàng ta đau đến mức lăn lộn trên đất, chờ đến khi nàng ta ngừng lại, mọi người mới nhìn thấy rõ, tại vết tát mới vừa in lên trên mặt giờ đã thối rửa ra, không rõ đâu là máu đâu là thịt hòa lẫn cùng xương trắng, nhìn vô cùng kinh khủng.

Nàng ta đau đớn rên rỉ hai tiếng, cuối cùng cái tay đang che mặt buông rơi, nàng nằm trên đất, mắt tròn to, hơi thở đã không còn.

“Còn ai ý kiến gì nữa không?”

Đám thiếu nữ phía sau câm như hến, tất cả đều đứng im lặng, có người bước lên mở cửa địa lao ra, bọn họ đi vào trong.

Một người mở một hộp gấm màu vàng, bên trong có một con trùng trông giống như con tằm đang ngo ngoe. Một người lau sạch vết máu loang lổ nơi gần vị trí tim của người đàn ông, một người cần dao vàng đến rạch một đường ở vị trí vừa được lau sạch, dòng máu tươi chảy ra, con sâu trong hộp gấm như bị thứ gì đó kích thích, bắt đầu giãy dụa.

Người thiếu nữ ấy nâng hộp đến gần ngực của gã ta, con sâu bò nhanh đến miệng vết thương, bắt đầu hút dòng máu tươi đang tuôn ra từ vết rách. Nó hút nhiều đến mức cơ thể vốn có màu trắng của nó giờ đây đang chuyển dần sang màu đỏ tươi của máu.

Nhìn thấy con sâu đã hút đủ máu rồi, thiếu nữ lại dùng đầu cọ mềm đẩy con sâu trở lại trong hộp, nhưng nàng mới quét được hai cái, thì sắc mặt bỗng trắng bệch.

“Giáo chủ...”

Bên ngoài nhà lao, giọng người đàn bà cũng trầm xuống, “Sao vậy?”

“Ngọc tằm... bò vào trong vết thương rồi, không chịu ra....”

Mạng che trên mặt khẽ phất phơ, bà ta đặt chân lên bậc thang bước vào trong đại lao. Có điều bà ta vừa mới nhấc chân lên thì thiếu nữ bên trong lại hét lên, “Bò vào rồi, ngọc tằm đã bò vào trong rồi.”

Đợi đến khi người đàn bà tiến vào, ngọc tằm đã mất hút trong ngực người đàn ông kia rồi.

Địa lao im bật, thiếu nữ đứng bên kia bỗng nhiên nhìn thấy đầu ngón tay của người đàn ông đã bị trói gô chín mươi chín ngày bỗng động đậy. Nàng còn đang ngây người, lại nghe bên trong có người kêu lên, “Vết thương của gã...”

Vết thương của gã, đang... từ từ khép lại....

Người đàn bà nhìn người đàn ông ấy, không nhịn được đưa tay sờ sờ ngực của gã, sau đó cất tiếng cười thỏa mãn và vui sướng, “Thành công rồi. Người cổ của bọn cung cuối cùng cũng thành công rồi!”

Bà ta cười, thế nhưng ngay giây phút đó, đôi tay người đàn ông kia chợt nắm chặt, sau đó tiếng “răng rắc” vang lên, xích sắt bọc lấy tay gã bị đứt đoạn, gã vận lực rất lớn, khiến cho xích sắt bị đứt văng ra ghim sâu vào bờ tường phía sau.

Người đàn ông mở mắt, một đôi mắt đỏ tươi giống như mắt của dã thú, cho dù ngũ quan rất anh tuấn, thế nhưng vẫn khiến người nhìn hoảng hốt, kinh sợ.

Người đàn bà kia lại cười to, “Đứa bé ngoan của ta, giờ đây, con chính là báu vật canh giữ cửa của linh trường môn! Có con, Nam Cương sẽ nằm trong tầm tay ta!” Lời này vừa dứt, người đàn ông chợt đưa tay nắm chặt cổ bà ta.

Gã khẽ siết lại, mặt bà ta thoáng chốc đã tím tái.

“Buông... Con ngoan... Buông tay... Ta là chủ nhân của con.”

Gã hoàn toàn không nghe thấy lời bà ta, vung tay lên, người đàn bà chẳng khác nào một con rối bị ném mạnh vào tường, tạo thành một lỗ hổng to trên bức tường.

Gã gào to một tràng, chẳng khác nào tiếng tru rên của dã thú về đêm, chỉ nhoáng một cái, khắp địa lao, máu thịt văng khắp nơi.

Không biết đã qua bao lâu, vầng trời phía đông vừa hừng sáng, gã mù mịt nhấc chân bước ra khỏi đại lao, nhếch nhách lên lời xuyên qua đám cây rừng chẳng chịt, ngăn đầu đôi mắt trông về phía xa xa, ở nơi đó cái lầu gác của vương triều Đại Tấn dựng giữa vùng biên cương vắng lặng thấp thoáng như ẩn như hiện.

Luồng khí khô nóng hắt ra từ miệng mũi gã bị cái lạnh đêm rừng nhanh chóng đông cứng hóa thành luồng hơi trắng, sau đó bị chính gã phá tan.

Lê bước chân lao đảo, gã mù quáng xông lên phía trước, vượt qua muôn vàn ánh trăng mỏng lung xuyên qua lá rừng chiếu lên các cành khô và cả trên người gã, kéo thành vệt dài trên cỏ, trên mặt và chạy đến tận khúc mắt trái mới chịu dừng lại.

Con đau mãnh liệt phát ra từ trong trái tim như muốn xé rách thân xác gã, dần vật gã.

Gã cắn chặt răng, nhắm mắt đau đớn.

Bước ra khỏi rừng, bên người đã không còn cây cối che đậy, gã trượt chân lăn người xuống sườn dốc.

Ánh bình minh vùng sa mạc Tắc Bắc vẫn rất lạnh lẽo, gã nhắm mắt nằm một mình trên mảnh đất hoang, sương đọng trên mép cỏ khô, gã cảm nhận được cơ thể đang chuyển động, từng chút, từng chút một, con đau đớn phát ra từ các đầu khớp xương đang bị vỡ vụn.

Toàn bộ cơ thể như bị nham thạch đè ép lại, xương khớp vang lên những tiếng “răng rắc”, thân hình cao lớn của gã dần dần teo nhỏ lại, cuối cùng...

Biến thành một đứa bé.

Mặt trời ban mai chạy qua đỉnh núi cao soi ánh nắng vàng óng lên trên cát vàng sa mạc Tắc Bắc hoang vắng.

Chợt nghe phía xa xa có tiếng vó ngựa vọng lại, móng ngựa đập lên mặt đất, còn mang theo mùi máu tươi, chỉ chốc lát sau đã vọt tới chỗ của nó. Nó từ từ nhắm hai mắt, không phải giả bộ, mà thật sự chẳng còn sức để mở mắt ra nữa.

“Chiếu tướng...” Một giọng đàn ông cộc cằn vang lên, “Ngài xem, sao lại có một thằng nhóc lạc ở đây?”

Tiếng bước chân ngựa chậm rãi đi đến, dừng lại nơi đỉnh đầu nó, có người tung người xuống ngựa, có lẽ xuất phát từ bản năng, nó cảm nhận được người đến không có ý làm hại đến nó, nó cố hết sức mở mắt ra nhìn, nhưng chỉ nhìn thấy đường viền mờ ảo của một cô gái gầy ốm mặc ngân giáp màu đỏ.

Là một... nữ chiếu tướng?

Chỉ nhìn được bấy nhiêu đã làm nó không còn chút sức lực nào, mắt lại nhắm nghiền.

Phía sau người con gái ấy còn có hai người đàn ông mặc áo giáp, phó tướng La Đằng vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy thằng nhóc này, “Trời, người thằng nhóc này nhuốm đầy máu! Thật khủng khiếp!”

Và một phó tướng khác tên Tần Lan điềm tĩnh hơn đôi chút nói, “Chiếu tướng, trên ngực thằng nhóc này có ấn ký.”

“Ấn ký màu đỏ như lửa, quả là một ấn ký đẹp.” Tiếp theo là giọng nữ hơi khàn khàn, đầu ngón tay hơi lạnh nhẹ nhàng xoa lên trên ấn ký ở ngực nó.

Ngón tay nàng lướt qua bụng nó làm nó khẽ run lên, con mãnh thú ngụ trong trái tim vừa chìm vào giấc ngủ say bỗng thức giấc sau cái xoa này của nàng, trái tim khẽ run rẩy, chỉ trong thoáng chốc, nó cảm thấy người mình vô cùng khô nóng, miệng khô khốc khó chịu, nó còn ngửi thấy mùi vị khác lạ từ luồng khí hít vào.

Là mùi máu.

Dòng máu đang lưu chuyển trong thân thể của ba người vừa đến này, dòng tuần hoàn của dòng máu ấy len lỏi khắp cơ thể để duy trì sự sống và mọi vận động của họ.

Khứu giác càng trở nên nhạy cảm, nó không thể nào cưỡng lại được sự cảm dỗ của máu tươi.

Đặc biệt là máu của cô gái đang ở trước mặt, thơm không thể tả được.

Thế nhưng ba người họ không thể nào biết được những khuấy động trong cơ thể nó.

“Đứa bé này trông thật khôi ngô.” Nữ chiêu tướng vỗ vỗ mặt của nó, “Mang nó về đi..”

“Chiêu tướng..” Tần Lan rất bất đắc dĩ, “Chúng ta không biết lai lịch của nó.”

Ngược lại, La Đăng chẳng để ý đến, “Tôi nghe nói Tây Nhung có tập tục tế người, năm nay thời tiết vùng biên cương này rét lạnh và khô khốc hơn mọi năm. Có lẽ đứa bé này bị bọn chúng lấy làm tế phẩm cầu trời ban độ ẩm?”

“Nếu là tế phẩm thì sao lại bị vứt ở đây, quần áo tả tơi, cả người còn đầy máu tươi.”

Nghe thấy chữ máu, ham muốn trong lòng nó càng tăng lên, miệng há ra, cổ họng khô khốc như bị lửa thiêu.

“Trông nó có vẻ khát nước, đem nước đến đây.” Nữ chiêu tướng lên tiếng, ngay sau đó chiếc nắp bình đựng nước được mở ra, nàng không thô lỗ đổ nước vào trong miệng của nó, mà đổ nước lên đầu ngón tay, rồi đưa đầu ngón tay ướt át đó nhẹ nhàng bôi lên bờ môi khô khốc của nó.

Nước không có mùi vị, nhưng vì nó đọng trên ngón tay của nàng nên vô tình nhiễm một mùi hương trí mạng.

Chính là hơi thở và mùi vị của nàng.

Khi ngón tay của nàng vừa rời khỏi bờ môi của nó, nó lại giống như con sói đói vừa bị đoạt đi miếng thịt thơm ngon ngay miệng, nó luống cuống hung tợn tức giận đến mức không thể khống chế được mình, vì vậy, khi ngón tay nàng lại bôi nước lên môi nó thêm lần nữa thì nó không còn cách nào khống chế được, vội há to miệng cắn mạnh vào ngón tay của nàng.

Da thịt ở ngón trở bị cắn rách, răng nó thâm nhập vào trong máu thịt của nàng, máu tươi nhanh chóng tràn ngập trong miệng nó.

Nữ chiêu tướng bị đau, cúi đầu suyt xoa, vội rút ngón tay lại theo bản năng. Nhưng nó lại không chịu nhả, lắc lắc đầu, giống như loài lang hổ muốn cắn nuốt ngón tay rỉ máu đỏ vào trong bụng.

Khi máu tươi đã tràn ngập trong miệng thì có một luồng hơi ấm từ bụng bốc lên, giống như ngọn lửa vừa được châm lên, sau đó bùng cháy mãnh liệt, nhanh chóng đốt đến tim nó, nóng đến mức trái tim nó đau buốt, trái tim bị thiêu đốt không ngừng giây phút.

“Chiêu tướng!” Hai gã đàn ông thấy thế, liền vội vàng chạy lại, một người cố sức bóp dưới cổ họng nó, nó liền chết không nhả.

Người còn lại thì luôn miệng mắng to, “Cái thằng oắt thói tha lòng lang dạ sói nhà mi, có tin ông đây đập nát cằm mi không hả? Tần Lan, buông ra đi, để ông đây đập nó!”

Tần Lan nghe tiếng quát tháo thì hơi khựng tay lại, nhưng vẫn không chịu buông ra, ngược lại còn tức giận nói, “Chiêu tướng! Cái thằng oắt này cứ cắn ngài không chịu nhả!”

“Chẳng nhẽ ta không biết nó đang cắn ta sao?” Nàng bực mình trách mắng, ghét bỏ gạt tay gã ra, so với tay đàn ông thì tay nàng mềm mại hơn nhiều, nhưng nàng dùng hai ngón tay ấn xuống khớp hàm của nó. Nó thấy khớp má đau đớn, không còn sức để cắn nữa.

“Để hai người làm chắc nó sẽ bị bóp nát mất.” Nàng lại lên tiếng chỉ trích, rút ngón tay ra ngoài.

Nhưng dòng máu ấy đã hòa vào trong cơ thể của nó.

Tuy rằng chỉ chút máu ấy thôi không thể làm thỏa mãn cơn khát của nó, nhưng luồng lực xung động trong cơ thể nó dường như đã được chút máu ít ỏi này trấn an, dần dần dịu đi.

“Chiêu tướng.” Giọng của người thanh niên tên Tần Lan đầy lo lắng, “Tay ngài....”

“Sức của một đứa bé có là bao, ta chỉ bị thương ngoài da thôi.” Nó cắn nàng, nhưng nàng lại không vứt bỏ nó lại, còn khiêng nó lên, “Đi, quay về doanh.”

La Đăng nóng ruột rống lên: “Chiêu tướng muốn đưa con sói con này về thật sao?”

Lê Sương mặc kệ gã, “Chỉ là một đứa bé mà thôi.” Nàng tung người lên ngựa, ngồi ở phía sau nó, ôm cơ thể mềm nhũn không còn chút sức sống chẳng khác nào rơi vào cõi mê của nó vào lòng, giọng nói hồ hững, “Hồi ta còn bé cũng là một con sói lang giống như vậy, cũng được cha ta nhặt về đó thôi.”

Chỉ một câu đã khiến hai người kia không còn lời nào để nói.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Tán Trường An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1 2

dịch: kaffesua

beta: Ching Ling

Dùng xong bữa trưa trong quân doanh, các tướng sĩ đều ra trạm gác nghỉ tạm, tuy rằng Lê Sương lo thời tiết vào tháng 11 năm nay sẽ trở lạnh, Tây Nhung không đủ lương thực dự trữ, sợ rằng sẽ phải xuất binh đến các vùng biên cảnh Đại Tán để cướp lương. Nhưng lo lắng vẫn chỉ là lo lắng mà thôi, ngày đông giá rét vẫn chưa đến, vẫn còn cách hơn một tháng nữa, trong quân doanh chẳng bận chuyện gì...

Lê Sương rồi rãnh thành thoi, buồn chán lật xem một mẫu chuyện vu vơ kẹp trong quyển binh phổ.

Từ nhỏ, Lê Sương đã bị ông già nhà mình nuôi nấng như một đứa con trai, tập võ bắn cung còn giỏi hơn cả đám trai tráng, nàng cũng chẳng hề có mấy thói quen như các cô nương khác, duy nhất chỉ có đọc ba cái chuyện hư cấu này để giải tỏa tâm trạng. Bất kể là mấy quyển truyện tào lao bí đao bán dạo trên phố, đến mấy chuyện vu vơ của đám tài tử phong lưu, và cả đồng tiểu thuyết ân oán của đám giang hồ hiệp sĩ hay là truyện liêu trai thần tiên quỷ quái, thể loại nào nàng cũng xoi tuốt, chẳng chút kén chọn...

Sa mạc Tắc Bắc hoang vu, cũng may nàng có mang theo mấy quyển tiểu thuyết từ trong kinh đến đây, cũng thấy bớt tịch liêu...

Lê Sương vênh ngón trở bị thằng nhóc kia cắn bị thương lên, nàng đang say sưa đọc thì nghe thấy tiếng bước chân “cộp cộp” nặng nề đi tới.

La Đăng tức giận đùng đùng, chẳng thèm gõ cửa, vung tay hất mạnh cái màn cửa nặng nề bước vào, “Chiếu tướng! Hồi này tôi đã nói đừng đem cái thằng ranh thói kia về rồi mà! Nó vừa tỉnh lại thì đã có người tới máng vón với tôi rồi.”

Lê Sương háng giọng, len lén nhét quyển sách giấu xuống phía dưới bàn, lập tức ngẩng đầu, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Văn La Đăng hỏi, “Sao vậy?”

“Tôi vẫn chưa đến xem, lúc này tôi đã sai đội trưởng cho người đến chăm sóc cho nó, đội trưởng ấy phân phó hai binh tốt đến đó, nghe nói nó hắt tung com người ta mang tới, còn xông lên đánh hai binh tốt ấy, hai binh tốt kia bị nó đánh cho thương tích đầy mình, với bản tính nóng nảy của ông đây ấy à, cái loại khinh khỉnh kiêu căng như vậy cứ một nhát chém luôn cho rảnh việc, có điều nó được chiếu tướng nhặt về...”

Lê Sương gật đầu: “Ừ, để tôi đi xem.”

Lê Sương bước vào tiểu doanh trưởng, vừa liếc mắt nhìn đã sững sốt ngây người, thấy đứa bé kia bị dây thừng quấn chặt khắp mình, những vòng dây đều đặn trông y đòn bánh tét, nằm ngay đơ trên giường, chỉ chừa mỗi cái đầu ra để thở. Trên đất, com nước văng tứ tung, bị giẫm đạp bê bết, người trong lều vậy chặt lấy nó, ai nấy vẫn đề cao cảnh giác, có thể tưởng tượng ra cảnh tượng lúc trước thằng nhóc này bị dẫn vật biết bao nhiêu.

Lê Sương cảm thấy buồn cười: “Làm cái gì vậy?”

Lúc này, mấy quân sĩ trong lều mới quay đầu lại nhìn nàng, vội vàng nhường đường hành lễ.

Mà kể từ khi Lê Sương bước vào trong doanh trưởng thì ánh mắt thằng nhóc luôn nhìn chăm chăm vào nàng. Ngay thời khắc này, không còn ai che chắn trước mặt, thằng nhóc càng không chút kiêng dè nhìn thẳng vào đôi mắt nàng, tâm tình phức tạp ẩn trong đôi mắt ấy tuyệt đối không thể là vẻ mặt của một đứa trẻ có thể biểu đạt được.

Chỉ một cái nhìn này, Lê Sương liền có thể nhìn ra, trước kia nó đã phải trải qua cuộc sống phức tạp cỡ nào.

Nàng cup mắt, quét mắt nhìn một lượt com nước đổ lung tung trên đất, hỏi nó, “Có phải nhóc con sợ chúng ta hạ độc trong com không?”

Đội trưởng đứng bên cạnh gãi đầu, ngây ngô nói, “Chiếu tướng, thằng nhóc này cứ như bị câm ấy, hồi này hỏi sao nó cũng chẳng hé một lời...”

“Đúng.”

Giọng nói rõ ràng rành rọt vang lên, chẳng khác nào sợi roi mây đánh cái “chát” vào mặt của đội trưởng, đội trưởng quay đầu liếc mắt nhìn nó, nghiêng răng nghiêng lợi, lui sang một bên không nói gì thêm nữa.

Lê Suồng nghe vậy lại cười, “Giết nhóc cần phải hạ độc sao? Mấy cây đao kiếm trong lều này, có cái nào không thể đâm chết được nhóc chứ?” Lê Suồng nói, tiện tay rút đao của một binh tốt bên cạnh, ngay lúc mọi người vẫn còn ngây ngốc, không hiểu gì thì nàng vung cây đao lên phía trước, mọi người thấy chiêu thức liền mạch dứt khoát, nhất thời sợ đến sắc mặt trắng nhợt, phải biết rằng lúc này chiêu tướng đã đem quân lương trân quý ra nấu tắm bỏ cho thằng nhãi này đấy.

Nhưng “Vút” một cái, lại thấy dây thừng đang buộc chặt trên người thằng nhóc con bị cây đại đao trên tay Lê Suồng chặt đứt, lực đao và cự ly không sai lấy một li mà thằng nhóc con thì không bị sứt mẻ dù chỉ một cọng lông tơ.

Đao rời khỏi tay, bay ngược vào trong vỏ đao của binh tốt.

Hai đương sự xem như không có việc gì, còn binh tốt kia nắm vỏ đao mà lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

Thằng nhóc con vẫn mở to đôi mắt đen láy ra nhìn nàng.

Nếu như nói chiêu thức vừa rồi của Lê Suồng liền mạch dứt khoát đủ hù chết người thì một đứa bé đối mặt với nhát đao mạnh mẽ dứt khoát ấy của Lê Suồng lại không hề nhúc nhích né tránh, ngay cả mắt cũng chẳng thêm chớp, nhiều đó thôi cũng đủ khiến người ta thấy kinh sợ.

Bởi vì nếu không phải nó nhận ra Lê Suồng sẽ không giết nó, thì chính là nó không hề sợ hãi.

Đối với một đứa bé mà nói, cho dù rơi vào khả năng nào đi nữa thì cũng làm cho người ta khiếp sợ.

Nhưng đây chỉ là nỗi khiếp sợ của người bên cạnh, Lê Suồng ngồi xuống trước mặt nó, nghiêng người nhìn, ánh mắt bình thản: “Tỷ không biết trước đây nhóc đã trải qua những chuyện gì, nhưng bây giờ đã ở chỗ này rồi, ở đây không ai thiếu nhóc cái gì, cũng không ai muốn hại nhóc, tỷ nhặt nhóc trở về là xuất phát từ lương tâm. Hiện tại bữa trưa của nhóc bị nhóc hắt đổ rồi, cho nên hôm nay nhóc không có cơm trưa để ăn. Quân lương trân quý, kỷ luật nghiêm ngặt, tối hôm nay nhóc cũng sẽ không có cơm ăn. Một khi đã ở chỗ của tỷ thì là ai cũng không ngoại lệ.

Lê Suồng nói xong liền xoay người đi ra ngoài. Đội trưởng vội vã đi theo, một lát sau lại có tiếng của nàng vọng vào trong doanh trướng, “Các người đều là đàn ông trai tráng cả rồi, thế mà lại trói một đứa bé như vậy, có còn thể diện là người của quân đội Trường Phong ta không?”

Đội trưởng chỉ biết kêu khổ, “Chiêu tướng, ngài không biết thằng nhóc này nó quậy...”

“Được rồi, tự tôi lo.”

Bên ngoài im lặng, các binh sĩ thấy thằng nhóc này ngoan ngoãn ngồi im không nhúc nhích ở trên giường hẹp, cũng kéo nhau lui ra ngoài.

Trong doanh trướng lại chìm vào trong yên tĩnh, cậu nhóc cúi đầu nhìn dây thừng bị lưỡi đao sắc bén cắt đứt, cậu nhóc đưa tay nắm chặt lấy nó, đây là dây thừng bị nàng ấy cắt đứt. Có sao nó lại cảm thấy ngay cả dây thừng bị nàng cắt đứt cũng ẩn chứa hơi thở của nàng?

Mà mùi vị này cảm dỗ đến mức khiến nó dấy lên cảm giác trầm mê, mù mịt.

Suốt một buổi chiều, Lê Suồng ở trong binh trường luyện binh.

Xế chiều Lê Suồng quay về doanh, nàng đi ngang qua doanh trướng của thằng nhóc con, bước chân hơi khựng lại, do dự không biết có nên đi vào trong xem thử thằng oắt con này không, dù sao, lúc nàng còn bé cũng từng được nhặt về như thế này, đối với một đứa bé như thế, nàng làm sao có thể không ưu ái dành nhiều tình cảm hơn cho nó.

Nàng mới vừa đi tới cửa doanh trướng, màn doanh đã vang lên tiếng xột xoạt.

Thằng nhóc đi chân trần trên đất, ngẩng đầu mở to đôi mắt tròn xoe nhìn nàng, trong ánh mắt nó chỉ có bóng hình nàng và ánh chiều tà.

Lê Suồng sững sờ trong phút chốc, nở nụ cười: “Nhóc cảnh giác như vậy là rất tốt, ở trong doanh trướng mà vẫn có thể phát giác được bên ngoài có người.”

“Chỉ cảm nhận được người bên ngoài là tỷ.” Nó nói.

Đuôi lông mày của Lê Suồng khẽ động, buồn cười ngồi xổm xuống: “Hà? Làm thế nào cảm nhận được? Xem ra mũi nhóc thật tinh đấy, người được mũi của tỷ nữa sao?”

“Ừ, có thể ngửi được mùi của tỷ.”

Lê Suồng càng thấy thú vị, “Vậy nói thử xem, mùi của tỷ thế nào?”

“Đặc biệt...”

... mùi máu đặc biệt thơm.

Thằng nhóc cúi đầu liếc nhìn tay nàng, ngón tay trở của Lê Sương vẫn còn quần băng vải trắng, dư vị trong cổ họng đã bị quét sạch lại tràn ngập hương vị máu của nàng. Nó vươn tay, nhẹ nhàng đặt vào mu bàn tay nàng, trong khoảnh khắc đầu ngón tay vừa chạm vào mu bàn tay nó bỗng có cảm giác giống như bị điện giật, một hồi tê dại, ở đầu quả tim dường như có vật gì đó đang ngo ngoe, hơi ngửa, nhanh chóng trôi lên.

Bị một thằng nhóc con sờ vào mu bàn tay như vậy, Lê Sương không thấy mình bị xúc phạm, trái lại còn cảm thấy thú vị:

“Đặc biệt? Chẳng lẽ lúc hôn mê nhóc hút máu của tỳ cho nên nhận tỳ là chủ tử rồi ư?” Nàng trêu ghẹo nói ra những lời này, nhưng lại làm thằng nhóc con sùng sốt, ngơ ngác ngẩng đầu nhìn nàng.

Lê Sương cũng không để ý đến ánh mắt ngẩn ngơ trong thoáng chốc đó, nàng cúi đầu nhìn cánh tay gầy yếu của nó, trong lòng lại thấy xót xa. Nhớ đến tình cảnh mình khi còn bé, nàng lại nhất thời động lòng trắc ẩn.

Nàng nhìn chung quanh một chút rồi kéo nó vào trong doanh trướng, lôi cây kẹo trong tay áo ra, nhét vào trong tay nó, “Ăn đi, lúc này tỳ đã hạ quân lệnh không cho người đưa cơm đến cho nhóc rồi, nếu để người khác biết được, tỳ sẽ mất hết thể diện đấy.”

Nó cầm viên kẹo nhưng không ăn, Lê Sương vốn dĩ còn định nói thêm dăm ba câu nữa với nó, thế nhưng ngay lúc này bên ngoài lại vang lên tiếng nói của Tàn Lan, “Có thấy tướng quân không?”

Lê Sương quay đầu liếc nhìn ra ngoài doanh trướng, rồi quay đầu lại xoa xoa đầu nó.

“Có lẽ hôm nay vẫn chưa có ai nói rõ với nhóc, nơi đây là đại doanh Trường Phong của đội quân thủ thành Lộc triều Đại Tấn, tỳ là tướng thủ doanh Trường Phong, tên Lê Sương, nếu như nhóc tin tưởng ở tỳ, bất cứ lúc nào cũng có thể nói rõ thân thế của mình cho tỳ, nếu nhóc vẫn còn cha mẹ người thân, tỳ sẽ đưa nhóc về với họ, còn nếu không có, tỳ cũng có thể giúp nhóc tìm một gia đình trong thành Lộc nhận nuôi. Cho nhóc thời gian từ từ suy nghĩ, nghĩ kỹ rồi lại tới tìm tỳ.”

Lê Sương đứng dậy, xoay người ra khỏi doanh trướng, đưa bé dường như đưa tay kéo vạt áo của nàng theo bản năng, không muốn để cho nàng rời đi, nhưng lúc này Lê Sương đã nhắc rèm cửa doanh trướng lên, ánh chiều tà từ bên ngoài đổ vào.

Ánh sáng bất ngờ làm đôi mắt nó đau nhói, nhịp đập trái tim bỗng nhiên rối loạn, nó cứng đờ người, bước chân chợt dừng lại, cũng không nắm lấy vạt áo của Lê Sương nữa.

Lê Sương bước ra khỏi cửa, lên tiếng gọi Tàn Lan, “Tôi ở chỗ này, chuyện gì?”

“Mã xa của Tiểu công tử đến rồi.” Tàn Lan vừa đáp, vừa dẫn Lê Sương nhanh chóng đi xa.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Tấn Trường An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

dịch: kaffesua

Màn cửa nặng trĩu rũ xuống, che kín thân ảnh của nó bên trong doanh trướng, cũng không ai nhìn thấy bên trong lều bị che khuất ánh chiều tà kia có một đứa bé ôm ngực chậm rãi quỳ một chân xuống đất, nhịp thở của nó dần trở nên dồn dập, trên trán rịn ra từng giọt mồ hôi lạnh.

Một đường vân đỏ rực như máu từ ngực nó chậm rãi lan ra, bò lên cổ nó, lại trườn lên gò má sau đó chạy lên trên khóe mắt của nó.

Người nó...

Đang từ từ lớn dần lên...

Một chiếc mã xa chóp đỏ dừng lại bên cổng đại doanh Trường Phong, một thiếu niên mặc áo lông cáo hất tay của người hầu đang vươn ra đỡ, tự mình nhảy phốc xuống xe ngựa. Chàng thiếu niên hít một hơi thật sâu.

Chàng thiếu niên nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp và tiếng khô khớp va vào nhau từ xa vọng đến, tiểu công tử xinh đẹp ngẩng đầu nhìn, liền nở

nụ cười tươi rói, cất tiếng gọi: “Tỷ.”

Tiểu công tử xinh đẹp định chạy đến chỗ Lê Suong, thế nhưng vừa nhấc chân lên mới bước được hai bước, thì Lê Suong đã đi tới trước mặt. Nàng búng ngón trỏ vào trán tiểu công tử nghe một cái “tách” rõ to, chàng thiếu niên đau đến nhe răng trợn mắt, rên lên “ui da”, rồi đưa tay lên xoa xoa.

“Tỷ, tỷ lại ra tay mạnh hơn trước nữa rồi...”

Tiểu công tử lăm bằm oán trách, thế nhưng về mặt đau đón ấy lại không làm Lê Suong đau lòng, đã vậy còn nghe thấy nàng lạnh lùng hừ một tiếng, “Tỷ còn có thể búng mạnh hơn nữa đấy, đệ có muốn thử không?”

Lê Đình vội vàng lắc đầu: “Không thử không thử.” Cậu nhìn Lê Suong, giả bộ tỏ vẻ đáng thương, tủi thân, “Tỷ, đệ nhớ tỷ quá chừng, tỷ xem, tỷ đã hai ba năm không về nhà rồi đấy.”

Trước giờ Lê Suong vẫn luôn dễ mềm lòng lại không thích bị gò ép, thấy tiểu đệ tỏ vẻ như vậy, cũng không nỡ trách phạt tiếp. Thế nhưng vẫn cố mạnh miệng nói, “Bản tính của đệ tùy hứng, lão già lại quá nuông chiều đệ. Sau này ở bên này xảy ra chuyện gì tỷ cũng mặc kệ đệ!”

“Đệ biết tỷ sẽ không bỏ mặc đệ đâu!” Chàng thiếu niên cười tươi rói, đôi mắt híp lại như trăng non, thoáng chốc đã xua tan cái lạnh giá ở nơi phương bắc, dường như nhiệt độ ấm hơn cả ba độ, càng làm cho Lê Suong khó nổi cơn giận với cậu.

“Được rồi được rồi.” Tần Lan tiến lên hoà giải, “Chiếu tướng, bên ngoài trời giá rét, hay là để cho tiểu công tử vào trong lều ngồi trước đã?”

Vào chủ doanh, bữa tối đã được dọn ra, cơm canh trong trại lính giản đơn, mỗi người một chiếc bàn nhỏ, yên lặng ngồi ăn được một hồi thì bỗng nhiên La Đăng vén rèm đi vào: “Chiếu tướng.” Hắn cúi chào, phui phui tuyết bám trên người, tiến lên phía trước nói: “Chiếu tướng, thằng oắt con ngài nhất về bỗng chạy đâu mất rồi.”

Lê Suong nghe nói như vậy cũng ngây ra, “Không thấy? Sao lại không thấy?”

“Vừa mới nãy, lúc mấy binh tốt đi ngang qua doanh trường của nó thì nghe thấy bên trong có tiếng động lạ cho nên đi vào xem xét mới phát hiện không thấy nó trong đó, mọi người đã tìm khắp quân doanh một lượt rồi nhưng nó vẫn bật vô âm tín.”

Lê Suong nhũn mảy, mới vừa rồi La Đăng vén rèm thì nàng thấy sắc trời bên ngoài đã tối đen, hiện tại tuyết rơi rất dày, một đứa bé như nó chạy ra khỏi quân doanh, chỉ sợ là khó qua cơn lạnh, “Dẫn người ra ngoài quân doanh tìm thử xem.”

La Đăng tắc lưỡi, “Còn tìm làm cái gì, chiếu tướng, theo tôi thấy, cái thằng ranh con khinh khinh kiêu căng như nó chẳng nuôi được đâu, nó muốn chạy thì cứ để nó chạy đi, đỡ tốn cơm, năm nay trời lạnh, cũng không dư gạo để nuôi một kẻ ăn không ngồi rồi.”

“Cố tìm đi, nếu thực sự tìm không được thì xem như tùy duyên vậy.”

La Đăng lĩnh mệnh rồi đi.

Lúc này, Lê Đình ngồi bên cạnh mới lên tiếng hỏi Lê Suong: “Tỷ, tỷ vừa lượm được một thằng nhóc về sao?”

“Ừ.” Lê Suong lên tiếng, tâm tư lại không đặt ở câu hỏi của đệ đệ, nàng nhìn thời tiết bên ngoài doanh, mùa đông năm nay đến sớm hơn mọi năm, đã vậy vừa vào đông trời đã đổ tuyết dày, lạnh đến buốt xương. Lương thực trong các thành triều Đại Tấn đều được bổ túc từ gạo Giang Nam, nhưng Tây Nhung năm nay mất mùa, mùa đông lại khắc nghiệt, e rằng khó sống qua khoảng ngày tháng khó khăn này.

Nghèo thì sinh biến, Tây Nhung lương thực không đủ, chỉ sợ sẽ dẫn quân đánh cướp.

“Lê Đình.” Lê Suong vừa ăn cơm, vừa lạnh nhạt nói, “Đệ chỉ được phép ở lại chơi tại sa mạc Tắc Bắc này trong một tháng, một tháng sau tỷ sẽ cử một tiểu đội đưa đệ hồi kinh.”

Lê Đình vừa nghe thế liền mở to mắt: “Vì sao! Đệ đi hết hơn nửa tháng mới tới được đây, vừa mới tới xong... tỷ chỉ cho đệ ở đây có một tháng thôi ư...?”

“Cho đệ ở lại một tháng là quá tốt rồi.”

Thấy thái độ của Lê Suong cương quyết, Lê Đình nhất thời cũng nóng lòng: “Phụ thân nói đệ có thể ở đến khi đệ muốn đi thì đi. Ông là đại nguyên soái thống lĩnh quân đội đương triều ta, tỷ phải nghe theo lời của ông.”

“Tướng tại ngoại hạ lệnh có thể không tuân, đây là quân doanh Trường Phong, tỷ quyết định rồi.” Giọng của Lê Suong mang theo chuyên quyền độc đoán nói một không hai rất cương quyết. Nàng nghiêng mặt liếc mắt nhìn đệ đệ, “Nếu còn cãi lại, ngày mai sẽ đưa đệ đi ngay và luôn.”

“Tỷ, tỷ thật vô lý!”

“Đúng, vô lý thế đó, đệ làm gì được tỳ?”

“...”

Lê Đình bị ép đến bước đường cùng, đành ngậm miệng không cãi nữa, nghiêng răng nghiêng lợi thốt lên một câu, “Đệ về thì tỳ cũng phải đi về cùng đệ.”

Lê Sương nhếch môi cười xấu xa, lạnh lùng cười nhạo: “Oắt con, vài năm không bị ai đánh, đã quên bản tính của tỳ tỳ ta rồi à?”

Lê Đình cứng họng, cứ như bị mắc xương ở cổ, nhất thời chẳng còn bụng dạ nào mà ăn com, buồn bực cầm đũa chọt chọt vào trong chén com trắng.

Lê Sương cũng mặc kệ cái tính giận lẫy của cậu, không thèm để ý, ngồi tĩnh như ruồi tiếp tục ăn phần com của mình, nào ngờ Lê Đình buồn bực một hồi, lại quay sang gọi nàng, “Tỳ.”

Lê Sương không để ý tới cậu.

“Tỳ muốn đệ nhanh chóng hồi kinh là cảm thấy cuộc sống ở sa mạc Tắc Bắc vừa khổ cực vừa nguy hiểm sao?” Cậu ngừng một chút nói, “Tỳ cũng biết, lúc tỳ ở sa mạc Tắc Bắc này, đệ và phụ thân cũng lo lắng cho tỳ biết chừng nào.”

Lê Sương vẫn không thèm để ý, “Nói những lời này cũng vô dụng, nếu đệ thật lòng thật dạ lo lắng cho tỳ thì đã không chạy đến đây gây rối, mà đã ngoan ngoãn ở nhà chờ ông già lo liệu hôn sự cho đệ, giúp ông mượn hơi mở rộng mạng lưới ngoại giao, để cho vị trí đại tướng quân của ông được vững vàng hơn, tỳ ở đây cũng thêm an tâm.”

Lê Đình: “...”

Lời nói quá thẳng thắn trực tiếp như thế khiến cho Tần Lan là tâm phúc nhiều năm của Lê Sương đang ngồi ăn com ở góc khác trong doanh trước chỉ biết cụp mắt cầm đầu ăn, chẳng khác gì con rối, tai không nghe mắt không thấy.

“Tỳ còn chưa thành thân, có sao cứ bắt đệ thành thân!” Những nhéo mãi vẫn không được, Lê Đình bực mình quá rồi, “Đệ biết vì sao tỳ không muốn hồi kinh, tỳ sợ gặp thái tử ca ca chứ gì! Bởi vì thái tử ca ca muốn cưới tỳ, cho nên tỳ mới không muốn quay về nhà, cứ lẩn trốn ở đây không về kinh để khỏi gặp thái tử ca ca.”

Lời vừa nói ra, người Lê Sương hơi cứng đờ, lặng lẽ không nói.

Tần Lan đặt chén xuống bàn, mặt mày nghiêm nghị quát, “Tiểu công tử, chiếu tướng trấn thủ doanh Trường Phong là vì giang sơn xã tắc Đại Tấn, phải chăng tiểu công tử hiểu lầm chiếu tướng cho nên mới nói ra những lời như thế?”

“Đệ...” Miệng Lê Đình giật giật, cẩn thận liếc mắt nhìn Lê Sương, cũng biết lời nói vừa rồi của mình quá nặng, lúc này liền trầm mặc không nói nữa.

Sau đó, bầu không khí trong doanh trường rơi vào im lặng, xấu hổ. Đột nhiên Lê Sương cảm thấy tóc mai bên tai khẽ động, là gió len qua khe hở lùa vào trong doanh trường.

Ánh mắt Lê Sương nghiêm lại, không nói hai lời, ném thẳng đôi đũa trong tay ra phía sau.

Tất cả mọi người chưa phát giác được ẩn ý trong hành động này của nàng, đợi đến khi Tần Lan nhìn kỹ lại, lúc này mới phát hiện ở phía chiếc đũa của Lê Sương vắng đến có một lỗ hổng không biết bị ai đó chọt lung tụt lúc nào, có thể ở đây từng có người đứng rình xem bọn họ.

“Có kẻ mặt thám?” Tần Lan hét lớn, quân sĩ đứng gác bên ngoài nhanh chóng lao vào trong doanh trường, bên ngoài doanh trường cũng nhanh chóng được đốt đuốc sáng trưng, thế nhưng ở nơi đó đã không có bóng dáng của bất cứ kẻ nào.

thỏ lăm nhăm

So với những bộ trước thì ý tưởng xây dựng bộ này khá chấp vá từ nhiều nguồn, từ chuyện bị teo tóp, đến hút máu đều không xa lạ, cổ đại thì thường lấy cô trùng để làm nền cho những bệnh tật kỳ bí, quang cảnh ở sa mạc Tắc Bắc cũng từng xuất hiện trong bộ trước của bà Cửu rồi, O mới mẻ. Mọi quan hệ giữa các nhân vật thì chủ yếu xoay quanh nữ 9, nam 9 cô độc, mà o rõ trước đó hai người có dây mơ rễ má gì hay không thôi. truyện này ngược nam là chắc rồi, (ơ mà thỏ thích ngược nam, đó cái tật luôn)

Độ hài: không có. Dù thỏ đã cố nghiêng nó theo tính hài ước để bớt cái khô khốc của sa mạc rồi.

Tình tiết đan xen rối rắm, nội tâm nhân vật phức tạp.

Độ khó edit: 8/10. edit bộ này trần thân tróc vảy T~T

Độ hay dự tính: 8/10 (dĩ nhiên chỉ xét tính logic của tình tiết, văn chương tác giả, cách xây dựng nhân vật).

Không biết khi nào tác giả mới post chương 2 ^^

Bạn đang đọc truyện *Cùng Tấn Trường An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2 1

dịch: kaffesua

beta: Ching Ling

Quân doanh giới nghiêm một đêm, tất cả mọi người cũng vì nguyên nhân có kẻ đến mặt thám mà nâng cao cảnh giới phòng bị, cũng không còn ai rảnh lo đến chuyện của thằng nhóc bị lạc kia nữa.

Mà điều khiến người ta phải bất ngờ là, đến sáng ngày hôm sau, đứa bé kia lại xuất hiện ở bên ngoài quân doanh Trường Phong.

Mà trên người của nó khoác bộ quần áo đơn bạc và rộng thùng thình hơn so với vóc dáng, nó chân trần đứng trên mặt tuyết cả đêm, trên ngực có một vết sẹo đỏ rực nổi bật, trông cứ như muốn thiêu đốt cả người nó. Nó cứ đứng trong tuyết lạnh như vậy, chẳng hề tỏ ra run rẩy trước giá rét.

Đám quân tốt bước lại hỏi, nó chỉ nói năm chữ, “Tôi muốn gặp Lê Sương.”

Ngay lúc đó, Lê Sương đang triệu tập mấy phó tướng dưới quyền bàn luận kế sách chiến đấu, một là tiện thể bổ sung kiến thức cho Lê Đình, hai là tiến hành công tác chuẩn bị đối phó với bọn Tây Nhung cướp lương vào mùa đông tới.

Đám quân tốt dẫn thằng nhóc đó lại.

Nhìn thấy thằng nhóc ăn mặc đơn bạc như vậy, tất cả mọi người đều giật mình, chỉ có La Đằng giận dữ vỗ bàn cái chát, “Cái thằng nhóc trời đánh này, muốn đi là đi muốn về là về à? Tướng đại doanh Trường Phong ta là quán trọ của mi hả ranh con.” Quát xong lại quay sang nói với Lê Sương, “Chiếu tướng, cái thằng nhóc chẳng coi ai ra gì như nó, cứ ném ra ngoài kia cho sói tha đi đi.”

Lê Sương nhìn thằng nhóc, ngón tay khẽ cong lại, gõ lên mặt bàn, “Tối hôm qua đã bỏ đi rồi, còn trở về làm chi?”

Thằng nhóc mở to mắt ra nhìn Lê Sương, đôi mắt trong trẻo sáng rực, “Muốn gặp tỷ.” Nó thẳng thắn thừa nhận, “Càng đi xa lại càng thấy nhớ và muốn gặp tỷ.”

Một đứa bé lại thẳng thắn nói ra những lời tình cảm như vậy, tất cả các tướng sĩ có mặt trong doanh trường đều há hốc mồm kinh ngạc: Bành đây, thằng oắt con. Mới tí tuổi đầu mà đã biết tán gái rồi đấy, mà còn tán chiếu tướng của bọn ta nữa chứ. Thằng oắt thói tha.

Trước đây, khi Lê Sương còn ở trong kinh thành luôn bị mọi người coi là một cô gái đánh đá chẳng biết trời cao đất dày là gì, cũng chẳng có ai dám chọc ghẹo đến nàng. Sau đó, nàng ra ngoài biên cương, cũng có mấy tướng lĩnh bỏ qua thân phận một chiếu tướng mà xem nàng như một cô gái bình thường, buông lời chọc ghẹo, sau đó... mấy người kia liền biến mất khỏi quân ngũ.

Trong ba năm qua, ở trong mắt các tướng lĩnh, nàng chính là một chiếu tướng ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh, từ lâu những điều này đã trở thành cái khung thép dành cho nàng. Lúc này đột nhiên nghe thấy một đứa bé nói chuyện với nàng như vậy, nàng lại cảm thấy vô cùng thú vị, “Hả? Có phải vì tỷ rất đặc biệt không?”

“Đúng.” Nó cũng thẳng thắn thừa nhận, “Tỷ rất đặc biệt.”

Đặc biệt đến mức làm cho nó không thể khống chế được mình...

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Lê Sương khẽ cười nói, “Hôm qua là tỷ nhặt nhóc về, đó là hành động xuất phát từ đồng cảm, nhưng nhóc đã bỏ chạy rồi, chút đồng cảm ấy cũng theo đó bay mất không còn sót lại gì. Hôm nay tự mình tìm trở về, muốn lưu lại, đây chính là ý nguyện của nhóc đấy, doanh trại Trường Phong của tỷ trước giờ không thu người vô dụng, nhóc nói thử xem mình có tài cán gì? Vì sao tỷ phải cho nhóc lưu lại đây?”

“Ta có thể làm binh lính của tỷ.”

“Tham gia quân ngũ?” La Đằng cất tiếng cười nhạo, “Nực cười thật, quân tốt ít tuổi nhất trong doanh Trường Phong chúng ta cũng lớn hơn thằng

ranh con nhà mi rồi, một thằng ranh có tý tuổi đầu như mi thì có bản lĩnh gì mà đòi tham gia quân ngũ?”

Lúc này thằng nhóc mới liếc mắt nhìn sang La Đăng: “Ta có thể giết ngươi.”

Cùng với lời nói chĩa vọng về phía La Đăng, là ánh mắt chẳng khác nào loài sói hoang trong rừng của nó, trong đó còn ẩn chứa sát khí lạnh tanh, làm cho tất cả các tướng sĩ trong doanh cũng phải rùng mình khiếp sợ. Mặc dù người có tính khí tục tằn như La Đăng, lúc này cũng phát giác được sát ý trong mắt nó.

Cái thằng oắt này... không phải đang nói chơi thôi sao, có thật sự cần nảy sinh ý định muốn giết hấn như vậy không?

“Khá đấy.” Bị một đứa bé hù dọa, La Đăng cảm thấy mình thật mất mặt, lập tức quát lớn: “Được. Thử xem nào! Ông đây rất ít khi so tài với ai, hiện tại sẽ cho thằng oắt con ngông cuồng nhà ngươi mở rộng tầm mắt.”

“La Đăng!” Tàn Lan ở bên cạnh lên tiếng khiển trách. Lúc này La Đăng mới quay sang nhìn xung quanh, thấy ánh mắt Lê Surong hơi liếc nhìn hấn.

La Đăng chợt bừng tỉnh, các tướng sĩ trong quân doanh đều mở to đôi mắt ra trừng, một phó tướng như hấn lại vung tay vung chân với một thằng nhóc con, thật là kỳ cục...

Hấn lại không thể làm gì khác hơn là nghiêng răng nghiêng lợi, tức giận ngồi xuống

Bây giờ Lê Surong mới chớp mắt nhìn thằng nhóc, nhìn thấy ánh mắt của Lê Surong, sát khí trong ánh mắt của thằng nhóc liền vơi đi rất nhiều. Lê Surong suy nghĩ một lát mới hỏi, “Nhóc có học võ sao?”

Thằng nhóc ngậy người, lập tức lắc đầu: “Không biết.”

Lê Surong suy nghĩ một hồi, “Hôm qua tỷ đã nói, nếu như nhóc tin ở tỷ, có thể nói rõ ra thân phận của mình, nếu như nhóc có phụ mẫu hoặc thân nhân thì tỷ sẽ đưa nhóc quay về, còn nếu không có, thì tỷ sẽ tìm một gia đình ở thành Lộc cư mang nhóc, chứ tỷ không có ý định thu nhóc làm binh sĩ, nhóc còn quá nhỏ, triều Đại Tản ta sẽ không để những đứa bé phải gánh vác trách nhiệm bảo vệ đất nước.”

Nghe Lê Surong nói muốn đuổi mình đi, lòng nó thoáng chốc rối loạn, vội nói, “Ta... Không nhớ rõ thân thế của mình, cũng không nhớ rõ danh tính, nhưng ta biết, ta không nhỏ giống như tỷ nghĩ.”

Lê Surong trầm mặc chống người đứng lên, Lê Đình chợt la lên, “Tỷ, để đệ, để đệ cho, đệ sẽ giúp tỷ so tài với thằng nhóc này, nếu nó thắng đệ thì cứ để nó lưu lại, thua thì tống nó cho nhà nào đó trong thành Lộc nuôi, chịu không?”

Lê Đình đã được cha dạy võ cho từ nhỏ, tuy hiện tại tuổi còn nhỏ, nhưng đã được xem là có tài ở đất kinh thành, đám công tử cùng chơi với cậu, chẳng có được mấy người đánh tay đôi. Lần này phụ thân để cậu tới đây, nhất định là do cậu đòi đi, hơn nữa, có lẽ phụ thân cũng hy vọng gió tuyết nơi biên cương này sẽ tôi luyện và gọt dũa bản tính ương bướng của cậu. Với lại, tuổi của Lê Đình cũng xấp xỉ thằng nhóc này, để Lê Đình đứng ra so tài cũng rất phù hợp.

Lê Surong liếc nhìn ẩn ký trên ngực thằng nhóc, và cả ánh mắt sắc bén như loài sói hoang kia, thầm nghĩ quá khứ của thằng nhóc này nhất định rất đau thương, nếu như để nó lại trong gia đình bình thường, chỉ sợ gây liên lụy cho nhà người ta, chi bằng cứ để nó ở lại trong quân doanh, tự mình đứng ra chăm sóc và chỉ dạy cho nó, sau này, nói không chừng cũng có thể trở thành một lưỡi dao sắc bén và có tác dụng tốt cho quân đội.

Sau khi Lê Surong tự suy xét xong, cũng ồm ồm đồng ý cho thằng nhóc ở lại trong quân doanh, nàng nói: “Được thôi, cứ so tài thử xem, được thì sẽ như đệ nói.”

Bạn đang đọc truyện *Cùng Tán Trường An* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2 2

dịch: kaffesua

beta: Ching Ling

Tàn Lan này giờ vẫn lơ đãng ngồi ở bên cạnh, giờ bỗng liếc mắt nhìn sang Lê Surong, nhưng thấy nàng vẫn dôi mắt nhìn về thằng oắt con kia, nàng đang nói với thằng nhóc ấy, cứ quyết định như thế, đừng làm tổn thương người khác. Phải chăng trong đầu đã thầm nhận định Lê Đình không đầu lại thằng nhóc mới bốn năm tuổi này.

Thằng nhóc nhìn thẳng vào mắt của Lê Sương, nó trầm mặc một lúc rồi lui ra nhìn sang Lê Đình.

Còn Lê Đình thì nóng lòng vội cởi chiếc áo khoác lông cáo đang mặc trên người ném sang cho gã tôi tớ quý hầu bên cạnh, còn vịn vịn thắt lưng lắc cổ tay, vận động cho nóng người một hồi lâu sau đó mới bước ra, bày ra tư thế nghênh tiếp, “Lên đi nhóc.”

Cậu vừa thốt ra mấy chữ này, thân ảnh đứa bé kia đã bay vút về phía nó chẳng khác nào tên ra khỏi cung, Lê Đình hoàn toàn không kịp phản ứng, ngực nhói lên đau đớn, cái mông đập mạnh lên người gã tôi tớ đang quý hầu phía sau.

Trận tỷ thí phân cao thấp tính từ lúc bắt đầu đến kết thúc chỉ diễn ra vồn vện trong một chớp mắt, thế là xong.

Lê Đình xoa ngực khó nhọc ho khan, gã tôi tớ theo hầu cũng hốt hoảng gọi “tiểu thiếu gia”, lão quản gia đi theo cũng giật dừ, “To gan! Sao ngươi dám ra tay ngoan độc với công tử nhà bọn ta như vậy.”

Thằng nhóc vẫn đứng đực thẳng lưng, người nhỏ nhắn nhưng khí thế vững như sơn.

Lê Sương xắn tay áo, xấu hổ nhìn sang chỗ khác. Lê Đình bị đánh ngã chổng vó nằm trên đất đang ôm ngực xuýt xoa, vừa ho khan vừa đưa tay kéo lão quản gia lại, “Đừng mắng nữa, đừng mắng nữa, thiệt là mất mặt quá đi.” Cậu ôm ngực, được tôi tớ đỡ đứng dậy, liếc mắt nhìn thằng nhóc con kia, sau đó lại đưa mắt nhìn Lê Sương, “Tỷ, nó giỏi hơn đệ nhiều...”

Lê Sương gật đầu: “Quay về cho đại phu bôi thuốc đi.” Quà nhiên là con nhà tướng, Lê Sương ngay từ nhỏ đã không quá đau lòng cho thân thể của người đệ đệ này của mình.

Lê Đình được dìu đi ra ngoài. Trong doanh trướng lại lần nữa rơi vào trầm mặc.

Màn so tài mới vừa rồi làm các tướng quân có mặt ở đây đều há hốc mồm kinh ngạc, tốc độ và lực đạo công kích ấy đừng nói là binh lính mà ngay cả những tướng lĩnh cũng chẳng mấy ai đủ khả năng để làm được điều này.

“Nếu đã gia nhập quân doanh của tỷ. Cho dù nhóc còn nhỏ tuổi thì cũng là người trong quân ngũ, đã là người trong quân ngũ thì phải tuân thủ quân quy, nếu như sai phạm, tỷ vẫn xử phạt nhóc đúng theo quân pháp.” Lê Sương lại hỏi tiếp, “Nhóc hiểu chưa?”

“Rõ.”

“Tốt, giờ nhóc đến quân khu đăng ký danh tính, sẽ có người an bài bộ phận đơn vị và nơi ở cho nhóc, cũng phân phát xiêm y.”

Nàng nói xong nhưng thằng nhóc vẫn đứng im không nhúc nhích gì, Lê Sương lấy làm lạ, “Sao vậy?”

Thằng nhóc nghe nàng hỏi thì giật mình, ngược mắt nhìn Lê Sương: “Ta không biết mình tên gọi là gì.”

Chỉ một câu nói này thôi...

Lê Sương và thằng nhóc trầm mặc nhìn nhau một hồi lâu, La Đăng đứng bên cạnh chợt lên tiếng, “Hiện nay chiến tranh loạn lạc, những đứa bé không biết tên họ của mình cũng không ít, chuyện này có gì phải cuống, cứ lấy đại cái danh nào đó để gọi cũng được, tôi cảm thấy cái tên “đầu đất” cũng rất khá.” Vừa nói vừa phát phát tay, ý bảo đi đi, “Đi nhanh đi, Đầu Đất, đi lĩnh quần áo của mi đi.”

(*) Đầu Đất: nguyên văn là “cục phân trâu”, chế thấy gọi vậy nghe ghê ghê, thui thì chuyển thành “Đầu Đất” cho hay. (cũng giống truyện Chie cô bé hạt tiêu, chế mê truyện này lắm) ^^

Thằng nhóc lại chẳng ư hử gì khi nghe người ta đặt cho mình cái tên như vậy, ngược lại còn ngoan ngoãn quay đầu đi ra ngoài.

Không ngờ nó lại bình thản chấp nhận cái tên thế này.

Lê Sương đưa tay xoa xoa trán, thực sự không thể nhẫn nhịn được nữa, vội nói, “Gọi là Tấn An nhé.”

Thằng nhóc chợt dừng lại, quay đầu nhìn nàng.

Thấy nàng vẫn mặc bộ ngân giáp màu đỏ giống y như hôm nọ nó về, nàng đứng ở sau cái bàn đáng người phảng phiu nhưng vẫn toát ra vẻ mềm mại: “Tấn An.” Nàng nói, “Nó mang ý nghĩa là cầu mong cho vương triều Đại Tấn ta ổn định và hoà bình lâu dài, đệ cứ đi nói với người quản lý trong quân khu như thế.”

Nàng tặng danh họ cho nó, còn nói rõ ý nghĩa của cái tên này.

Nó cũng không đứng lại nhìn Lê Sương thêm nữa, cũng giống như lúc nó chấp nhận cái tên “đầu đất” vậy, bình thản như không, sau đó bước ra khỏi doanh trướng, chỉ là lúc rèm cửa rất nặng kia rũ xuống, nó lơ đãng quay đầu lại nhìn Lê Sương.

Nàng ngồi xuống, tiếp tục nghị sự cùng các tướng quân.

Tấn An.

Nó thăm đọc cái tên này trong đầu.

Nó cảm thấy rất êm tai, dường như còn có một luồng năng lượng ấm áp và an định.

Lặng nghe tiếng bước chân của thằng nhóc dần đi xa, Tấn Lan vẫn không yên lòng, cau mày nói: “Chiếu tướng, thằng nhóc này lai lịch không rõ, có rất nhiều điều rất đáng ngờ, hơn nữa hôm qua nó vừa đến thì doanh trưởng của chiếu tướng liền bị gian tế đến nghe lén, nếu để nó lưu lại thì e rằng...”

“Không sao cả, nếu có người sai nó đi làm nội gián, vậy thì lời ra sáng vẫn tốt hơn để trong chỗ tối. Hơn nữa, thằng bé này quả thật là nhân tài khó gặp, nếu ngày sau đem tài cán ấy trợ giúp doanh Trường Phong ta, nhất định sẽ như hổ thêm cánh.”

Tấn Lan thấy nàng đã hạ quyết định, mặc dù trong lòng vẫn còn sầu lo, thế nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Tấn An theo binh tốt đi lĩnh xiêm y, binh sĩ quản lý công việc nội bộ an bài nó ở cùng với mấy thiếu niên khác. Mấy người thiếu niên kia đã quen biết lẫn nhau rồi, giờ đột nhiên vào thêm một người, dù ít hay nhiều vẫn làm cho bọn họ có chút mất tự nhiên, cộng với bản tính của Tấn An ít nói, lại được đích thân chiếu tướng mang về, khó tránh khỏi việc bị các thiếu niên ấy xa lánh.

Giường của Tấn An nằm ở góc tối nhất trong doanh trướng, nó đặt mấy món đồ vừa đi lĩnh về lên trên giường rồi nằm vật xuống giường chẳng thèm để ý đến đám người kia.

Không ai nói chuyện với nó cũng tốt, nó không muốn có người đến hỏi thân thế lai lịch của nó, bởi vì mấy vấn đề này, cho mặc dù nó đã tự hỏi bản thân mình cả trăm ngàn lần, vẫn không thể nhớ ra.

Tên của nó là gì, từ đâu tới, làm sao lại lưu lạc đến tận nơi này?

Trong đầu, trống rỗng.

Nó cố nhớ lại, nhưng ngoại trừ ánh trăng mờ mờ trong đêm đó và khắp người đầy mùi máu tươi thì nó chẳng nhớ bất cứ điều gì nữa.

Ban đêm, ngực Tấn An bắt đầu phát ra những cơn đau buốt, sau chuyện ngày hôm qua, nó đại khái đã hiểu, mỗi khi màn đêm buông xuống, thân thể nó lại bắt đầu biến chuyển.

Ban ngày biến thành một đứa bé, mà buổi tối thì khôi phục dáng vẻ thanh niên.

Tấn An cố kìm nén luồng năng lượng đang cuộn trào trong cơ thể mình xuống, rúc vào trong chăn, cởi bộ quần áo và mấy thứ mới lĩnh về ra. Không ai để ý tới nó đang làm cái gì. Mọi người rủ nhau đi ăn tối, cũng không quay sang gọi nó.

Tận đến đêm khuya, mấy tiểu binh trong quân doanh mệt mỏi ngủ say sau một ngày thao luyện.

Luồng khí khô nóng trong thân thể Tấn An phảng phất như một con dã thú, con dã thú hung ác đang gặm nhấm trái tim nó. Cũng giống y như đêm qua và cả những đêm trước, nó bắt đầu cảm thấy người khó chịu không thôi, luồng khí nóng rực phảng phất như hóa thành muôn vạn kim châm đang đâm nó đau nhói.

Mà khí tức từ máu của Lê Sương lại giống như ngọn lửa le lói trong khu rừng từng bạt ngàn rậm rạp bị chìm trong đêm đen, dẫu ở rất xa nhưng vẫn thu hút nó.

...

Hắn đi chân trần trên mặt đất, trèm chân móng, không kinh động đến bất kỳ binh sĩ nào trong doanh trướng, lẳng lặng bước ra khỏi doanh trướng.

Quân doanh rộng lớn như thế, mặc dù có người tuần tra nhưng nó vẫn thông dong bước đi dưới sự che chở của đêm tối, cũng không ai phát hiện ra hành tung của hắn.

Hắn chỉ đi qua một lần đã ghi nhớ rõ như in con đường dẫn đến quân doanh của Lê Sương... thậm chí xem như không nhớ được đường đi thì hắn vẫn tìm được chỗ ở của Lê Sương.

Càng đến gần doanh trướng của Lê Sương, trái tim đang đập loạn kia cũng dần được trấn tĩnh lại.

Đám thủ vệ đông đúc đứng canh gác trước trướng Lê Sương so với ngày hôm trước thì sâm nghiêm hơn rất nhiều. Nhưng bọn họ không làm khó được hắn. Một khi hắn biến thân thành người trưởng thành, thì có một nguồn năng lượng dồi dào không ngừng tuôn ra từ trong ngực hắn, khi còn cách xa Lê Sương, nguồn năng lượng này đi liền với những cơn đau buốt. Dường như trái tim hắn đang bị treo trên một cái móc câu được gắn với huyết nhục, hắn càng đi xa, cái móc câu này lại có tác dụng kéo hắn lại, tận đến khi hắn không còn sức phản kháng, buộc lòng phải quay trở về.

Nhưng bây giờ Lê Sương đang ở ngay trước mắt, mùi của nàng có thể trấn an cơn đau đớn trên người hắn.

Khẽ nhún chân thi triển khinh công, Tấn An nhẹ nhàng đáp lên trên đỉnh doanh trướng của Lê Sương, động tác nhẹ nhàng lặng yên không một tiếng động.

Không có bất kỳ người nào phát hiện ra hắn. Bao gồm cả Lê Sương đang ở trong doanh trướng.

Nàng đang ngủ say ở trong đó, hình như đang nằm mộng, thỉnh thoảng còn phát ra những tiếng ni non khe khẽ.

Có điều dù tiếng phát ra có nhỏ hơn nữa thì Tấn An vẫn nghe thấy.

Tấn An bước đi đến chỗ đỉnh doanh trướng nằm ngay phía trên chỗ Lê Sương đang ngủ phía dưới, hắn cũng chậm rãi nằm xuống, cách tẩm bạt da cừu doanh trướng, lắng nghe tiếng hít thở đều đều của nàng, từng tiếng, trấn an không chỉ mỗi cơn đau trong người hắn mà còn trấn an tất cả mọi thứ trong thâm tâm hắn.

Giống như những vấn đề: hắn là ai, hắn từ đâu tới đây, bao nhiêu điều không biết, ký ức mịt mù ấy đã không còn quan trọng nữa.

Tại sao lại ý lại nàng như vậy?

Tấn An không biết, hình như hắn bị hạ độc, mà Lê Sương chính là giải độc duy nhất có thể giải được chất độc này.

Hắn nằm trên đỉnh doanh trướng của nàng ngủ một đêm.

Tàn sáng hôm sau, ánh bình minh đánh thức hắn dậy. Lê Sương đang ngủ trong doanh trướng cũng khẽ hít sâu một hơi, nàng ngáp một cái, mở mắt tỉnh lại.

Lúc này, Tấn An bất ngờ mở to đôi mắt ra, một đôi mắt sáng rực và tỉnh táo, giống một đêm chưa từng ngủ.

Ngay sau đó, trái tim co thắt mạnh, tuy trong người không phát ra đau đớn như những lần biến hóa lúc trước, nhưng hắn biết, bản thân sắp biến thành một đờn bé nữa rồi, hắn vội nhảy khỏi đỉnh doanh trướng của Lê Sương.

Quân sĩ thủ vệ bên dưới vẫn không ai phát hiện ra.

Nhưng thật ra Lê Sương đang nằm trong doanh trướng mở mắt ra nhìn chằm chằm vào đỉnh doanh trướng một hồi lâu, sau đó vội phủ thêm y phục đi ra ngoài doanh trướng, quân sĩ bên ngoài trướng thấy nàng liền vội vàng hành lễ. Lê Sương lại đi ra vài bước, quay lại nhìn đỉnh doanh trướng của mình.

Hiển nhiên không có lấy một bóng người nào.

“Đêm qua có điều gì bất thường không?”

“Hồi tướng quân, không có bất cứ điều gì bất thường.”

Lê Sương gật đầu xem như không có gì.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Tấn Trường An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

dịch: kaffesua

beta: Ching Ling

Tấn An bắt đầu tham gia huấn luyện cùng các thiếu niên khác trong quân doanh. So với quân nhân đã trưởng thành thì nhiệm vụ của bọn họ dễ dàng hơn rất nhiều, mỗi ngày đều phải hoàn thành các buổi tập luyện đơn giản nâng cao thể lực, sau đó giúp đỡ các binh sĩ khác làm vài ba chuyện vặt vãnh, thế là xong.

Hôm nay, sau khi Tấn An hoàn thành xong bài huấn luyện được quy định trong quân đội Trường An, nó chui vào một góc xó ngồi chờ người nhìn về phía doanh trướng của Lê Sương. Những suy nghĩ không đầu không đuôi lại liên tục xuất hiện trong đầu, hôm nay nó có chuyện quan trọng phải

làm — buổi tối khi nó biến thân thành người lớn thì phải đi trộm một bộ quần áo.

Ngay lúc rảnh rỗi nhàm chán này thì phía sau chợt vọng lên tiếng hít thở từ từ tiến đến gần nó, ánh mắt Tấn An sắc lẹm, đúng lúc người phía sau vươn tay ra định chạm vào người nó, ước chừng là muốn đưa tay đè cổ nó từ phía sau lưng, khuỷu tay Tấn An liền cong lại, thụt một cái ra sau, trúng ngay giữa ngực người nọ, người nọ rên “ui đau” một tiếng, sau đó nặng nề té oạch xuống đất.

Tấn An vừa quay đầu lại thì nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc.

Người này chẳng phải ai xa lạ, chính là Lê Đình.

Bản tính Lê Đình từ trước đến nay đều không chịu ngồi yên, ngày hôm qua ngồi lắng nghe Lê Sương thảo luận cùng các chiếu tướng đã thấy buồn tẻ và nhàm chán cực kỳ, hôm nay đâu có nói gì đi nữa thì cậu cũng không chịu ngồi đó nghe tiếp. Cậu trốn thoát khỏi sự kèm cặp của đám tôi tớ theo hầu, ung dung chấp tay sau đít lượn vòng quanh quán doanh. Ngay lúc đi ngang qua góc xó quán doanh này, thì thấy có một tiểu đội thiếu niên đang chạy bộ, riêng mỗi Tấn An lại một mình ngồi trong góc đờ đẫn, mắt đăm đăm nhìn về phương xa.

Cậu cũng có chuyện muốn bàn bạc với Tấn An, vì vậy cất bước đi đến còn làm bộ muốn đánh lên nó, kết quả cậu vẫn bị thương, dù thương tích khá nặng nhưng cũng phải thằn lết phục.

“Cái thằng oắt con nhà mi, có mắt sau gáy à?” Lê Đình xoa ngực thở hổn hển một hồi lâu, muốn ngồi dậy, lại phát hiện ngực đau đến mức chẳng còn sức để ngồi dậy, “Tôi đây đỡ ta một chút.”

Đôi mắt với hành vi sai sù của Lê Đình, Tấn An chỉ lạnh lùng nhìn, không làm theo cũng không nhúc nhích.

Lê Đình giờ tay lên không trung một hồi lâu vẫn không thấy ai lại đỡ.

Cuối cùng cậu khế cắn môi, tự nhắc mông bò dậy. Nhưng cậu vẫn không có ý định đi mà lăm lét nhìn Tấn An một hồi, sau đó mặt mày nhăn nhó hỏi: “Mi lợi hại thật đó, sư phụ mi là ai vậy? Có thể bảo sư phụ mi chỉ dạy cho ta vài chiêu không?”

“Không biết.” Tấn An lạnh lùng ném ra hai chữ, lại tiếp tục ngồi xuống ngăn người nhìn doanh trưởng của Lê Sương.

Lê Đình rón rén đi đến gần Tấn An, ngồi xuống bên cạnh nó, “Vậy thì... hay là... mi dạy ta cũng được?”

Tấn An không để ý đến.

Lê Đình lặng lẽ quan sát nó một hồi lâu, sau đó men theo tầm mắt của nó nhìn về phía trước, lúc này mới nhận ra đó là phương hướng doanh trưởng của Lê Sương, đôi mắt Lê Đình xoay tròn một hồi, ngập ngừng nói, “Ta và tỷ tỷ từ nhỏ đã sống cùng nhau, chuyện gì của tỷ ấy ta đều biết hết đây.”

Tấn An chớp chớp mắt.

“Nếu mi dạy võ công cho ta, thỉnh thoảng ta sẽ kể cho mi nghe vài ba chuyện của tỷ tỷ. Ví dụ như tỷ thích ăn gì, sở thích thể nào, tùm lùm tùm la.”

Rốt cục Tấn An cũng chịu chuyển mắt nhìn sang Lê Đình.

Lê Đình nháy mắt hai cái với Tấn An, khóe miệng cong lên.

Tấn An gật đầu đồng ý.

Đợi đến khi Lê Sương biết Lê Đình chạy theo Tấn An tập võ đã là chuyện của mười ngày sau, Lê Sương quả thực dở khóc dở cười.

Võ sư được ông già ở nhà mời về cho Lê Đình chính là võ sư tốt nhất triều Đại Tấn, cậu mới chỉ ngồi yên ở kinh thành nhét vào một nửa kiến thức thì chạy đến Tắc Bắc này, còn đi theo một thằng nhóc miệng còn hôi sữa học tập. Nếu vị võ sư đang ở nhà kia mà biết được, chắc sẽ xấu hổ đến mức đập đầu chết trong phủ chiếu tướng mất.

Cho nên Lê Đình cũng biết điều mà giấu giếm. Thế nhưng lúc này đây, sở dĩ Lê Sương biết được là bởi vì Lê Đình đứng ra đòi lại thể diện cho Tấn An đánh mấy tiểu binh cùng doanh trưởng với cậu.

Nhìn ba thiếu niên không lớn không nhỏ đứng trước mặt. Lê Sương day day giữa hai chân mày, không nói hai lời, trước hết bảo Lê Đình chia tay ra, tét vào tay cậu mười roi: “Biết vì sao tỷ đánh đệ không?”

Lê Đình ngoan ngoãn đáp: “Là đệ gây chuyện làm phiền đến tỷ, làm cho tỷ bẽ bộn việc trong quán doanh còn phải dành thời gian xử lý chuyện nhỏ nhặt này.”

“Biết rõ là tốt rồi.”

Đây đúng là làm việc nhỏ, nếu không phải người phạm lỗi là Lê Đình thì có thể để cho bất cứ đội trưởng nào đến xử lý là được, thế nhưng người gây ra chuyện lại là Lê Đình, ngoại trừ Lê Sương thì làm gì có ai dám phạt con trai của đại nguyên soái Tư Mã vang danh thiên hạ chứ.

Sau đó Lê Sương lại bảo tiểu binh kia chìa tay ra, cũng đánh mười roi vào lòng bàn tay cậu ta, hỏi, “Biết vì sao bị đánh không?”

Tiểu binh ngược mắt nhìn Lê Sương, cậu bé sợ hãi đến mức mặt mày trắng bệch nhưng vẫn cố tỏ ra kiên cường, “Bởi vì... Bởi vì tôi xúi giục mấy tiểu binh khác tấy chay tân binh, lại còn... vẩy nước lên giường của cậu ta. Chiếu tướng, tôi biết sai rồi...”

Lê Sương gật đầu: “Biết sai là tốt.”

Thiếu niên này không ưa cái bộ dáng cao cao tại thượng lại lạnh lùng như băng của Tấn An, cho nên đã hất nước lên chặn mền của Tấn An, nào ngờ Tấn An không nói gì nhưng lại bị Lê Đình nhìn thấy, nói nó bắt nạt tiểu sư phụ của y, còn đánh nó một trận toi bồi, hiện giờ trên mặt vẫn còn bầm tím

Lê Sương lại cầm roi mây đi đến trước mặt Tấn An, bảo nó duỗi tay ra, Tấn An nhìn nàng một hồi, tận đến lúc Lê Sương nháu mày, nó mới ngoan ngoãn chìa tay ra.

Nó cố ý trì hoãn, bởi vì chỉ có như vậy, ánh mắt Lê Sương mới dừng lại trên người nó lâu hơn một chút.

Chỉ cần nàng nhìn nó như thế, mới làm cho nó cảm thấy thỏa mãn.

Thế nhưng Lê Sương lại chẳng chút lưu tình vung roi mây quất thẳng vào lòng bàn tay nó, sau đó hỏi: “Biết vì sao bị đánh không?”

“Không biết.”

Nó đáp lại quá thân nhiên, thế cho nên Lê Sương sừng sốt một hồi mới nói: “Không biết thì tiếp tục đưa tay ra.”

Vì vậy Tấn An lại bị đánh mười roi.

“Giờ đã biết chưa?”

Tấn An lắc đầu: “Không biết.”

Lê Sương hơi hít sâu một hơi.

Lê Đình đứng bên cạnh không kìm lòng được, vội vàng nói: “Tấn An, Tấn An, về công là mi có xích mích với các binh sĩ khác, nhưng không biết tính cách giải quyết, thái độ cao ngạo. Còn về tư thì lên trốn thao luyện đi dạy này dạy nọ cho ta, việc làm này là sai, vi phạm quân quy.” Lê Đình ngăn cản Lê Sương, “Tỷ à, Tấn An đã biết sai rồi.”

Lê Đình sao có thể ngờ được rằng, cậu vừa mới tuôn một trận cứu vớt Tấn An, thế nhưng Tấn An lại đâm cậu một đao ngay sau lưng, “Ta chẳng có xích mích gì với bọn họ, là bọn nó không thích ta mà thôi. Không có quan hệ gì với ta.”

Lê Đình bị đâm đến mức nghẹn họng ho sặc sụa.

Tấn An vẫn thân nhiên như trước nói, “Ta đã tập xong bài thao luyện đó chứ không phải trốn tập, ta dạy Lê Đình này nọ cũng không có gì sai. Ta không làm sai.” Tấn An ngẩng đầu lên nhìn Lê Sương, ánh mắt trong suốt lại bình tĩnh, không phải nó cố ý kiểm chuyện mà nó chỉ nói rõ sự việc mà thôi, “Có điều, nếu như đánh vào lòng bàn tay ta có thể làm cho tỷ vui vẻ, tỷ có thể tiếp tục đánh.” Nó lại nói với Lê Sương, “Chỉ cần tỷ vui là được.”

“...”

Không chỉ có Lê Đình không biết nên làm thế nào mà ngay cả Lê Sương cũng không biết nên ứng xử thế nào cho phải. Nàng day day giữa hai chân mày, thậm chí, suy nghĩ của bọn trẻ ngày nay càng ngày càng khó nắm bắt.

Nàng xấn tay áo: “Được rồi, được rồi, đều đi ra ngoài hết đi.”

Cả ba lục đục kéo nhau đi.

Ngay lúc này, Tần Lan chợt vén rèm đi vào nhìn thấy ba người thiếu niên ở bên trong, hần chỉ là nhàn nhạt liếc mắt một cái rồi quay sang nói với Lê Sương: “Chiếu tướng, có một thôn trang nhỏ ở phía bắc cách thành Lộc ba mươi dặm do đạo này trời đổ tuyết lớn, thiếu lương thực, chuyển đơn khẩn cầu thành Lộc phát lương cứu tế, thủ thành đến mượn binh bảo vệ xe lương.”

Lê Sương cũng nhanh chóng đưa ra quyết định: “Cách doanh ta ba mươi dặm về phía bắc tính ra cũng không xa lắm, người điều ba mươi binh, một đội trưởng chỉ dẫn là được.”

Tần Lan lĩnh mệnh quay người định rời đi, Lê Đình lại hô lên, “Đệ cũng đi, đệ cũng đi!” Cậu nói, “Đệ đã chôn chân ở đây suốt mười ngày rồi, giờ sắp đến ngày phải quay về vậy mà vẫn chưa đi đâu được, cũng chẳng làm được chuyện gì. Tỳ, tỳ đệ đi theo bảo vệ xe lương, tiện thể mở mang thêm kiến thức.”

Lê Sương suy xét một hồi, ngắm thấy chỗ đó cũng không xa, ước chừng chỉ mất một ngày đêm, cho nên không muốn nghe Lê Đình tiếp tục mè nheo, “Được, đệ thích thì cứ đi đi, nhưng không được đi loạn, phải nghe chỉ huy của đội trưởng.”

“Được.” Lê Đình vui sướng lời Tần An, “Đi thôi tiểu sư phụ.” Cậu lôi kéo, cứ tưởng rằng Tần An sẽ cùng đi với mình, ai ngờ lại như lời phải cộc sắt, Tần An vẫn đứng im không nhúc nhích, ngược lại người lão đảo muốn té lại là cậu.

“Ta không đi.”

Lê Đình ngẩn người: “Vì sao?”

“Ta chỉ muốn được ở trong quân doanh.” Tần An nhìn Lê Sương, “Không muốn đi đâu hết.”

Lê Đình mím môi, rốt cuộc cũng lộ ra tính cách trẻ con, để lại một câu “Tùy mĩ” rồi vui vẻ chạy ra ngoài.

Tần An vẫn đứng im như cũ, Lê Sương nhìn nó hỏi: “Còn có việc gì?”

Tần An lắc đầu. Nhưng nó nghe được ý muốn trực khách trong giọng nói của Lê Sương, cho dù không muốn cũng phải lui ra ngoài, nhưng khi nó vén rèm lên thì cố ý đứng đó nhìn Lê Sương hồi lâu, rồi mới lưu luyến bịn rịn bỏ màn cửa xuống rồi đi.

Đôi khi Tần An đi được một lúc, lúc này Lê Sương mới vuốt cằm của mình lẩm bầm lầu bầu, đầu óc hoang mang: “Lẽ nào trông mình giống mẹ hay là... cha của nó sao?”

Chẳng mấy chốc màn đêm đã buông xuống, đội ngũ bảo vệ xe lương vẫn chưa trở lại, Lê Sương ngược mắt nhìn sắc trời, xuất phát từ trực giác quân nhân, giác quan mách bảo rằng bên kia xảy ra chuyện bất thường. Đang lo lắng thì quân sĩ trên khán đài bỗng nhiên báo lại, ở phía thôn trang ngoài ba mươi dặm bắc thành Lộc bỗng nhiên xuất hiện khối dày đặc đang cuộn cuộn bốc lên.

Lúc này Lê Sương thấy không ổn.

Lập tức cho gọi La Đằng qua đây: “Tây Nhung động binh rồi ư?”

“Không có động tĩnh gì.” La Đằng nói, “Bất quá đạo này phía mặt thám phát hiện biên cảnh Tây Nhung có một bọn cướp đang hoành hành.”

“Trở lại mặc quân giáp, chuẩn bị một nghìn nhân mã, sau nửa nén hương theo tôi ra doanh hướng đến thôn trang cách ba mươi dặm bắc thành Lộc.”

Lê Sương không ngờ, khi nàng vẫn đang chỉnh quân chờ lệnh thì một trong ba mươi quân sĩ đi áp tải xe lương lão đảo nghiêng ngả chạy trở về, quỳ gối trước ngựa Lê Sương, dập đầu nói giọng khàn khàn: “Chiếu tướng, mã tặc (*) Tây Nhung bắt tiểu công tử, áp chế đòi trao đổi năm nghìn ký gạo.”

(*) mã tặc: cướp được trang bị ngựa.

Lê Sương nghe vậy, sắc mặt thoáng chốc lạnh lẽo như băng: “Mã tặc hiện ở nơi nào?”

“Tặc tử có một thạch trại ở năm sáu chục dặm về phía bắc, bọn họ bắt tiểu công tử đến chỗ đó rồi.”

Sắc mặt Tần Lan cũng ngưng trọng, hần nhẹ nhàng đạp ngựa đi tới bên cạnh Lê Sương: “Chiếu tướng, tặc tử (*) đã có thạch trại(*), sợ là không thể tiến công, lương thực có thể bỏ tức, nhưng tiểu công tử không thể sơ suất được.”

(*) tặc tử: bọn cướp

(*) thạch trại: nhà / lều được dựng bằng đá

Lê Sương là con gái do đại tướng quân Lê Uy nhất về, mà Lê Đình lại là con trai của lão đại tướng quân, từ nhỏ được thương yêu có thừa, gọi gấm kỳ vọng cao. Nếu Lê Đình xảy ra chuyện gì ở chỗ của nàng, Lê Sương sẽ không làm tròn lời căn dặn của ông già.

Nét mặt Lê Sương không lộ thanh sắc, trầm ngâm chỉ chốc lát, nói, “Năm nay trời giá rét, thiếu lương chính là vết nứt đầu tiên, nếu mã tặc lấy công tử uy hiếp Đại Tần ta để đổi lấy lương thảo, chứng tỏ mùa đông này khắc nghiệt vô cùng. Không thể để Lê Đình xảy ra sơ suất, mà năm nghìn ký gạo này cũng không thể đem biếu không cho người ta như vậy.”

“Ý của tướng quân là?”

“Chọn mười tên đã được luyện qua nội gia công pháp, tối nay đi cùng tôi.”

Tần Lan cả kinh: “Chiếu tướng...”

Lê Sương đẩy ngựa quay về nhìn phía tây bắc, ánh mắt sắc lẹm như đao: “Tự tôi sẽ đi đem người về.”

Bạn đang đọc truyện *Cùng Tán Trường An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

dịch: kaffesua

beta: Ching Ling

Trời tối đen như mực, thạch trại của mã tặc được dựng sát vách đá, thoạt nhìn cũng giống như một mỏm đá hơi nhô ra giữa sườn núi.

Những binh lính được Tần Lan lựa chọn đều là những cận vệ đi theo Lê Sương nhiều năm, Tần Lan vốn định đi cùng, nhưng lại bị Lê Sương giao nhiệm vụ trấn giữ trong doanh trại.

Lúc này, Lê Sương dẫn mười quân sĩ mặc y phục dạ hành màu đen, nằm mai phục trên đỉnh núi cách năm mươi trượng bên ngoài thạch trại, nhờ bóng đêm che lấp, họ lặng lẽ dò xét tình hình trong thạch trại.

Tại đại sảnh chính của thạch trại ở phía xa xa được thấp đèn đuốc sáng choang, và đó cũng là nơi được canh gác nghiêm mật nhất, ở một tiểu viện góc tây nam cũng có năm sáu tên đang canh gác, tiếp đó là chòi gác, đường hành lang, một tiểu viện nhỏ nhỏ lại có ước chừng khoảng hai mươi tên, mà tên nào tên nấy đều đeo đai đao đầu hổ, người cao to vai u thịt bắp, và những tia sáng phản chiếu từ đao đao bên người họ cũng lóa cả mắt.

Lòng Lê Sương nặng trĩu, thầm nghĩ chỗ đó chắc chắn là nơi đám mã tặc này đang giam giữ Lê Đình.

Đưa tay về vạt đường ra dẫu, những thân vệ này đã đi theo nàng nhiều năm, không cần dùng nhiều lời cũng nhanh chóng hiểu được ý của nàng, họ lách người tản đi triển khai kế hoạch, thân ảnh họ thoáng chốc đã biến mất trên đỉnh núi.

Đi tới cửa thạch trại, động tác của bọn họ nhanh nhẹn hơn, nhanh chóng vịn gậy cỏ mấy tên đang đứng gác, lặng yên không một tiếng động, thậm chí ngay cả ngọn đuốc ngoài cửa cũng không kịp lay.

Mười người nhanh chóng nhận lệnh từ Lê Sương, ba người tiến hành công kích vào đại sảnh phía đông, ba người lên vào khu vực hậu phương đốt kho lương. Lửa vừa bùng lên, mã trại náo loạn, nhân lúc đám mã tặc còn đang hoảng loạn chưa hiểu được chuyện gì thì Lê Sương dẫn bốn người còn lại nhanh chóng xông đến tiểu viện tây nam.

Ở trên chiến trường, Lê Sương được tôn xưng là ngọc diện Diêm La, tuy nàng mang phận nữ nhi, nhưng lúc hạ thủ thì rất ngoan độc, có thể so sánh với loài sói hoang hung ác nhất sa mạc Tắc Bắc, lúc này ngọn lửa đỏ đã bao trùm khắp vùng trời phía đông. Khi Lê Sương tiến vào trong viện thì nhanh tay vung đao lấy đi tính mạng của một tên cướp canh cửa. Trên đao nhuộm máu đỏ, cộng với ánh đuốc đỏ lập lòe, trông nàng chẳng khác nào Diêm La bước ra từ địa ngục, vô cùng đáng sợ.

Nàng nhắc chân đi thẳng vào bên trong tiểu viện, các thân vệ cùng xông vào chiến đấu với đám cướp cạn, Lê Sương nhìn không chớp mắt tiếp tục đi thẳng vào trong tiểu viện, cây đao lạnh lẽo cầm trong tay bốc ra mùi giết chóc, kẻ cản đường nàng đều không có kết cục tốt.

Khi bước đến cửa chính căn phòng nhỏ, Lê Sương giơ chân đá văng cửa phòng.

Mà ngay vào lúc này!

Cửa phòng được mở ra cũng phát động cơ quan bảo mật, vô số cung tên được bắn ra từ nơi u tối, Lê Sương hơi nheo mắt, ngay lúc nàng vẫn chưa kịp ra tay thì chợt thấy hông mình bị kéo đi, người nàng cũng nghiêng theo quán tính rơi vào một lòng ngực nóng rực.

“Leng keng lộp bộp...” một loạt tiếng động vang lên, Lê Sương liếc mắt nhìn thấy hàng loạt mũi tên được tẩm độc rơi rụng trên mặt đất.

Là ai đã cứu nàng?

Lê Sương ngăn người, hai tay chống lên ngực người nọ, muốn đẩy hắn ra để nhìn kỹ dung mạo của hắn, nhưng tay nàng vừa dùng lực thì cảm giác

cánh tay đang siết ở hông nàng rắn chắc chẳng khác nào sắt thép, hầu như ép chặt eo của nàng lại, người nàng lại ngã nhào vào trong lòng của chàng trai ấy, xung quanh ngập đầy hơi thở mạnh mẽ rất đàn ông của hắn.

“Này...” Đang ở trong ổ sồi của bọn mã tặc, dĩ nhiên không được lo là dù chỉ nửa giây, Lê Surong đang tỉnh lên tiếng khiển trách hắn thì lại nhận thấy có một luồng gió mạnh quét qua tai, mũi tên sắc bén nhọn hoắt dường như bay sát ngay sau ót của nàng.

Nếu không phải vừa rồi chàng trai này ôm nàng lại, có lẽ hiện giờ Lê Surong đã bị mũi tên sắc bén kia bắn xuyên đầu..

Hắn ta vừa cứu nàng.

Hiểu được điều này, con giận vừa bị hắn mạo phạm thoáng chốc tiêu tan thành mây khói. Lần này Lê Surong lại đẩy hắn ra, hắn thoáng buông lỏng tay, nhưng bàn tay vẫn còn nhẹ nhàng nắm lấy eo của nàng, giữ nàng ở trong phạm vi bảo hộ của hắn.

Hành động này làm Lê Surong không hiểu ra sao, người này có ý chiếm hữu cực mạnh, tuy rằng Lê Surong cũng không biết... tại sao hắn lại muốn chiếm giữ nàng...

Vị hiệp sĩ ơi, hình như chúng ta không quen biết nhau.

Lê Surong ngẩng đầu quan sát hắn, không ngờ nàng chỉ nhìn thấy một nửa khuôn mặt bị đeo mặt nạ đen, đường viền chiếc cằm khoẻ mạnh, yết hầu nhô ra rõ ràng, xuống chút nữa là bộ ngực săn chắc và những cơ thịt rắn rỏi, trên ngực phải của hắn có một vết sẹo đỏ rực đẹp đẽ, một vết sẹo đỏ tươi như máu kéo thẳng lên trên, lướt qua cổ, cầm và kéo dài đến tận bên trong chiếc mặt nạ của hắn và ở nơi ánh mắt lộ ra, Lê Surong thấy, vết sẹo đỏ rực ấy biến mất tại ngay khế mắt hắn. Như đang hoặc muốn thiêu đốt vào tận bên trong huyết mạch, biến con người của hắn cũng hóa thành màu đỏ rực cực kỳ đáng sợ.

Mà bóng hình của nàng lại tràn ngập ở bên trong một mảnh đồ tươi kia.

Bàn tay và lồng ngực của hắn đều nóng bỏng đến rất người, nhiệt độ cơ thể hắn cao hơn gấp nhiều lần so với nhiệt độ người bình thường. Mặc dù hiện tại vùng đất sa mạc Bắc Bắc này đang bị tuyết bao phủ, thế nhưng trông hắn như giống như không cảm giác được cái rét lạnh.

Người này quá kỳ quái.

Hơn nữa... Lê Surong nhìn thoáng qua những mũi tên bị đánh rơi trên mặt đất, mới vừa rồi người này chỉ dùng tay không, cũng không mang găng tay, thế nhưng đã chặt đứt tất cả độc tiễn? Là khí lực nội tức sao? Nếu như vậy thì, nội gia công pháp của người này... phải nói là thâm sâu khó lường...

“Huynh là ai.” Lê Surong nghiêm túc hỏi.

Nàng lên tiếng hỏi thế nhưng chàng trai trước mặt lại không trả lời, mà trong phòng bỗng vọng ra tiếng kêu cứu ú ớ, là tiếng của Lê Đình.

Lê Surong lập tức quay đầu, vánh tai lắng nghe, ở góc phòng phía tây phát ra vài tiếng động.

Bây giờ không phải là lúc lãng phí thời gian đối co với chàng trai thần bí này.

Lê Surong cầm chặt trường kiếm trong tay vừa định cất bước đi vào, chàng trai vội đưa tay cản nàng lại, thanh âm trầm thấp: “Đừng đi, đợi tôi.” Nói xong, người hắn lóe lên, động tác nhanh như thiểm điện, ngay lúc Lê Surong vẫn còn ngây ra chưa hiểu gì thì hắn đã chui vào trong gian phòng nhỏ.

Tuy rằng người này vừa cứu nàng, nhưng Lê Surong không biết thân phận của hắn ta thế nào, cũng không dám chắc rằng hắn có làm hại gì đến Lê Đình hay không? Nghĩ vậy nàng liền mặc kệ lời nói vừa rồi của hắn, vội vã đuổi theo.

Vòng qua tấm bình phong đi vào gian phòng trong, Lê Surong lại thấy Lê Đình bị trói gô trên chiếc giường đơn sơ, từ trước đến nay Lê Đình luôn được chăm chút kỹ lưỡng, quần là áo lụa, thế mà lúc này mặt mày lem luốc bẩn thỉu, trông rất nhếch nhác và vẻ hoảng loạn bất an hiện rõ trong mắt.

Chàng trai kia đang mở trói cho Lê Đình. Khi Lê Đình thấy Lê Surong bước vào thì mới thôi hoảng sợ, yên tâm hơn, viền mắt đỏ lên, miệng vẫn còn bị chặn chỉ có thể phát ra những tiếng “ừm a...”, nhưng vẫn có thể nhận ra rằng cậu ta rất mừng rỡ.

Lê Surong nhìn thấy Lê Đình không bị thương, cũng không cụt tay cụt chân, nỗi lo lắng cũng vơi đi nhiều.

Chàng trai nọ vừa cởi trói cho Lê Đình xong, Lê Đình lập tức rút mảnh vải đang chắn trong miệng mình ra, kích động muốn xuống giường, cũng không thèm để ý chàng trai đứng bên cạnh hét lên với nó, “Cẩn thận.” Lê Đình nôn nóng đẩy hắn ra, nhấc chân đạp mạnh lên giường đứng dậy, hô to: “Tỷ...”

Tiếng hô còn chưa dứt, lại có “rầm...” vang lên, dưới chân Lê Đình bị sập xuống, Lê Đình và chàng trai kia cùng rơi xuống bầy rập!

Chỗ này còn có cạm bẫy!

Lê Surong trở mắt nhìn Lê Đình cùng chàng trai mang mặt nạ màu đen đỏ lần lượt rơi xuống hố, con người nàg co rút lại, lập tức xông về phía trước, xông thẳng đến trên mép hố bẫy, Lê Đình lại bị hất tung lên giống như một món đồ chơi.

Lê Surong khó khăn lắm mới bắt được cậu.

“Đẫn nó đi trước đi.”

Giọng nói lười nhác của hấn vọng ra từ dưới hố bẫy, rất điềm tĩnh lại an định.

Căn phòng tối thui, Lê Surong hoàn toàn không thấy rõ tình trạng bên dưới nhưng nghe thấy thanh âm bình tĩnh của chàng ta vọng lên từ dưới hầm tối, lại nghĩ với thân thủ nhanh nhẹn của hấn ta thì chuyện thoát khỏi khốn cảnh này chắc cũng không quá khó khăn. Hơn nữa, điều quan trọng nhất với nàg lúc này chính là sự an toàn của Lê Đình.

Sau khi cân nhắc thiệt hơn, Lê Surong nắm lấy Lê Đình, kéo cậu ra khỏi gian nhà.

Đi ra tới bên ngoài thì thấy các quân sĩ đã nhanh chóng xử lý sạch sẽ đám mã tặc, có điều đám mã tặc đang bận bịu dập tắt lửa ở phía đông đã nhận ra điều bất thường, hiện đang kéo nhau chạy sang bên này.

Lê Surong vung tay ra hiệu lệnh rút lui, một quân sĩ lập tức lấy ra một ống trúc châm lửa, một vệt pháo hiệu màu đỏ bắn ra bay vút lên trời rồi nổ tung trong đêm tối giá rét.

Dường như Lê Đình bị tiếng pháo hiệu đánh thức, cậu quay sang kéo tay của Lê Surong, đôi mắt mở to nhìn Lê Surong, “Tỷ! Dưới hầm bẫy kia được lát đầy chông nhọn, vị đại ca kia đã bị thương vì cứu đệ, hiện giờ... không biết huynh ấy thế nào...”

Lê Surong nghe vậy, ánh mắt trầm xuống, nhìn thoáng qua bốn gã quân sĩ đang đứng trước mặt, lại liếc mắt nhìn về phía sau, sau đó một tay đẩy Lê Đình cho một quân sĩ trong đó, ra lệnh, “Đẫn nó về đi.”

Các quân sĩ đều tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của Lê Surong, lập tức lên tiếng trả lời: “Tuân lệnh!”

Lê Đình sợ hãi, hai mắt ngấn lệ, hô to: “Tỷ, vậy tỷ...”

“Đi nhanh.” Lê Surong đưa mắt trừng Lê Đình, “Đội tỷ về sẽ cho đệ một trận.” Nói xong, nàg xoay người bước vào trong căn phòng nhỏ đó lần nữa, mặc kệ Lê Đình được các quân sĩ che chở dẫn đi.

Nàng tin tưởng năng lực của các quân sĩ dưới tay nàg, bọn họ nhất định có thể dẫn Lê Đình bình yên trở lại doanh Trường Phong. Nhưng mà chàng trai thần bí mang mặt nạ hiện rơi vào trong bẫy rập kia, tuy rằng không rõ lai lịch, nhưng y đã cứu nàg, sau đó còn cứu Lê Đình, là người của phủ Chiêu tướng thì không thể vong ân phụ nghĩa.

Lê Surong tiện tay lấy một cây đuốc treo trên tường xuống, soi đường quay vào trong căn phòng nhỏ, đi tới bên mép hầm bẫy, Lê Surong cất tiếng gọi: “Còn sống không?”

Bên trong im lặng một lát rồi lập tức vọng lên tiếng “ừm”

“Cẩn thận cây đuốc.” Lê Surong nói xong, một tay ném cây đuốc vào trong hầm bẫy, cây đuốc vừa rơi xuống, cái hố sâu hoắm được soi sáng, đội đến khi cây đuốc rơi xuống dưới đáy, rốt cuộc Lê Surong cũng có thể nhìn rõ ràng tình trạng bên dưới, hầm bẫy này sâu bốn năm trượng, trông nó chẳng khác nào cái giếng, dưới đáy không có chỗ đặt chân lại còn cắm đầy chông nhọn, giống như hàm răng hổ nhọn hoắt đang nhe ra, bờ tường xung quanh cũng được gắn lưỡi dao sắc bén, nếu người bình thường rơi xuống chắc chắn sẽ không có cơ hội sống sót.

Mà chàng trai mang mặt nạ kia hiện đang dùng tay trái nắm lấy một mũi chông nhô ra bên vách trái, bàn tay hấn bị mũi chông cắt đứt, máu chảy ròng ròng, nhưng chỉ nhiều đó thì chưa thấm vào đâu, mà điều nghiêm trọng nhất chính là cánh tay phải của hấn đang vô lực đơng đưa, sau lưng hấn, chỗ gần xương bả vai phải, giống như bị một lưỡi dao sắc bén cắt nát, da tróc thịt bong, trừ máu đang rỉ ra thì trên vết thương còn vết đen, đoán chừng trên lưỡi dao có độc.

Với thân thủ của hấn thì sẽ không bị thương, có lẽ do cú ném ngược Lê Đình lên lúc này đã làm hấn bị thương. Lê Surong cắn môi, nói lời xin lỗi thay Lê Đình, “Xin lỗi, vừa rồi đệ đệ của tôi quá hoảng sợ, làm liên lụy huynh bị thương.”

Chàng trai một tay nắm chặt chông giữa đầu nhìn lên phía trên, ánh lửa phát ra từ dưới lòng đất ánh vào đôi mắt đỏ rực phía sau chiếc mặt nạ đen bóng tỏa ra vẻ đẹp dị thường. Rõ ràng đang rơi vào tình huống nguy hiểm và khốn cùng, nhưng hấn vẫn bình thản không chút vội vã, cứ bình tĩnh nhìn Lê Surong như thế, ánh mắt đơn thuần, hình như chỉ cần nhìn nàg cũng làm hấn thấy thỏa mãn, “Không sao cả.”

Lê Surong không nói gì nữa, thời gian cấp bách, nàg quay người lại, lòi chân trên giường bên cạnh quán lại thành một sợi dây, một đầu cột vào chân giường một đầu thả xuống hầm bẫy, “Cố chịu một chút, tôi tới cứu ngay.”

Chàng trai không nói gì, cứ như vậy nhìn Lê Sương ôm dây tuột xuống, lách mình tránh né những lưỡi đao ghim trên bờ tường, đi tới bên cạnh hắn, hăm bầy vốn chật hẹp, hai người bị các mũi đao nhọn xung quanh chia vào, cả hai nương tựa nhau đứng giữa hiểm cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Tán Trường An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 5 1

dịch: kaffesua

beta: Ching Ling

Một tay Lê Sương cầm sợi dây, những cái chông nhọn hoắt vây đầy xung quanh, nàng khó nhọc tìm chỗ đặt chân, một tay vòng qua thắt lưng chàng trai, nàng định trói chàng ta lại rồi lòi lên, nhưng tay nàng vòng qua lưng hắn thì cột mãi vẫn không thể cột được. Lê Sương hơi bực mình, “Cái tay kia của huynh để làm gì, giúp tôi lòi sợi dây kia vòng sang đây đi, đợi tôi cột xong sẽ kéo huynh lên.

Chàng trai vẫn không buồn nhúc nhích, Lê Sương vừa tức vừa vội, ngẩng đầu lên nhìn, đang định lên tiếng trách móc hắn thì thấy đôi mắt đỏ tươi ấy đang dịu dàng nhìn nàng, cái nhìn tha thiết, còn ẩn chứa tình ý tràn đầy, làm Lê Sương cũng trầm nghĩ hoặc, thầm hỏi phải chăng mình đã gặp qua người này ở nơi nào rồi mà hiện tại lại không nhớ ra, ở mảnh đất sa mạc Tắc Bắc cũng có một người đa tình vậy sao.

Nhưng mà, thật ra Lê Sương chỉ có thể lên tiếng hờn giận khi nhìn thấy ánh mắt chàng ta nhìn mình như vậy mà thôi:

“Nhìn gì?! Không muốn lên sao?”

Thiệt là tức mà! Lúc gấp gáp thế này mà cứ đắm đuối nhìn nàng như vậy... không phân biệt được lúc nào cần vội lúc nào cần thanh thoi sao?

Nghe Lê Sương quát mình, chàng trai chẳng những không tức giận còn đường hoàng khẽ “hả” một tiếng, sau đó nâng cánh tay bị thương lên ôm ngang eo của nàng, ngang nhiên mạo phạm, mạnh mẽ ôm cứng lấy nàng.

Lê Sương sùng sốt: “Huynh làm cái gì vậy?”

“Mang em đi.”

Hắn vừa dứt lời, tay phải nhẹ buông ra, chuyển sang nắm lấy sợi dây Lê Sương vừa thả xuống, chân khẽ nhún lên mấy thân chông để mượn lực, tay ôm chặt lấy Lê Sương, điểm lên mũi chông, vừa nhún hai ba cái đã thoát ra khỏi hầm bầy, đứng nghênh ngang trên đất bằng.

Lê Sương chỉ chớp mắt mấy cái đã thấy mình thoát ra khỏi hầm bầy, thế nhưng chàng trai kia vẫn ôm chặt lấy nàng không chịu buông ra. Bị một chàng trai xa lạ ôm vào lòng như vậy, Lê Sương thấy thật kỳ quái, nâng hai tay lên đẩy hắn ra, khi đã thoát ra khỏi cái ôm của hắn ta, nàng lại cau mày hỏi: “Tự huynh có thể đi ra?”

Chàng ta gật đầu: “Trên mũi chông ấy có độc, lúc này cần một chút thời gian để điều trị nội tức.”

Không ngờ lại làm nàng lo lắng...

Không có nhiều thời gian để nói chuyện, ngoài gian phòng đã truyền đến tiếng hét của đám mã tặc, nghe thấy tiếng bước chân dồn dập xông đến, Lê Sương trầm nghĩ ước chừng phải hơn mười người, nàng nghiêm mặt, cầm thật chặt đao bên hông, mà trước khi nàng động thủ, chàng trai kia lại vòng tay ôm ngang nàng lên, động tác nhanh như chớp, phá cửa sổ xông thẳng ra ngoài.

Lê Sương thấy quang cảnh chung quanh lướt nhanh qua chỉ lưu lại những vệt mờ mờ, duy chỉ có mỗi hình ảnh chàng trai đang ôm nàng là rõ ràng.

Đợi đến khi hình ảnh xung quanh dần hiện rõ ra, Lê Sương đã được chàng ta đặt lên trên lưng ngựa, mà hắn đứng phía sau cũng tung người lên ngựa đưa nàng đi, phá vỡ cửa chính thạch trại, nghênh ngang thúc ngựa phi ra. Mã tặc vẫn còn bên trong thạch trại thì hốt hoảng tranh cãi ầm ĩ.

Gió lạnh đêm tuyết ở Sa mạc Tắc Bắc quét vào buốt da buốt thịt, những bông tuyết bay phát phơ, bốn bề vắng vẻ thê lương.

Lê Sương đã quen với khí hậu lạnh thấu xương lại khô hanh ở đây, sống ở sa mạc Tắc Bắc ba năm, những chiến dịch lớn nhỏ nàng đã từng tham gia đã lên đến hơn mười trận, mai phục đánh lén trong đêm rét, phơi dưới ánh nắng gắt chói chang khi chống đỡ kẻ địch bên ngoài, mặc kệ hoàn cảnh gian nan đường nào, cho tới bây giờ nàng đều một thân một mình đối đầu. Nàng là chiếu tướng doanh Trường Phong, cũng là biểu tượng vinh dự của biên quan Đại Tán, nàng không cho phép mình khom lưng, ý chí của nàng cũng không cho phép nàng tỏ ra mềm yếu.

Mà ngồi trước người khác giống như bây giờ, còn bị hơi thở đầy nam tính bao quanh, được bảo vệ, che chở... Đối với Lê Sương mà nói thì đây là...

Lần đầu tiên.

Giữa trời tuyết trắng, hai người một ngựa, cứ thế thúc ngựa đi trên sa mạc Tắc Bắc tiêu điều vắng lặng, không biết đã chạy bao xa, lúc này họ đã đi đến bên vách núi, con ngựa đeo hai người chạy liên tục từ trong mã trại ra đây giờ đã mệt lả, miệng phì bọt, tốc độ chậm lại.

Mà ở chỗ này, nơi phía xa xa, có thể nhìn thấy doanh Trường Phong thấp thoáng ẩn hiện.

Chàng trai xuống ngựa, vươn tay ra muốn đỡ Lê Sương.

Nhưng Lê Sương vẫn ở trên lưng ngựa, bình tĩnh nhìn hắn: “Huynh biết tôi là ai?” Đây là một câu trần thuật cũng là câu khẳng định. Lê Sương nhìn thẳng vào đôi mắt chàng trai ấy. Cho tới bây giờ nàng vẫn chưa từng nói cho hắn biết thân phận của mình, mà lúc này đây nàng đang mặc y phục dạ hành chứ không phải quân phục doanh Trường Phong. Chàng ta lại không nói không rằng, đưa nàng chạy một mạch hướng về doanh Trường Phong, hiển nhiên là hắn biết rõ thân phận nàng.

Chàng trai không đáp lời, cánh tay vẫn vươn ra muốn đỡ nàng, tận đến khi Lê Sương tự mình tung người xuống ngựa đứng ở bên cạnh, hắn mới buồn bã rũ tay xuống.

Vết máu tươi trên lưng hắn lộ ra dưới trời tuyết lạnh, thậm chí trên đó đã có tảng băng mỏng.

Lê Sương lại lần nữa hỏi hắn: “Nói đi, huynh là ai?” Nàng hít một hơi, vẻ mặt đề phòng nhìn hắn, “Làm sao huynh biết được thân phận của tôi, làm sao biết được hành tung của tôi, vì sao lại muốn giúp tôi?”

Mấy câu hỏi lạnh lùng và sắc bén liên tục được nêu ra, thế nhưng hắn lại giống như hòn đá đang chìm dần xuống đáy biển, không có lời đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Tán Trường An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5 2

dịch: kaffesua

beta: Ching Ling

Lê Sương chau mày, chợt rút kiếm ra khỏi vỏ, nhắm thẳng vào cổ họng của hắn: “Nếu huynh đã không đáp lời, tôi sẽ áp giải huynh trở về doanh Trường Phong, từ từ thẩm vấn.” Chuyện cứu Lê Đình lần này xảy ra rất đột ngột và vô cùng khẩn cấp, theo lý thuyết, ngoại trừ tâm phúc của nàng thì không ai biết được tin tức này, thế nhưng tất cả mọi hành động của nàng đều bị một người thần bí này phát hiện và nắm rõ.

Chuyện liên quan đến việc quân cơ, Lê Sương không thể bởi vì đối phương đã ra tay cứu mình, hơn nữa thấy người ta không tỏ ra ác ý mà tùy tiện bỏ qua.

Lê Sương nghĩ như vậy.

Thế nhưng khi mũi kiếm của nàng chĩa thẳng vào yết hầu của đối phương, nàng lại nhìn thấy đôi mắt đỏ rực phía sau mặt nạ màu đen của chàng trai vốn lạnh lùng này bỗng toát ra vẻ bi thương.

Bị nàng coi như là kẻ thù... khiến cho hắn cảm thấy khó chịu và bi thương sao?

Lê Sương ngây người... người này... rốt cuộc chuyện này là thế nào? Tình cảnh hiện giờ cứ như nàng là kẻ bạc tình hoặc đã phụ lòng chàng ta vậy.

Ngay trong giây phút nàng ngây người ra, thì chàng trai chợt tiến lên một bước, trông thấy mũi kiếm sắp xuyên qua yết hầu hắn, Lê Sương vốn không có ý định giết hắn ta thật, vì vậy vội vã đẩy mũi kiếm sang chỗ khác theo bản năng, nhằm tránh làm hắn bị thương.

Hành động này của nàng làm cho chàng trai được một tác lại muốn tiến một bước, tiếp tục tiến lại gần nàng. Hắn đưa tay, bàn tay nóng rực lại lần nữa dán lên lưng của Lê Sương, mà lúc này Lê Sương định rút cánh tay đang cảm kiếm về ngăn cản hắn, cũng đã bị hành động tiếp theo của hắn làm giật mình ngây người.

Hắn đột nhiên giữ chặt ót của nàng, chẳng nói chẳng rằng gì, cũng không cho Lê Sương chuẩn bị đã bắt ngờ cúi người hôn lên môi của nàng...

Hắn đột ngột xông đến... hôn nàng!

Khi hai đôi môi chạm vào nhau, Lê Suong từ trước đến giờ chưa từng tiếp xúc với ai ở khoảng cách gần như vậy, trong lúc nhất thời Lê Suong chỉ biết mở to mắt ra nhìn, nào là ông bà nội ngoại, nào là nội gia tâm pháp, tất cả đều bay biến khỏi đầu, quên sạch sẽ không còn sót lại gì.

Mà chàng trai vừa chạm đến đôi môi của nàng lại giống như nắng hạn gặp mưa rào, hắn tham lam hút lấy hút để hương vị của nàng, tàn phá như muốn cắn nát bờ môi nàng, lại còn xông thẳng vào trong miệng nàng, cần quấy ở đây. Giống như là muốn ăn tươi nuốt sống nàng, hoặc lại giống như muốn xâm chiếm lấy nàng.

Lê Suong thất thần đứng ngây ra chỉ chốc lát, rốt cuộc cũng định thần lại sau giây phút bất ngờ.

Cái tên ba trợn sàm sỡ này.

Lê Suong tức giận ngùn ngụt, vung tay đánh mạnh vào eo của hắn, nàng đánh thẳng tay, vận hết sức chẳng chút tiếc thương nào.

Chàng ta rên lên vì đau, chứng tỏ cú đánh không nhẹ. Hắn cong người, thế nhưng tay kia vẫn không chịu buông Lê Suong ra, cứ như dầu có chết cũng không đành lòng bỏ được vậy, tham luyện những va chạm và tiếp xúc cùng Lê Suong.

Mà lúc Lê Suong vừa hạ quyết tâm sẽ hạ thủ ngoan độc, thì ánh mây nơi chân trời chợt bừng sáng, là những tia sáng đầu tiên của bình minh.

Lê Suong thấy chàng trai nọ chợt cứng đờ người, như đang ẩn nhẫn đau đớn cùng cực, hắn buông Lê Suong ra, lui về sau hai bước.

Lê Suong cầm kiếm chìa vào hắn, “Muốn chạy trốn!”

Nhưng lời còn chưa dứt, chàng ta đã lao thẳng từ đỉnh núi xuống, con người Lê Suong co rụt lại, tiến lên vài bước đi tìm hình bóng chàng trai nọ, mà lúc này bóng dáng hắn đã mất hút, không biết chạy về phương nào rồi.

Hắn đột ngột xuất hiện sau đó lại biến mất ngay trước mắt Lê Suong, không lưu lại một câu nói cũng không để lại chút manh mối nào.

Lê Suong một mình đứng ở trên đỉnh núi, nhìn ánh nắng ban mai dần xuất hiện nơi chân trời, ném mạnh cây kiếm đang cầm trên tay xuống đất, che miệng lại, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Đồ ba trợn!”

Lúc Lê Suong trở lại quân doanh thì trời đã sáng tỏ, thân ảnh nàng mới vừa xuất hiện phía xa bên ngoài trại lính, binh sĩ trên khán đài nhìn thấy nàng liền vội vã đi bẩm báo lên trên, Tần Lan bị Lê Suong bắt ở lại xử lý chuyện trong quân doanh lập tức phi ngựa chạy ra.

Đi tới bên cạnh Lê Suong, Tần Lan tung người xuống ngựa, ánh mắt chăm chú nhìn nàng, quan sát hồi lâu, thấy nàng không sao cả, lúc này mới yên lòng, đôi môi đang mím chặt cuối cùng cũng được buông lỏng ra một chút: “Chiếu tướng.” Hắn vẫn một mực cung kính chào, “Chiếu tướng mệt nhọc rồi, lên ngựa nhé.”

Quả thực Lê Suong rất mệt, không chút khách khí nào liền tung người lên ngựa, tùy ý để Tần Lan đi bên cạnh dắt ngựa cho nàng, nàng hỏi: “Lê Đình đã trở về rồi chứ?”

“Về rồi, quân y đã khám cho tiểu công tử. Tiểu công tử chỉ bị kinh hãi, cũng không đáng lo.”

Lê Suong thở dài: “Cha nói đúng, tính tình của Lê Đình còn quá bùng bột, nếu cứ để nó sống trong kinh thành sẽ trở nên nhu nhược, một khi xảy ra chuyện lại chẳng khác nào các cô nương tiểu thư, cần được tôi luyện thêm.”

Tần Lan tiếp lời, “Tiểu công tử tuổi vẫn còn nhỏ, chiếu tướng chớ trách móc quá nặng lời.” Tần Lan dừng một chút, liếc mắt nhìn thoáng qua con ngựa của Lê Suong, trầm tư một hồi mới nhẹ giọng hỏi, “Thuộc hạ nghe tiểu công tử nói, tối hôm qua ở thạch trại mã tặc có một người thần bí mặt mang mặt nạ đen đến hỗ trợ, chiếu tướng...”

Lê Suong nghe nhắc đến người nọ, lại nhớ đến chuyện xảy ra trên đỉnh núi lúc tàn sáng, trong lòng vừa xấu hổ vừa giận, nhưng tâm tình của nàng sao có thể biểu lộ ra trước mặt tướng sĩ, chỉ giương ra gương mặt lạnh lùng, cắt đứt lời Tần Lan, “Đừng nói nữa.”

Tần Lan nghe vậy, giật mình ngẩng đầu đưa mắt nhìn Lê Suong, thấy sắc mặt nàng không vui, lại rũ măt xuống, thấp giọng đáp lại, “Rõ.”

Với thân phận của hắn thì không có tư cách nhiều lời với Lê Suong. Thậm chí ngay cả truy hỏi cũng không dám.

Vào quân doanh, chứng tướng sĩ lập tức xúm lại, Lê Đình vẫn mặc chiếc áo khoác lông cừu dày chạy ra khỏi doanh trường, vừa nhìn thấy Lê Suong, viên mặt cậu bỗng ửng đỏ, bỏ nhào vào lòng Lê Suong nức nở, “Tỷ!”

Lê Suong cúi nhìn đệ đệ đang ủ rũ vùi đầu vào người mình, dù rằng đã hạ quyết tâm, thế nhưng lúc này vẫn không kìm được mùi lòng thương, đầu

sao thì Lê Đình vẫn là đệ đệ được nàng che chở từ nhỏ đến lớn, hơn nữa lần này để cho Lê Đình theo binh sĩ bảo vệ xe lương cũng là quyết sách sai lầm của nàng, không thể trách cậu được.

Lê Sương thở dài, kéo Lê Đình ra, “Về doanh trường đi.” Sau đó lại ngẩng đầu sai người gọi La Đăng và mấy vị phó tướng khác sang đây.

Lê Đình được nô bộc của phủ chiêu tướng che chở, lo lắng dẫn cậu quay về doanh trường của mình trong Trường Phong. Lê Đình vừa đi được dặm bước lại lưu luyến quay đầu nhìn Lê Sương, thấy nàng đang bận rộn hạ lệnh cho các phó tướng vừa chạy đến.

“Đêm qua đi ít người nên chưa tiêu diệt được mã tặc, hôm nay không còn cố kỵ gì nữa, điểm ba nghìn binh, dẹp hết đám trộm cướp ấy cho tôi. Thủ đoạn cần phải tàn nhẫn.” Dáng vẻ Lê Sương mong manh yếu ớt thế nhưng ánh mắt lại tàn nhẫn lạnh lẽo, “Giết gà dọa khỉ, để cho đám người ngựa Tây Nhung được sáng mắt, đám trêu chọc Đại Tấn ta thì phải chịu kết cục thế nào.”

Thủ đoạn cần tàn nhẫn, ý nghĩa của câu nói này chính là Lê Sương không muốn một ai trong số họ còn sống sót.

Lê Đình nhìn Lê Sương, thấy ánh mắt nàng sáng như đao, sắc mặt đông lạnh, Lê Đình hơi ngẩng người, ở trong mắt cậu, Lê Sương vẫn thường tranh cãi ầm ĩ với cậu, thậm chí thỉnh thoảng còn tỏ ra là một tỷ tỷ không đứng đắn. Đến tận bây giờ, cậu mới biết được, những người trong kinh thành thỉnh thoảng vẫn lên lút nói sau lưng cậu rằng tỷ tỷ của cậu rất hồ báo. Hóa ra thực sự chẳng sai lấy một ly.

Người chiến đấu vì quốc gia, lấy quốc gia làm trọng, xem thể vạch kẻ, xét lực dụng mưu, chém giết, máu tanh, tất cả chỉ là chuyện thường ngày, mà chính vì có người lấy máu và thịt làm tường chắn giống như nàng canh giữ tại biên cương, cho nên bách tính trong triều Đại Tấn mới có thể an cư lạc nghiệp, cậu mới có tư cách ở trong kinh thành làm một công tử quần là áo lụa, ăn sung mặc sướng, muốn làm gì thì làm.

Ở trong nhà, cha thường nói cậu không bằng tỷ tỷ, Lê Đình nghe thế chỉ nghĩ do bản thân tuổi còn nhỏ, mà bây giờ cậu mới thực sự nhận ra rằng cậu vẫn còn kém Lê Sương rất xa, xa đến mức cứ như không ở cùng một thế giới...

Lê Đình nghiêng răng nghiêng lợi, trầm mặc trở về doanh trường của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Tấn Trường An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6 1

Sau khi Lê Sương sắp xếp xong công việc lại cùng mấy tướng lĩnh vạch định kế sách cụ thể tấn công vào thạch trại của mã tặc, sau đó bỏ nhiệm vụ Tần Lan đảm nhiệm chức trách thống lĩnh dẫn quân bao vây tiêu trừ (*). Lê Sương biết rõ thực lực của binh lính trong doanh Trường Phong thế nào, cho nên nàng không lo lắng chuyện họ sẽ không bắt được cái đám cướp càn nho nhỏ đó. Mà nàng quay trở về doanh trường, xử lý một vài việc quân vụ hằng ngày, sau đó viết thư kể lại chuyện vừa xảy ra của Lê Đình, sai người mang về kinh báo lại cho cha được rõ.

(*) *tiêu trừ: giết sạch, không để sót*

Làm xong tất cả mọi thứ thì trời đã về chiều, Lê Sương xoa hai vai, ngã xuống giường. Cả ngày không ngủ, hiện giờ Lê Sương đã mệt mỏi rồi. Vừa nhắm mắt lại chưa được bao lâu đã chìm vào giấc ngủ say.

Nàng cứ nghĩ rằng giấc ngủ sâu do mệt mỏi thì không thể nằm mơ được, nhưng không biết có làm sao, kể từ giây phút khép mắt lại, nàng cứ chập chờn mộng lung. Trong giấc mơ, nàng thấy có một chàng trai mang mặt nạ màu đen chỉ khoác hồ chiếc áo mỏng manh lẳng lẳng đứng ở đỉnh núi chìm trong gió tuyết, chàng ta ôm nàng vào trong bờ ngực nóng bỏng, sau đó đôi môi của chàng ta vừa mập mờ vừa nguy hiểm montron lên trên trán, lên mặt và cả môi của nàng.

Mà chính nàng ở trong giấc mơ ấy rất muốn giãy ra nhưng nàng vẫn đứng im trong lòng hấn, dẫu có giẫy thế nào cũng không thể thoát ra được.

Tận đến khi chàng trai trong mộng ấy hôn lên Cổ Cù của nàng, bàn tay luồn xuống muốn cởi vạt áo trước của nàng ra, Lê Sương mới bỗng giật mình tỉnh giấc.

Đôi mắt tròn trừng không chớp, hiện giờ đã là nửa đêm, doanh Trường Phong chìm trong tĩnh lặng. Bởi vì nàng đã ngủ cho nên không một ai tới quấy rầy. Trong doanh trường cũng không châm nến, xung quanh tối đen như mực và rét buốt. Thế nhưng lạ lùng thay, những nơi tiếp xúc với chàng trai trong giấc mộng lại đang nóng bừng như lửa, nàng mở to mắt ngây ngơ nhìn đỉnh trường một hồi lâu, sau đó nâng tay che kín mặt mình.

Nàng hít mạnh một hơi, không ngờ nàng lại... nằm mơ thấy cảnh tượng như vậy...

Quả nhiên là nàng... Trống vắng quanh hiu quá rồi.

Nhưng đến khi nàng ngồi dậy định đi uống nước thì phát hiện chân của mình đã bị lòi xuống một góc, vạt áo cũng bị cởi ra. Lê Sương ngậy người một lúc, chẳng hề lúc nàng nằm mơ đã tự cởi áo của mình ra sao...?

Nàng thấy chuyện này thật quái lạ, xốc mành cửa sau lên đi ra ngoài. Binh sĩ trực đêm bên ngoài là tân binh mới nhập ngũ năm nay, hiện đang chống mầu ngủ gà ngủ gật, nhưng khi Lê Sương vừa vén rèm ló đầu ra, thì các binh sĩ này lập tức thức tỉnh, nhanh chóng đứng nghiêm trang lên tiếng chào Lê Sương. "Chiếu tướng!"

Lê Sương nhìn hai binh sĩ, hỏi, "Mới vừa rồi có ai vào trong doanh của tôi không?"

Binh sĩ nghe nàng hỏi thế hơi sững sốt, chớp mắt nhìn Lê Sương. "Hồi bẩm chiếu tướng, không phát hiện ra ai đến gần chủ doanh."

Cho dù người đó có tài giỏi cỡ nào đi nữa cũng không thể xông thẳng vào quân doanh mà không kinh động đến các binh sĩ đang đứng trực ở cửa doanh. Chứng tỏ chuyện vừa rồi là... nàng nằm mơ mà thôi.

Lê Sương không nói gì nữa, quay lưng đi vào trong doanh trưởng. Ngồi xuống giường hẹp, nàng lại hít mạnh một hơi thật sâu, lòng suy nghĩ ngổn ngang, hay là... lần sau hồi kinh, nàng sẽ thẳng thắn đề nghị với cha thu xếp một mối hôn sự là xong, hiện tại... vào ngày trời đông giá rét ở sa mạc Tắc Bắc hủi quanh này, nàng lại không cảm lòng được mà nằm mơ thấy... chuyện nam nữ...

Bạn đang đọc truyện *Cùng Tấn Trường An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6 2

Sáng sớm hôm sau, lúc Lê Sương bước ra khỏi doanh thì Tần Lan đem về tin tức đã tẩy trừ xong toàn bộ đám mã tặc.

Lê Sương gật đầu, nghĩ tới nghĩ lui lại nghĩ tới chàng trai thần bí gặp được ở trong thạch trại, Lê Sương thấy không an tâm khi hẳn ta lại biết rõ hành tung của mình. Nàng cẩn thận suy xét kỹ lại những chuyện xảy ra ngày hôm qua, chợt nhớ tới vết sẹo đỏ rực từ nơi ngực kéo dài tới tận khoeo mắt màu đỏ tươi của hắn. Và hình như nàng đã từng nhìn thấy vết sẹo tương tự như vậy ở đâu rồi. Nàng chống cằm suy nghĩ một hồi, bỗng ánh mắt sáng bừng lên: "Tiểu binh tên Tấn An ở đâu?" Nàng hỏi La Đăng, "Hiện giờ nó đang ở chỗ nào?" La Đăng bị nàng hỏi bất ngờ, mặt mày mờ mịt, "Cái thằng ranh thói đó có lẽ đang tập luyện cùng các tiểu binh khác, đột nhiên chiếu tướng hỏi nó làm gì?" Lê Sương suy nghĩ một chút lại nói: "Dẫn ta đi xem thử."

La Đăng dẫn Lê Sương đi tới nơi huấn luyện tân binh, quả nhiên nhìn thấy thân ảnh nho nhỏ của Tấn An đang hòa lẫn cùng các đứa bé lớn hơn nó một chút tập những bài huấn luyện tăng thể lực, hiện tại bọn chúng đang tập chạy vòng quanh sân huấn luyện, cũng không biết đã chạy bao nhiêu vòng, mấy đứa bé chạy phía trước đã mệt mỏi đến mức đầu đầy mồ hôi, thế nhưng Tấn An mặt vẫn không đổi sắc, tim không đập mạnh bình thường chạy theo phía sau, mấy đứa bé kia đều mặc áo dày tay dài, chỉ có Tấn An mặc một tầng áo đơn, nó cũng không chảy nhiều mồ hôi, quần áo cũng còn sạch sẽ.

Nếu không phải người có nội lực mạnh thì sẽ không làm được như vậy.

"Này... Tấn An!" La Đăng cao giọng gọi, sau đó vẫy vẫy tay với nó, "Qua đây, chiếu tướng muốn gặp mi đó." Kỳ thực cũng chẳng cần La Đăng gọi, trước khi hắn gọi thì ánh mắt Tấn An cũng đã nhìn về phía bên này. Ánh mắt ấy cứ dõi theo nàng, đợi đến khi La Đăng lên tiếng gọi, Tấn An lập tức chạy tới đứng ngay trước mặt Lê Sương, ánh mắt nó lúc này đã không còn... liếc ngang nhìn dọc gì nữa. Nhìn thấy ánh mắt của nó như thế, Lê Sương cảm thấy vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, ngồi xổm người xuống nhìn thẳng vào mắt Tấn An, hỏi, "Phải chăng trông tỷ rất giống mẹ nhóc?" Tấn An sững sốt, lắc đầu.

"Vậy sao lần nào nhóc cũng nhìn tỷ chăm chăm như thế?"

Tấn An suy nghĩ một hồi, đáp: "Bởi vì tỷ rất là đặc biệt."

Hình như đây đã là lần thứ hai Tấn An nói với nàng như vậy, Lê Sương thâm lý giải những lời nói ấy thành: do nàng đã cứu nó từ chốn đồng không mông quạnh Về đây, cho nên đứa bé này mới đem lòng cảm kích và nhận định nàng.

Lê Sương Xoa Xoa đầu Tấn An.

Được nàng xoa đầu, lại giống như chuyện vô cùng thoải mái và thích thú, Tấn An hơi hít mắt lại, nó rất thích nàng chạm Vào người nó.

Nhưng Lê Sương chỉ xoa nhẹ nó một chút rồi thu tay lại ngay, nó dõi mắt nhìn theo tay của Lê Sương, môi mấp máy, như muốn kìm chế sự vọng động muốn được tiếp xúc với nàng. Lê Sương hỏi nó, "Trên ngực của nhóc có một vết sẹo màu đỏ đúng không? Cái hôm mang nhóc về đây, tỷ đã nhìn thấy."

Tấn An cũng không giấu giếm, gật đầu, "Tỷ muốn xem?"

"U." Sau đó Lê SƯGng doings một chút lại hỏi, "Không thể Xem sao?"

"Tỷ có thể xem bất cứ chỗ nào trên cơ thể ta."

Lê Sương nghe vậy, Cổ họng như bị vật gì đó chặn lại, nhất thời nghẹn lời, nhưng may là La Đằng đứng bên cạnh quát to, "Cái thằng nhóc thối này, mới tý tuổi đầu đã biết ve vãn ông bướm! Ai cho người ần nói như thế với chiếu tướng?"

"Thôi bỏ đi, bỏ đi!" Lê Sương vội vã xua tay. Vốn cảm thấy nhìn ngực một đứa bé thì cũng chẳng phải chuyện gì to tát, hiện giờ nó nói như vậy ngược lại làm cho Lê Sương thấy ngượng ngùng. Nàng dẫn Tấn An vào trong doanh lĩnh, sau đó bảo nó tự cởi áo ra.

Lê Sương bảo Tấn An xoay một vòng, trên ngực trái của nó có một vết sẹo đỏ rực, ngoài ra da thịt chỗ khác đều non nớt chẳng khác nào một đứa trẻ, quả thực còn non nớt múp múp hơn cả Lê Đình quanh năm sống an nhàn trong kinh thành.

Hơn nữa, trên người nó không còn vết thương nào nữa, Lê Sương bắt giác nghĩ tới cảnh tượng hôm nhất nó mang về, quần áo nó tả tơi, lại còn ướt đầm máu tươi, hiện tại xem ra máu trên người của nó lúc đó đều là máu của người khác, bằng không vết thương chảy nhiều máu như vậy không có khả năng sẽ lành chỉ trong một thời gian ngắn như thế, hơn nữa còn không lưu lại một vết sẹo nào.

Nàng xoay Tấn An một vòng, cuối cùng ánh mắt Lê Sương vẫn dừng lại ở Vết sẹo màu đỏ ngay trái tim nó, nàng đưa tay lên sờ, lúc đầu ngón tay nàng chạm vào ấn ký màu đỏ ấy, nàng cảm thấy người Tấn An run lên.

Lê Sương thu tay về, hỏi: "Đau sao?"

Tấn An lắc đầu. Nó không đau, chẳng qua nó cảm thấy trên đầu ngón tay của Lê Sương như có năng lượng, chỉ cần nàng chạm nhẹ vào, cũng làm nó vui sướng đến mức run rẩy. Nó thấy Lê Sương lại giơ tay lên, đầu ngón tay nàng lại lần nữa chu du quanh ấn ký nơi trái tim nó.

Tấn An rũ mắt xuống, mắt mềm dịu đi, nó thích Lê Sương chạm vào người nó.

Trên đầu ngón tay của nàng như là có một luồng sáng, có thể xua đuổi hết thảy khói mù trong cõi lòng nó và những lạnh lẽo làm cho nó thấy đau đớn.

Thế nhưng Lê Sương không thể nhìn thấu nội tâm của Tấn An, nàng chỉ sờ lên ấn ký trên ngực nó một hồi, không phát hiện ra điều bất thường nào nữa, nàng lại hỏi, "Nhóc còn nhớ vì sao mình có vết sẹo này không?"

Tấn An không giấu được nỗi mất mát trong lòng khi ngón tay nàng rời đi, nhưng nó vẫn không quên trả lời Lê Sương "Không nhớ."

Trong đầu nó trống rỗng, không nhớ được bất cứ điều gì, kể cả tên, lai lịch, và quá khứ, ngay cả nguyên nhân Vì sao nó lại biến thành thế này. Khoảng thời gian gần nhất còn sót lại trong đầu nó chính là cái đêm rét mướt trong rừng rậm, nó chạy như điên như dại, trên người ướt đầm máu tươi, miệng đầy máu tanh, cả người lạnh lẽo.

Quả nhiên là thế. Lê Sương trầm tư trong chốc lát, thầm nghĩ, nếu như đứa bé này không nói dối, vậy nó mất đi ký ức là thật, mà ấn ký trên ngực của nó lại giống y như ấn ký trên người chàng trai thần bí đeo mặt nạ đen ngày hôm qua. Nếu muốn biết thân phận của người kia xem ra chỉ có thể tự mình tra xét.

Lê Sương để Tấn An mặc lại quần áo, rồi bảo nó tự đi về chỗ huấn luyện, nàng xoay người định đi ra khỏi doanh trường thì góc áo bị Tấn An níu lại.

Lê Sương quay đầu lại nhìn nó: "Làm sao vậy?"

"Tỷ có thể cho ta theo tỷ không?"

Lời đề nghị quá đột ngột, Lê Sương suy nghĩ chốc lát: "Nhóc còn nhỏ, cần phải đi theo đội trưởng học tốt các bài tập huấn luyện Cơ bản trước đã."

"Ta sẽ làm tốt." Nó nhìn Lê Sương, trong ánh mắt ấy bình lặng không chút tạp trần, lúc này lại nhiễm lên nỗi khát cầu, thậm chí còn toát ra nỗi đau thương. "Ta có thể bảo vệ tỷ."

Lê Sương nghe vậy bật cười. Vốn định từ chối, nhưng một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu, trầm tư một lát, sau đó gật đầu, "Cũng được."

Nghe thấy hai chữ này, Tấn An vốn không ôm chút hy vọng nào liền bừng tỉnh, ánh mắt sáng ngời hỏi, "Tỷ đồng ý?"

"Ừ." Lê Sương gật đầu, "Quay về tỷ sẽ phân phó, từ hôm nay trở đi nhóc chính là một trong số các cận thân hộ vệ (*) của tỷ. Hôm nay nhóc quay lại thu dọn bọc hành lý, ngày mai bắt đầu chuyển đến trong doanh trường thân vệ của tỷ, hơn nữa nhóc cũng không mấy thân thiện với các binh sĩ

nhập ngũ trước ở Cùng trong doanh trường, ở lại cũng chỉ lúng túng."

(*) *cận thân hộ vệ: hộ vệ theo bên cạnh để bảo vệ chủ*

Tần An nghe vậy, mặt mày hớn hởi, nó gật đầu, đây là lần đầu tiên nó thấy cõi lòng vui vẻ khi phải rời khỏi Lê Sương.

Nhìn Tần An đi ra, Lê Sương trầm ngâm gọi Tần Lan, mười hai thân vệ (*) theo bên cạnh Lê Sương đều là người nàng mang từ phủ chiếu tướng ra đây, ai ai cũng tài nghệ cao siêu và rất trung thành tận tâm, Tần Lan cũng là một trong số đó. Hơn nữa hẳn còn là đội trưởng đội cận thân hộ vệ. Chỉ là nhiều năm qua, hẳn còn đảm nhiệm chức phó tướng, dần dần, cái chức danh trưởng đội thân vệ đã ít được nhắc tới từ lâu.

(*) thân vệ = cận thân hộ vệ: Nghe Lê Sương an bài, Tần Lan sững sốt: "Đứa bé kia...."

Lê Sương biết chắc chắn Tần Lan sẽ có thành kiến, nàng nói thẳng: "Ngày hôm trước ta và mười binh sĩ cùng xông vào thạch trại của mã tặc, lúc đang triển khai kế sách hành động thì người bên ngoài doanh không thể nào biết được hành tung của ta."

Ánh mắt Tần Lan nghiêm nghị, hỏi, "Chiếu tướng đang hoài nghi... đứa bé kia có liên quan đến người thần bí."

Lê Sương gật đầu: "Mặc dù hiện tại ta cũng không rõ người đó có ý đồ gì hay không, cũng chưa xác định chính xác có phải là Tần An tiết lộ tin tức với chàng trai đeo mặt nạ thần bí kia hay không. Nhưng ẩn ký trên ngực và thể chất đặc biệt không sợ lạnh của hai người họ cho thấy, hai người họ chắc chắn có liên quan gì đó với nhau."

"Trên ngực?"

Nghe Tần Lan lặp lại hai chữ này, Lê Sương mới giật mình nhận ra. Đúng rồi... hiện tại Sa mạc Tắc Bắc đang trong ngày giá rét, nàng làm sao lại nhìn thấy ngực của người ta? Nàng háng giọng nói lảng sang chuyện khác: "Nói chung, trước mắt cứ đặt Tần An nằm trong tầm mắt, còn hơn là cứ để nó mặc sức tự do, thân vệ trong doanh đều là những người có thân thủ tốt, không lo không khống chế được nó."

Tần Lan chỉ biết âm thầm nắm chặt tay lắng nghe Lê Sương chuyển dời trọng tâm câu chuyện, sau đó cúi đầu xác nhận.

"Về phần cái khác..." Lê Sương suy nghĩ một hồi: "Vốn dĩ thấy không cần tra xét lai lịch một đứa bé, mà hiện nay xem ra, không tra không được."

Lê Sương nghĩ, nếu ẩn ký màu đỏ rực và khả năng kháng lại giá rét này không chỉ xuất hiện trên một người thì có nghĩa là ở ngay tại Sa mạc Tắc Bắc này còn tồn tại một bộ tộc hoặc một bộ lạc mà nàng chưa biết, hơn nữa bọn họ còn nắm rõ tình hình trong doanh Trường Phong của nàng.

Lê Sương hạ lệnh, "Buổi chiều hôm nay trong doanh không có gì đặc biệt, cử ba binh sĩ theo tôi ra ngoài thăm dò xung quanh nơi tìm được Tần An." Lê Sương neho mắt nhìn về phía xa, "Tôi còn nhớ phía sau chỗ đó có một khu rừng, mấy đêm hôm trước cũng phát ra tiếng động khá to."

Lê Sương dẫn theo La Đằng cùng hai gã thân vệ khác, lúc đang định rời doanh Trường Phong thì thấy Tần An ôm chầm và một vài thứ ít ỏi của nó lòi đến trước mặt Lê Sương.

"Tỷ phải ra khỏi doanh sao?" Ánh mắt nó nhìn nàng chăm chú.

Lê Sương vẫn chưa trả lời, La Đằng đang cười trên lưng ngựa liền lên tiếng khiển trách nó: "Không biết luật quân sao? Chiếu tướng đi đâu cần phải báo cáo với trưởng oắt thôi nhà ngươi ử?"

Tần An vẫn bình tĩnh nhìn chằm chằm Lê Sương, tận đến lúc Lê Sương lên tiếng nói với nó, "Đi tuần tra bên ngoài doanh thôi, đến tối tỷ mới quay về." lúc này nó mới giật dỗi thu hồi ánh mắt, buồn bã mất mát cúi đầu xuống.

Bên cạnh Lê Sương luôn là những binh sĩ cao to thô tục, hơn nữa nàng còn là tướng quân của bọn họ, bình thường bọn họ gặp mặt nhau đều là ra chỉ thị và thị uy, chưa từng có ai ý vào ai, cho dù Lê Đình thỉnh thoảng cũng tỏ ra làm nũng với nàng nhưng cũng không biết tạo ra đáng về đáng thương thế này, Lê Sương nhìn thấy Tần An buồn rầu thì lại mềm lòng thương xót, nàng sờ sờ đầu của nó. Ánh mắt u buồn của Tần An liền nhu hòa đi nhiều, "Lo sắp xếp chỗ ở của nhóc trước đã."

Tần An gật đầu, đôi mắt nhìn theo Lê Sương phóng người lên ngựa, tư thế oai hùng nhẹ nhàng, mặc dù không thích nàng rời đi, nhưng Tần An vẫn đứng thẫn thẩn ngắm nhìn bóng nàng dần khuất.

Lê Sương luôn cười ngửa đầu suốt chặng đường, tận đến nơi lúc trước phát hiện ra Tần An. Trên mảnh đất hoang, một vết máu lớn ngày trước giờ đã bị gió cát vùi lấp, chỉ chừa một chút vết máu đỏ thẫm chứng minh ngày đó Tần An đã ngã xuống ngay chỗ này.

Lê Sương ngẩng đầu nhìn, trước mắt là một khu rừng rậm hoang sơ, cây lá trong rừng điêu tàn tan tác, nhưng bởi vì rừng cây rậm rạp, nhìn sơ qua vẫn thấy âm u chẳng chết. Ngựa không thể đi vào trong rừng rậm được. Lê Sương lại hạ lệnh cột ngựa bên phía ngoài đám cỏ khô ven rừng, dẫn mấy người men theo các cành cây bị bẻ gãy lằn mò tìm con đường nhỏ mà Tần An đã thoát khỏi rừng cây ngày hôm đó.

Bình thường bản tính La Đằng tục tằng nhưng lại rất tinh tường trong việc truy tìm tung tích, họ lần theo dấu vết đi sâu vào trong rừng rậm, đôi chân mày của La Đằng càng ngày càng nhu chặt hơn, tận đến khi nhìn thấy một mảnh hỗn độn ở sâu trong khu rừng, La Đằng nhìn đồng thân cây bị đốn

ngã ngổ ngang trước mặt, búi ngùi nói, "Con mẹ nó kinh khủng thật, chiếu tướng... một đứa bé không thể tạo thành mớ hỗn độn như thế này được."

Nhìn thấy thân cây to lớn chu vi chừng mười trượng bị đốn ngã, tảng đá lớn bị đập nát vỡ vụn, dưới những cành cây gãy nát ngổ ngang này, ẩn hiện những mẩu đầu lâu xương trắng! Trong lúc Lê Sương dò xét cũng nhìn thấy xương cốt bị loài dã thú ăn còn sót lại, ngay lúc này lại nghe thân vệ phía sau lên tiếng gọi, "Chiếu tướng! Chỗ này còn có một đường hầm!"

Lê Sương đi về phía thân vệ vừa chỉ, nhìn thấy một cầu thang dẫn xuống hầm đạo bị tảng đá và cành cây che lấp. Dưới đó tối đen như mực, không nhìn thấy bất cứ thứ gì, thế nhưng mùi hôi thối của tử khí từ dưới đó bốc lên xộc vào mũi chỉ muốn ói mửa,

Những vết máu loang lổ vấy trên cầu thang hòa lẫn vào mùi tử khí càng làm da đầu thêm tê dai.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Tán Trường An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Chiếu tướng, muốn đi vào sao?" La Đăng hỏi.

Lê Sương nghiêm mặt hạ lệnh: "Che kín miệng mũi, xuống dưới thăm dò một chút."

Nàng vừa hạ lệnh, mấy người bạn hạ liền dùng vải bố che kín miệng, La Đăng dẫn đầu, đốt đuốc, đầu tiên cẩn thận soi rõ cửa hầm, sau đó mới chậm rãi lần mò bước xuống tầng bậc thang.

Cầu thang dẫn xuống hầm sâu hơn họ tưởng, ước chừng là đào sâu xuống hai trượng, bên dưới tối đen không một tia sáng, chỉ có mỗi cây đuốc trên tay La Đăng đang tỏa chút ánh sáng ít ỏi ra xung quanh, càng đi xuống mùi tanh tưởi hôi thối và mùi tử khí càng nồng đặc, cũng may, bọn họ đều là những chiến sĩ được tôi luyện trên chiến trường nên đã quá quen thuộc với mùi vị này rồi.

Rất cuộc cũng đi tới bậc thang cuối cùng, bọn họ đi vào một căn mật thất dài chừng ba trượng rộng khoảng mười trượng, mọi người đều kinh hoàng nhìn cảnh tượng

vừa hiện ra trước mắt, căn mật thất dưới lòng đất này chính là một ngục tù được vây bằng sắt, cửa địa lao bị phá vỡ, song sắt cong vênh có vẻ như đã bị mãnh thú đập mạnh vào. Bên trong địa lao, máu văng tung tóe khắp nơi hiện đã khô đặc, và những tử thi đang trong giai đoạn phân hủy nằm rải rác, trong đó có tử thi bị xé nát chỉ còn xương khô.

Chúng kiến cảnh tượng khủng khiếp ngay trước mắt, không tài nào đoán ra được nơi này có bao nhiêu bộ thi thể.

Đám người Lê Sơng bước vào trong địa lao, La Đằng đang định tiến lên phía trước thì Lê

Sương kéo hẳn lại, "Chờ một chút, bên trong có tiếng động."

Vừa dứt lời, tại nơi tối tăm u ám ánh lửa không chiếu đến bỗng có vài đôi mắt màu xanh biếc lóe lên, xung quanh vọng lên tiếng "gừ gừ" nhỏ nhỏ của loài sói hoang.

Ánh đuốc lướt qua, bạn họ nhìn thấy một bầy sói hoang đang gặm nhấm một vài cỗ thi thể nằm bên ngoài thêm phòng giam, bụng La Đăng sôi lên khi nhìn cảnh tượng những con sói hoang cấu xé nhai ngấu nghiến, hấn muốn nôn mửa.

Lê Thương liếc mắt nhìn bầu
sói hoang, nhìn thấy con sói to lớn

nhất chính là con đầu đàn, nang
khẽ di chuyển mũi chân, hất cục đá
nhỏ bay vèo về phía đó, văng trúng
ngay lỗ mũi của con sói đầu đàn,
con sói ấy đau đớn, tru lên một
tràng rồi vội vã xoay người chui
vào cái động ở một căn phòng giam
khác phóng ra ngoài, những con
sói khác cũng nhanh chân phóng
theo.

"Cái con mẹ nó...." La Đăng
nôn thốc nôn tháo, "Đám sói
hoang này không ngửi thấy mùi
hôi thối hay sao? Thối thối mà
cũng ăn được."

Thấy bầy sói hoang đã bỏ
chạy, bọn họ tưởng rằng đã không
còn sinh vật sống nào trong nhà

ngục này nữa, ngay lúc Lê
Sương cầm lấy cây đuốc, định đi
vào trong phòng giam thì bỗng
nhiên có một luồng gió lạnh lẽo
thổi đến, cuốn theo mùi tanh tươi
đổ ập về phía Lê Sương, thân vệ
đứng phía sau hô to, "Chiếu tướng
cẩn thận!" kiếm nhanh chóng được
rút ra khỏi vỏ.

Lê Sương cầm cây đuốc khó
khăn lắm mới soi rõ được người
đang xông đến phía trước.

Người này tóc đen phủ kín
mặt, người ngòm dơ dáy tả tơi, khí
lực lại mạnh mẽ đến mức kinh
hồn, "Mùi của nó, đúng... chính
là mùi của nó...!" Người vừa xông

dền vừa hết to, giọng nói khàn
khàn như một bà lão, ngay lúc Lê
Sương còn đang ngây người kinh
ngạc thì bà ta đã vung tay đánh
bay cây đuốc trên tay của nàng,
cây đuốc văng ra đập vào trên
thanh sắt chắn, sau đó rớt xuống
đất lăn lông lốc.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Tán Trường An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lê Sương bị bà lão ấn chặt
xuống đất, nàng ra sức giãy giụa,
thế nhưng cánh tay của bà ta lại
cứng như sắt, cho dù lúc này nàng
có vận lực mạnh hơn nữa cũng vô
dụng.

Quân sĩ xung quanh thấy thế, nhanh chóng xông đến, La Đăng vung mạnh đại đao bổ xuống cổ bà lão, mà khi lưỡi đao chạm vào cổ bà ta, thì phát ra tiếng “keng”, đại đao bị mẻ một miếng to.

"Tim..." Lê Sương khó nhọc thốt ra một chữ.

Tần Lan lập tức cầm kiếm đâm mạnh vào lưng nơi vị trí trái tim, thế nhưng mũi kiếm vẫn không thể đâm xuyên qua lưng của bà ta được, bà lão quay đầu lại, đôi mắt vô hồn chỉ có một màu đen không hề có tròng trắng, bà ta gào thét giận dữ, điên cuồng vung tay, gió cát mù mịt, gạt bỏ toàn bộ binh sĩ đang vây ở xung quanh ra xa.

Lúc này đầu óc Lê Sương choáng váng, mặt mày tím ngắt vì thiếu dưỡng khí.

Mà ngay đúng lúc này chợt nghe "phốc" một tiếng, cánh tay bà lão cũng mất dần sức, bà ta cứ trợn tròn mắt, vẻ mặt không cam lòng, sau đó ngã xuống bên cạnh Lê Sương, không còn nhúc nhích gì nữa.

Mà ngay lúc thân thể bà ta ngã xuống, Lê Sương ngược mắt nhìn vào trong bụi cát mù mịt ấy, nàng thấy người đứng ở bên cạnh nàng là một đứa bé, Tấn An...

Thế nhưng, đôi mắt nó lúc này đỏ rực, người đầy sát khí và

nghiêm nghị, tay nó đang cầm một trái tim hôi thối, máu tanh rỉ xuống, nó nắm chặt tay lại, khi những ngón tay dần siết chặt thì trái tim ấy cũng bị nghiền nát, máu tanh hôi phun ra văng lên trên mặt nó và trên mặt của Lê Sương, Lê Sương chợt thấy may mắn và thở phào nhẹ nhõm.

Nàng nhìn thấy Tấn An vứt trái tim đang cầm trên tay đã biến thành một đồng thịt thối nát ấy xuống đất.

Lê Sương chống người ngồi dậy, cổ chịu cơn đau đớn trên cổ, khó nhọc hít thở, giọng nàng dứt quăng, khẽ gọi, "Tấn An?"

Tấn An ngẩng đầu nhìn nàng, khi nhìn thấy nàng không bị sao cả thì sát khí quanh người nó mới tan dần, con người đỏ ửng cũng chậm chậm biến mất, hồng ấn trên mặt cũng biến mất không để lại vết tích gì, cuối cùng khôi phục lại hình dạng bình thường.

Nó bình thần vung mạnh tay, muốn vấy sạch máu tanh dính trên đó, thế nhưng dù nó vung mạnh cỡ nào thì vẫn không thể xóa sạch được máu tanh tươi đó được, cuối cùng nó đành nâng bàn tay sạch sẽ còn lại lau sạch vết máu dính trên mặt Lê Sương, nó nhìn nàng, ánh mắt bình thần, cứ như vừa rồi nó chỉ đập chết một con muỗi, chứ

không phải tay không giết chết một lão quái vật lao đến truy sát nó, mà lão quái vật đó còn khỏe mạnh hung bạo đến mức ai nấy đều phải bó tay không biết làm sao để đối phó.

"Không sao nữa rồi." Nó nói, "Tỷ không đứng dậy nổi ư?"

Cung quanh im phăng phắc, không ai lên tiếng.

Tấn An rũ mắt xuống nhìn vết siết xanh tím hiện lên trên cổ Lê Sương, nó nhúu mày, muốn đưa tay ra xoa nhưng lại không dám đụng vào: "Vết thương của tỷ...." Nên gọi đại phu đến khám cho nàng. Tấn An nghĩ như vậy,

nhưng nó vừa quay đầu lại thì nhìn thấy các quân nhân vây xung quanh đều đưa mắt đề phòng nhìn nó. La Đăng, Tần Lan, còn cả Lê Đình không biết đã chạy tới từ lúc nào, tất cả đều mở to mắt dè dặt nhìn theo nó, dường như đang đề phòng một...

Quái vật.

Một quái vật cũng giống như bà lão kia vậy.

Tấn An rũ mắt xuống, quay lại nhìn Lê Sương, lại thấy Lê Sương cũng thất thần nhìn nó.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Tấn Trường An* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 9

Sáng sớm hôm sau, lúc Lê Sương tỉnh lại, nhìn thấy Tấn An đang ôm lấy mình, nàng cảm giác dường như mình vừa nằm mơ thấy một chuyện vô

cùng hoang đường.

Nàng lại... lại nằm mơ thấy chàng trai ba trợn sàm sỡ mình lần trước.

Hon nữa... còn ôm nhau ngủ. Người ham đắc thắt, cả đời vẫn ham. Đem dùng mới thấy chứa chan vô cùng.

Lê Sương xoa giữa chân mày, xem ra lần sau hồi kinh, nàng phải nhờ phụ thân tìm cho mình một một mối hôn sự mới được. Gỗ không nát, sao nên được chén, Bê trong tâm tối, ngu si ngờ ngàng.

Lê Sương vừa ôm Tấn An còn đang ngủ say, vừa suy tính xem có công tử nhà nào trong kinh thành có thể phối duyên cùng với một nữ tướng được mệnh danh là ngọc diện Diêm La như nàng hay không... Khéo nói năng tránh hết lỗi lầm.

Tốt nhất phải thật can đảm, bằng không nhìn thấy cảnh nàng giết người lại hoảng sợ vỡ mật. Cũng phải có chút năng lực, để sau này nàng theo quân ra trận có thể dẫn hân cùng đi, hân phải có năng lực bày mưu tính kế giúp nàng, nếu như là kẻ thiếu thông minh thì phải có cơ bắp mới được, như vậy mới có thể cùng nàng xông trận giết địch. Nàng không quá bận tâm đến chuyện thân thể của hân, bởi vì ở trong kinh thành cũng không có mấy hộ được xem là môn đăng hộ đối với nàng, nếu có cũng chỉ lác đác đếm trên đầu ngón tay mà thôi... Thấp cao tùy ngó ngược xuôi, Người đức cả vô vi khinh khoái.. e

Ờ há, nếu tính như thế thì cái tên sàm sỡ nàng hôm đó... hình như... cũng rất xứng... Nghèo nàn, sống lối nghèo nàn ngại chi. Về ngây ngô, sắc mấ ai đương.

Lê Sương hoảng sợ với suy nghĩ của chính mình, nàng giật mình ho một tràng, đánh thức cả Tấn An đang ngủ bên cạnh. Ở trên dân, dân nhẹ như không. Người phạm phu lao tác tây đông.

Tấn An vươn bàn tay nhỏ bé sờ lên cổ họng của nàng, giọng nói vẫn còn ngái ngủ, nghèn nghẹn, “Cổ họng đau sao?” Rồi ra cũng phải lai hoàn bản nguyên. Thật đầy mà ngờ trông tron.

“Không sao cả.” Lê Sương ngồi dậy, “Đã nghỉ một đêm rồi giờ tỳ phải đi tuần doanh, còn nhớ phải chăm chỉ tập luyện, tránh để người khác nói ý thể kiều căng xem thường kẻ khác.” Nàng dạy Tấn An như vậy là muốn giữ Tấn An ở bên cạnh cả đời. Mới hay: Không có chuyển vắn, Lòng khinh khoái, biết nơi dừng bước..

Theo Lê Sương, một đứa bé có dị bẩm thiên phú như vậy, nếu không cẩn thận chỉ dạy, tương lai nếu nó đi ngược hướng với mình thì sẽ trở thành mối nguy hại lớn. Hon nữa, nếu giữ được nó ở lại doanh Trường Phong, sau này khi nó lớn lên, để nó đến trấn thủ biên quan, tọa trấn doanh Trường Phong, sẽ là nỗi uy hiếp cực lớn đối với địch quốc ngoài sa mạc Tắc Bắc. Quá ý mình, danh lại không cao. Không cần bóng bẩy lung linh bên ngoài..

Tấn An cũng nghe lời, không tiếp tục dây dưa với nàng nữa, ngoan ngoãn bước ra ngoài cửa. Chệch hồng tâm, lỗi đó trách mình. Thành thôi, là có đủ dùng.

Vài ngày tiếp theo đó, trong doanh Trường Phong vẫn sóng yên biển lặng, nhân dân chẳng có chuyện dị thường gì xảy ra. Biết trường tồn mới là thông. Nghỉ ngơi cho nóng đỡ nung hình hài..

Tận đến hôm Lê Đình phải quay về nhà. Lê Sương cứ tưởng đệ đệ yếu ớt này của nàng sẽ khóc lóc mè nheo một hồi mới chịu bằng lòng rời đi. Không ngờ rằng lần này Lê Đình lại ngoan ngoãn, không kêu gào cũng không khóc nháo, ngoan ngoãn đến chào tạm biệt Lê Sương, lại còn hết lời căn dặn tới căn dặn lui, nào là bảo nàng phải cẩn thận, còn bảo nàng khi hết mùa đông giá rét này thì về thăm nhà, thăm cha, thăm đứa em trai này. Ngẫm lại, cuộc hành trình ngoài sa mạc Tắc Bắc lần này đã làm cho cậu chứng chạc hơn hẳn. Mới bày ra được những bề nghĩa nhân. Con người nghĩa khí kẻ công kẻ gi

Lê Sương đồng ý với Lê Đình, sau đó lại nghĩ đến chuyện của mình bèn bước sang bên cạnh gọi *lão bộc* (*) lại nói nhỏ. Hai người thì thầm to nhỏ đàm ba câu, ngay cả người bên cạnh cũng không nghe thấy cuộc trò chuyện của họ. Lê Đình bản tính nghịch ngợm, len lén chạy tới vênh tai lên nghe, vừa nghe thấy liền há hốc mồm kinh ngạc, sau đó hét to lên, “Tỳ, tỳ muốn lập gia đình hả?” Cũ càng đổi mới, mới ngay tức thì. Vô hình nhập chỗ vô gian

(*) *lão bộc*: cách gọi thân thiện tôn trọng đối với nô bộc – nô tài – quản gia lớn tuổi.

Cậu vừa hét lên như thế, cũng lời hết chuyện thầm kín trong lòng của Lê Sương phơi bày ra cho mọi người cùng biết. Ai vì thiên hạ, chẳng tơ tưởng mình. Một niềm thanh tịnh thành thôi..

Sắc mặt Lê Sương thoáng chốc xanh mét, quay đầu nhìn lại, thấy các binh sĩ hộ tống vẫn đưa mắt nhìn thẳng nhìn về phía trước, trông cứ như không nghe thấy tiếng hét vừa rồi của Lê Đình.

Chỉ có Tấn An nho nhỏ vẫn đưa mắt sang nhìn nàng không chớp, Lê Sương quay đầu lại nện cho Lê Đình một đấm, “Cút nhanh lên.” Kẻ tiểu nhân suốt đời tác quái, Không làm nhưng kết quả ngàn muôn..

Lê Đình sờ mũi, cũng biết vừa rồi mình hoảng hốt đã thốt ra lời không nên nói, vì vậy vội vã leo lên xe ngựa, trước khi đi còn nhỏ giọng ba lần bảy

lượt cam đoan với Lê Sương, “Đệ nhất định sẽ đốc thúc cha, bảo cha tìm cho tỳ một chàng vừa cao lại vừa đẹp trai còn có võ công cao cường nhưng vẫn đối xử với tỳ thật dịu dàng, quan trọng là nghe lời tỳ răm rắp.” Phục mệnh rồi trường vĩnh vô cùng. Múa may cho bớt lạnh lòng.

“Cút.” Tới mạn di, sống y mạn mọi, Thật hùng biện như e, như ập,

Vì vậy chiếc xe ngựa lăn bánh, mang theo tiểu công tử phù chiếu tướng lao đi vun vút, phóng ra khỏi quân doanh.

Lê Sương quay đầu lại: “Tất cả giải tán đi, tự đi làm việc của mình đi.”

Nàng vừa hạ lệnh cho phép, tất cả các quân sĩ vội vã cấp đít bỏ chạy nhanh như gió, chỉ có Tần Lan vẫn ở lại bám báo sự tình lại cho nàng giống như thường ngày, hần cúi đầu, cứ như không hề để tâm đến bất cứ chuyện gì.

Ban đêm, thiếu Lê Đình, bầu không khí quân doanh có vẻ yên ắng vắng lặng hơn. Lê Sương cảm thấy cổ họng khô khốc, nàng nhớ ở phía nam doanh Trường Phong, chỗ gần thành Lộc có một suối nước nóng. Khi màn đêm vừa buông xuống, nàng gói ghém quần áo, một mình cưỡi ngựa đi ra ngoài, không cho bất cứ ai đi theo, nàng muốn đến ngâm mình trong suối nước nóng, giải trừ mệt mỏi. Tới mạn di, sống y mạn mọi, Không làm nhưng kết quả ngàn muôn.

Nàng phi ngựa chạy thẳng tới suối nước nóng ở trong khu rừng nhỏ. Nước suối trong vắt, vì mùa đông tuyết rơi dày nên không ai ra khỏi thành, khu vực này cực kỳ thanh tịnh. Lời người xưa nói nhẽ nào sai ngoa: Đức không còn lục tục theo Nhân

Lê Sương cột ngựa, cởi quần áo, vừa bước vào trong nước, chợt thấy phía sau có tiếng gió. Ít phò trương, (nhưng) rạng ngời, sáng quắc, Hết Nhân có Nghĩa theo chân,

Nàng lập tức nắm lấy quần áo, che lên ngực. Khi nàng vừa quay đầu nhìn lại liền nhìn thấy cái tên ba trợn vẫn thường xuất hiện trong giấc mộng của nàng... hiện tại hần đang đứng bên cạnh con suối cách nàng ba trượng. Đó đâu phải đạo thánh nhân. Thoát hiểm nguy lại được trường sinh..

Hần nhìn thẳng vào nàng chẳng chút kiêng dè. Xoạc cẳng ra, đi chẳng được nào. Bè trong tâm tối, ngu si ngỗ ngược.

Quả nhiên... quả nhiên là cái thứ ba trợn. Hiện tại nàng đang tắm rửa, trên người không mặc quần áo... nàng đang tắm rửa đấy. Biết trường tồn muôn điều thư thái, Cho nên xơ xác thêm phần xác xơ.

Hần lại tiến lên phía trước hai bước, nhưng bước chân vẫn không có ý định dừng lại, dường như còn muốn tiến lại gần nàng hơn nữa, lúc này Lê Sương mới giật mình quát to, “Đứng lại! Đứng tới đây!” Rối thanh âm, bày vẽ đàn cá. Của với mình xét kỹ chi hơn?

Hần nghe thấy nàng quát mới chịu dừng lại, nhưng lại lên tiếng hỏi: “Vì sao không thể qua đó?” Thế là cái xấu đã chen vào rồi. Tự nhiên thiên hạ đổi dời hóa hay..

Lê Sương lấy áo che kín ngực, không thể buông ra được mà mặc vào cũng không được, cứ trần truồng nép mình xuống nước giằng co với hần. Nàng trợn mắt nhìn, thật không biết phải trả lời câu hỏi của hần thế nào, chỉ có thể trách mắng, “Đồ trơ trẽn.” Giữ sao cho được vẹn toàn trước sau? Tiếng với ta cái gì là quí?

“Vì sao trơ trẽn.” Lập nghĩa nhân, bày chúc ủi an. Thật hùng biện như e, như ập,.

“Hiện tại tôi không mặc quần áo! Huynh lại mặt dày mày dạn bước sang đây, không trơ trẽn chứ là gì.” Riêng ta nín lặng tàn ngần, Chỉ cần thực chất cho tỉnh

Hần trầm ngâm suy nghĩ một hồi, sau đó cúi đầu nhìn thân thể của mình, “Tôi cũng không mặc áo, ngực lộ ra ngoài thế này, em nhìn tôi như vậy có tính là em cũng trơ trẽn không?” Nhìn cái bộ dạng ham học hỏi của hần lúc này càng khiến Lê Sương thêm tức giận. Lê Sương dứt khoát ngồi bệch xuống dưới suối nước nóng, nàng định mượn hơi nước che đi cơ thể của mình với lại cũng để lên mặc quần áo. Để lạng lạng ngắm chuyện trần hoàn. Đức không còn lục tục theo Nhân..

Mà khi Lê Sương định ngâm mình trong nước mặc quần áo thì bỗng nhiên hần khẽ nhún người, chớp mắt một cái đã đi đến trước mặt Lê Sương, giật lấy quần áo trong tay nàng, “Không được ngâm ở trong nước.” Hần nói, “Nếu mặc quần áo ướt em sẽ sinh bệnh.” Gặp gian lao, vui nổi gian lao. Đức không còn lục tục theo Nhân..

Vì vậy, Lê Sương cứ trần truồng ngồi dưới nước, nắm lấy quần áo che chắn trước người, cứ như vậy mở to mắt giằng co cùng chàng trai thường xuất hiện trong mộng của nàng, mắt đầu mắt... Bao cong queo, hãy bắt cho ngay. Bắc cân khinh trọng cho tài,.

Chàng trai thần bí trước mặt này chẳng biết đến từ đâu, còn mang mặt nạ màu đen. Ngoại trừ một đôi mắt đỏ như lửa và đôi môi lộ ra ngoài thì Lê Sương không thấy được đầy đủ diện mạo của hần. Hơi nước bốc lên từ suối nước nóng lượn lờ như mây phiêu đảng giữa hai người, dưới ánh trăng mờ nhạt, hồng ả trên ngực hần càng thêm mờ lung như ả như hiện, vừa yêu mị vừa mê hoặc đến cùng cực. Bình nước đầy giữ sao khỏi đổ, Cũng là mầm loạn lạc chia ly..

Nhưng Lê Sương chẳng có tâm trạng nào thường thức mê hoặc này. Người trợn hảo, chọn nơi ăn ở, Vô hình nhập chỗ vô gian,.

Bởi vì tay hắn đang nắm quần áo của nàng. Lập nghị lễ, hình hài trôi buộc, Chỉ cần thực chất cho tình..

Lê Sương tức giận ngùn ngụt, nhưng trong tình cảnh này thì nàng lại không thể tránh được, cũng không thể đứng dậy giành lại, cũng không cách nào buộc một tên trơ trên tự giác rời đi, cũng không thể để bản thân khi không lại bị người khác nhìn thấy hết sạch như vậy được, nàng cô đơn con tức xuống, cố giữ mặt mày thật bình tĩnh, ần ần nói, “Hôm nay các hạ tới đây là có chuyện gì?” Nuôi muôn loài chẳng chút cạnh tranh. Hễ Đạo mất nặng tình với Đức,. truyện do thỏ

Chàng trai mang mặt nạ đen không trả lời thẳng câu hỏi của nàng, mà nghiêng đầu suy nghĩ, nhìn gò má nàng không biết có phải là do nước trong suối quá nóng hay là bởi vì tức giận mà ứng đỏ, “Em đang giận sao? Vì sao vậy?” Người ham đặc thất, cả đời vẫn ham. Tiếng với ta cái gì là quý?.

Vì sao? Hoà mình với Đạo, treo gương cho đời. Người đức cả coi thường tục đức,.

Nàng là một cô gái, tuy rằng các thủ hạ và quân sĩ dưới quyền nàng từ lâu đã không còn xem nàng như một cô gái, nhưng dẫu sao thì nàng vẫn là một cô gái. Nàng đi chinh chiến nhiều năm, sống trong trại lính, trong những buổi huấn luyện vào mùa hè cũng có đàn ông cởi trần, đôi lúc bọn họ cũng tụ tập đánh võ với nhau, thế nhưng trước giờ nàng chưa từng tham gia đấu đá gì với bọn họ. Thất buộc giới chẳng phiền dây rợ, Cho nên xơ xác thêm phần xác xơ..

Nàng vẫn là một cô gái thuần khiết chưa hề lập gia đình, đêm nay nàng đến nơi hoang vắng này chỉ muốn coi đồ ngâm mình trong suối nước nóng một lát mà thôi, thế nhưng lại bị một chàng trai dù ngày đông giá rét vẫn ăn mặc phong phanh kia nhìn thấy, nàng không nên tức giận sao? Người trọn hảo, chọn nơi ăn ở, Đêm dùng mới thấy chứa chan vô cùng.

Mặc dù trong khoảng thời gian vừa qua... nàng luôn nằm mơ... mà người này luôn xuất hiện trong giấc mơ của nàng... Trời đất bền, không vì mình sống, Ít ham, ít nhục, thung dung một đời..

Mà chuyện đó cũng là bởi vì hôm đó hắn đã cưỡng hôn nàng ở trên đỉnh núi đầy gió tuyết. Rũ tục học, sẽ quên lo lắng, Nào ngờ không nói, không làm,.

Nghĩ đến chuyện này, mặt Lê Sương chợt nóng bừng, mà trong tình huống xấu hổ thế này lại làm cho Lê Sương thẹn quá thành giận, nàng trầm mặt khiển trách hắn: “Nam nữ hữu biệt! Nhìn lên con gái tắm đã là việc khiếm nhã, vậy mà huynh còn tỏ ra hùng hồn như vậy, thật vô liêm sỉ!” Thế cho nên chẳng gặp đấu tranh. Không nói vẫn làm thầy thiên hạ,.

Nghe nàng lên tiếng quở trách, chàng trai sững sốt ngây người một hồi rồi từ từ buông lỏng tay ra: “Em đã không thích thì tôi không nhìn nữa.” Khi hắn nói những lời này, nghe cứ như đang cố ần giấu vẻ tủi thân. Hắn lui lại, bước ra sau một thân cây, lặng lẽ ngồi xuống, ngay cả bóng cũng không để lộ ra ngoài nữa. Ta lo âu vì có tấm thân. Tiếng với ta cái gì là quý?.

“...” Trời đất bền, không vì mình sống, Đẳng nào khổ sở, tính toán cho rành

Cớ sao... hắn lại tủi thân?” Quang huy lồng bóng quang huy, Người nhân dạ ít dè dặt,.

Ngược lại, cứ như nàng vừa làm gì có lỗi với hắn vậy. Cái điều người sợ, bình tâm được nào. Nghi ngại cho nóng đỡ nung hình hài..

Lê Sương dờ khóc dờ cười cầm quần áo, bơi tới một đầu khác của con suối, trước khi đứng dậy nàng quay đầu nhìn về phía hắn, quả nhiên đứng như lời hắn nói, hoàn toàn không quay đầu lại nhìn sang phía này nữa, lúc này Lê Sương mới mơn hoi nước che lấp, vội vàng lên bờ, cũng tìm một thân cây núp vào, nhanh chóng mặc quần áo vào. Cho nên những nhân quân thánh đế, Về ngây ngô, sắc mắ ai đương,.

Mặc xong quần áo, Lê Sương cũng tìm lại được cảm giác an toàn. Biết trường tồn mới là thông, Cho nên xơ xác thêm phần xác xơ

Nàng bước ra, thấy chàng trai mang mặt nạ đen vẫn ngồi dưới tàn cây, Lê Sương khoanh tay lại, neho mắt quan sát hắn: “Rốt cuộc huynh là ai, muốn làm gì?” Vui như thấy hội đảng đàn tiết xuân. Ít ham, ít nhục, thung dung một đời. t

Chàng ta ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ rực đầy mê hoặc, lại vô cùng sạch sẽ và thông suốt, “Em muốn lập gia đình sao?” Riêng ta nín lặng tàn ngàn, Người nhân dạ ít dè dặt,.

Lê Sương sững sốt, cau chặt mày lại, “Làm sao huynh biết?” Ai cũng có chỗ dùng lợi ích, Con người nghị lễ so đo, . k

“Tôi nghe được.” Chàng trai trả lời ngắn gọn câu hỏi của nàng xong lại nói tiếp, “Tôi biết ý nghĩa của việc lập gia đình.” Thung dung cùng đạo một niềm sắt son. Nghi ngại cho nóng đỡ nung hình hài..

Lê Sương càng nhú chặt mày hơn, ánh mắt sắc bén như đao: “Ai thèm quan tâm chuyện huynh có biết ý nghĩa của việc lập gia đình hay không. Nói, ai đã nói chuyện này cho huynh biết.” Nàng ngồi xỏ xuống, một tay nắm lấy vạt áo chàng ta, nhìn thẳng ánh mắt của hắn, đáng vẻ giống như những lần nàng thăm vấn gian tế do kẻ địch phái tới. Sống đơn sơ vui với muôn chim. Tiếng với ta cái gì là quý?. truyện do thỏ kaffesua edit

Hôm nay, lúc đưa Lê Đình lên xe ngựa rời đi, nàng mới bảo lão quản gia quay về nhắn với phụ thân tìm cho nàng một mối hôn sự, nhưng không cẩn thận bị Lê Đình nghe lén được còn hô hoán lên, khi đó bọn họ đang đứng ngay cửa doanh Trường Phong, những người có mặt ở đó đều là binh sĩ trong doanh Trường Phong, xung quanh lại là sa mạc Tắc Bắc rộng lớn hoang vắng, không một chỗ ẩn thân. Chỉ riêng ta quanh quẩn, trong

suông. Cóp nhặt nhiều ắt sẽ tay không.

Nếu hấn biết những lời nàng đã nói thì nhất định lúc đó đã có mặt trong quân doanh, hoặc trong doanh có một tên gian tế, mà khả năng tên gian tế này chính là... Mà xem vạn vật in tâm chó rom. Thế cho nên thơm phức hương nhân..

“Em gả cho tôi đi.” Thanh năm cung ngây ngất lỗ tai. Thằng cái gì cứng nhất trần hoàn.. truyện này được đăng tại kaffesua.com

Chàng trai bất thành lĩnh thốt ra một câu như vậy, không chút vồ vãi, ánh mắt cũng rất bình thản nhìn thẳng vào mắt nàng, bình thản đến mức tựa như đang nói... L

Bạn đang đọc truyện *Cùng Tán Trường An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Cái kiểu ông nói gà bà nói vịt thế này lại làm cho Lê Sương ngây người không biết phải phản ứng thế nào, đồng thời cũng quên mất câu hỏi mình vừa nêu ra, thậm chí hoảng sợ đến mức ngay cả việc phải tỏ ra hung ác cũng quên bống mất, “Huỳnh... vừa nói gì?” Kia thiên hạ ung dung tự tại, Lòng khinh khoát, biết nơi dừng bước..

Ngọc diện la sát hiểm khi rơi vào cảnh hoảng loạn như vậy. Mà xem vạn vật in tâm chó rom. Múa may cho bớt lạnh lùng..

“Em gả cho tôi nhé.” Tôi man di, sống y man mọi, Đức không còn lục tục theo Nhân..

Chàng trai đeo mặt nạ đen chậm rãi lặp lại, hình như không cho rằng mình vừa nói ra một câu vô cùng đáng sợ. Mà xem vạn vật in tâm chó rom. Bắc cân khinh trọng cho tài,

“Hoang đường.” Lại hành vi mềm dẻo hợp thời. Dem dùng mới thấy chứa chan vô cùng.

Cuối cùng Lê Sương cũng định thần lại, lên tiếng trách mắng hấn, vội vàng buông vạt áo của hấn ra, cứ như cảm thêm chút nữa sẽ làm tay nàng bị phỏng vậy. Nay ta sống khác nhân gian, Thật hùng biện như e, như ấp..

“Hoang đường?” Hấn vẫn nghiêm túc chăm chú nhìn nàng, “Vì sao lại hoang đường? Tôi biết rất rõ, lập gia đình chính là em sẽ giao phó cuộc đời em cho người khác, sau đó sẽ cùng người đó chung sống với nhau, đến tận lúc chết cũng không xa rời nhau.” Hấn nhìn thẳng vào mắt của nàng, trong con ngươi đỏ tươi ấy chỉ có mỗi hình ảnh của nàng. “Em có thể giao phó cuộc đời của em cho tôi, tôi sẽ bảo vệ em chu toàn, tôi cũng muốn được ở bên cạnh em mãi mãi, cho đến chết, quyết không xa rời em.” Lòng trong veo, cố giữ đức nhân. Nên quân tử chỉ ham đầy đặn..

Những lời thề non hẹn biển như vậy mà hấn ta thốt ra thật nhẹ nhàng, bình thường tựa như củi gạo dầu muối, nhưng không biết tại sao, Lê Sương lắng nghe chàng trai đang ngồi trước mặt nàng nói ra những lời nùng tình mật ý lại bỗng rồi không biết phải đáp lời thế nào, chân tay luống cuống không biết phải làm sao, hơn nữa còn có chút... Chẳng khoe khoang, (nhưng) vắng vặc trắng sao. Nên quân tử chỉ ham đầy đặn.. editor:

... rung động? Vì đâu đã mồi mòn nhón nhác, Bắc cân hai lẽ mắt còn..

Có phải hấn bị ngốc không? Ngoại trừ những kẻ khờ dại, ngốc nghếch thì làm gì có ai nói những lời như vậy với người mới gặp mặt hai lần? Cho nên tồn tại mãi cùng thiên thu. Nên quân tử chỉ ham đầy đặn..

Hay là... thực ra hấn... có âm mưu khác? Phiền toái nhiều, trí lự ám hôn. Làm chưa thấy ứng, nhỏ to bắt bình..

“Bớt nói nhảm đi.” Lê Sương trầm mặt, lạnh lùng bác bỏ hấn, “Tôi hỏi huỳnh, làm sao huỳnh biết được chuyện này, mau khai thật ra đi, bằng không...” Cho nên mới được đứng đầu muôn khe. Vô hình nhập chỗ vô gian..

“Bằng không... Muốn bắt tôi quay về doanh thăm vấn sao?” Hấn nhìn nàng, vẻ mặt cực kỳ vô tội, còn có chút bi thương, cứ như đang âm thầm hỏi nàng, có sao lúc nào cũng hung dữ với hấn như vậy? Kiểng chân lên làm sao đứng thẳng. Thật hùng biện như e, như ấp.. tru

Lần đầu tiên, Lê Sương cảm giác mình run rẩy khi xử trí một tên ‘gian tế’. Sang giàu, sống lối giàu sang. Của với mình xét kỹ chi hơn?.

“Em không muốn gả cho tôi sao?” Chàng trai mang mặt nạ đen hơi xích lại gần nàng. Mưa rào chẳng suốt ngày mưa, Con người nghĩa khí kẻ công kẻ giờ..

Khoảng cách rút ngắn lại một chút lại tạo thành áp lực tâm lý cực lớn cho Lê Sương, nàng không tự chủ lui về phía sau, cố tỏ ra lạnh nhạt, tức giận trách mắng: “Chuyện hôn nhân là mệnh lệnh của cha mẹ, là lời của mối mai, tôi không thể tự tiện quyết định được. Còn nữa, thân phận của huỳnh

không rõ, lai lịch thế nào, đến bây giờ vẫn chưa lấy diện mạo thật của mình để gặp tôi, vậy mà lại ngông cuồng nói chuyện hôn nhân với tôi... huynh đừng tiến đến gần như vậy.” Đạo tan đức nát ê chề, Thật hùng biện như e, như ập..

Lê Sương rút cục cũng không chịu nổi nữa, vội đưa tay đẩy hắn ra xa một chút.

Chàng trai nghe lời lùi lại ra sau, nhưng khi tay Lê Sương vừa giơ lên định đẩy hắn ra thì lại chạm vào đầu vai của hắn. Chỉ chạm sượt qua thôi, nhưng lại giống như hơi ấm của nàng vẫn lưu ở trên đó, hắn cụp mắt xuống nhìn, ánh mắt ảm áp trĩu mến, cứ như dành cho nàng tình thâm nghĩa nặng vậy. Trời, người, chẳng oán, chẳng phiền. Nào ngờ không nói, không làm.

Lần trước... Hình như lúc đi cứu Lê Đình, khi hắn kéo nàng thoát khỏi hiểm cảnh bên trong hầm bẫy, hắn cũng nhìn nàng bằng ánh mắt như vậy... Mà xem vận vật in tằm chó rom. Vô hình nhập chỗ vô gian,

Ánh mắt giàu tình cảm này làm cho Lê Sương lại một lần nữa bắt đầu hoài nghi, phải chăng nàng đã từng đánh mất một phần ký ức tự lúc nào mà ngay cả nàng cũng không hay biết. Nàng thực sự có một mối tình keo sơn ở sa mạc Tắc Bắc này sao? Mới hay: Không có chuyển vận, Con người nghi lễ so đo..

“Nếu tôi cho em nhìn thấy mặt của tôi thì em sẽ gả tôi sao?” Hắn hỏi Lê Sương. Không rợn dấy nhưng khó gỡ ra. Vô vi ích lợi muôn vàn ai hay..

Chàng trai này... Hình như mỗi một câu một chữ nàng thốt ra, hắn đều lắng nghe rất nghiêm túc, nàng sẽ không do dự cự tuyệt nếu người khác hỏi như vậy, thế nhưng lúc này nàng lại ngại người kinh ngạc không biết phải trả lời thế nào. Công thành phôi phôi, tuyệt không bận lòng. Thế cho nên thom phức hương nhân..

“Huynh...” Thế là cái xấu đã chen vào rồi. Cũng là mằm loạn lạc chia ly..

“Chiếu tướng?” Bất kỳ sống ở cảnh nào, Nên nghi lễ là chi khinh bạc..

Bên ngoài bìa rừng chợt vang lên tiếng gọi của Tần Lan, Lê Sương vừa quay đầu lại nhìn, ngay trong khoảnh khắc đó, có một cơn gió lùa qua, đợi đến lúc nàng quay lại thì chàng trai đeo mặt nạ đen đã biến mất không thấy tăm hơi. Còn hơn vất vả thuyết minh suốt đời. Chứa chan ích lợi, người phạm đầu hay..

Lê Sương ngạc nhiên, động tác của người này nhanh như gió, nếu luận về khinh công thì có lẽ nàng vẫn còn thua kém hắn một bậc. Vì đâu đã mỗi mồn nhón nhấc, Chứa chan ích lợi, người phạm đầu hay

Tần Lan đứng ngoài bìa rừng không nghe thấy tiếng trả lời, lại sốt ruột cất cao giọng gọi vào, “Chiếu tướng?” Công hầu, vương tước, xa đâu, Múa may cho bớt lạnh lùng.. truyện do thó

Lê Sương chính lại suy nghĩ và tâm trạng xong mới lên tiếng đáp, “Ồ đây.” Mới hay: Không có chuyển vận, Chứa chan ích lợi, người phạm đầu hay..

Nghe thấy tiếng trả lời của Lê Sương, Tần Lan mới yên tâm, “Chiếu tướng vẫn ổn chứ?” Ngọc không tan, sao vẹn chương khuê. Tiếng với ta cái gì là quí?.

“Ừ.” Lê Sương đi lại chỗ phát ra tiếng của Tần Lan, vòng qua mấy cái cây, nhìn thấy Tần Lan đang đứng dựa lưng về phía nàng, chắc là sợ bị hiềm nghi cho nên không dám xoay đầu lại. Ôm đức ân, sẽ được đức ân. Hết Nhân có Nghĩa theo chân..

Đúng vậy, đây mới là cách cư xử của một người đàn ông chân chính và bình thường. Thánh nhân một dạ sắt son, Cái mềm nhất ở trong trời đất..

Lê Sương quần sơ mớ tóc lên, cố định trên đầu xong mới quay sang hỏi Tần Lan: “Sao ngươi lại tới đây?” Dạ vốn chẳng toan bài tranh chấp, Về ngây ngô, sắc mắc ai đương..

“Quân sĩ canh gác nói chiếu tướng đi ra ngoài không mang theo thủ hộ, thuộc hạ đoán có lẽ chiếu tướng tới nơi này, chỉ là đợi đã lâu không thấy chiếu tướng trở về nên có chút lo lắng. Vì thế vội chạy đến đây, mới vừa rồi nghe thấy trong rừng hình như có tiếng nói chuyện, thuộc hạ do dự không biết là có nên tiến lên hay không, không thể làm gì khác hơn là ở đây gọi chiếu tướng một tiếng.” Quá giàu sang chắc sẽ kiêu sa, Về ngây ngô, sắc mắc ai đương.. e

“Ừ.” Lê Sương gật đầu, “Chẳng qua bị một tên ba trợn đến phá thôi.” Không đủ tin hay cứ không tin. Chết chịu quá lại thành uổng phí

Tần Lan ngẩn ra, xoay đầu lại, thấy tóc Lê Sương được quấn qua loa trên đầu và những giọt nước còn đọng ở cổ, thấm vào áo, hắn lại quay đầu nhìn chỗ khác, hỏi: “Chiếu tướng không ngại ư?” Bít bùng khéo léo, khỏi cần khóa then. Thành thời, là có đủ dùng..

“Cũng không phải chuyện gì to tát.” Lê Sương vừa nói với Tần Lan vừa đi ra ngoài dẫn ngựa. Dường như nhớ tới cái gì đó bèn quay đầu lại hỏi Tần Lan, “Chuyện lần trước tôi sai người đi thăm dò, có tra ra được bộ lạc nào ngoài sa mạc Tắc Bắc có tập tục xăm ấn ký màu đỏ lên ngực không?” Muôn loài sinh hóa đa đoan, Người đức cả vô vi khinh khoái,

“Đã điều tra, dường như vùng sa mạc Tắc Bắc không có bộ lạc nào như vậy.” Tần Lan hơi ngập ngừng một lát, như nghĩ tới điều gì, “Cái tên ba

trợn mà chiều tướng mới vừa nói tới, chẳng nhẽ chính là người đàn ông đeo mặt nạ đen lần trước?” Muốn cao cả, ngời che nhân thể, Của với mình xét kỹ chi hơn?.

Lê Suông sững sốt, kinh ngạc khi Tần Lan đã nhanh chóng nghi ngờ đến hấn ta, “Ừ, là hấn. Có điều, vừa rồi hấn nhanh chân quá, tôi lại để hấn chạy thoát rồi.” Thích khoe sáng suốt làm sao? Một niềm thanh tỉnh thanh thoi,

Tần Lan trầm xuống, hơi ngập ngừng nói, “Lúc trước tiểu công tử nói, vì cứu tiểu công tử nên người đó bị trọng thương, mới cách vài ngày, sao hấn ta có thể khôi phục nhanh như vậy?” Mưa rào chẳng suốt ngày mưa, Đàng nào khổ sở, tính toán cho rành..

Nhắc tới việc này, Lê Suông mới nhớ tới, vừa nhìn thấy người đó, hình như nàng không nhìn thấy bất cứ vết thương nào trên người hấn. Nhưng nàng nhớ rất rõ, hôm đó, khi nàng đi xuống hầm bẫy “cứu” hấn, thì thấy cái tay hấn nắm lấy lưỡi dao sắc bén ghim trên bờ hầm, lòng bàn tay bị mũi kiếm cắt nát, trên người không biết có bao nhiêu vết thương, phía sau lưng còn bị nhiều mũi chông đâm trúng. Gặp gian lao, vui nổi gian lao. Tự nhiên thiên hạ đổi dời hóa hay..

Thế nhưng hôm nay lại thấy động tác của hấn không hề chậm chạp vì những thương tổn đó, thậm chí trên bàn tay của hấn... Cũng không có vết thương nào đang chờ lành.Chẳng vênh vảo, vẫn cao công nghiệp, Của với mình xét kỹ chi hơn?

Theo tốc độ lành vết thương của một người bình thường thì... vết thương của hấn... có thể nói lành lặn thần tốc.

Lê Suông vuốt cằm suy tư, một người võ công cực kỳ cao, thân thể kỳ dị, thân phận mơ hồ, còn có thể biết được nhất cử nhất động và từng câu từng chữ nàng nói ra... Người duy nhất Lê Suông có thể nghĩ đến... phải có liên quan đến cuộc sống hằng ngày của nàng, mà ngoại trừ Tần An ra thì không còn ai khác.

Bọn họ cùng có một ấn ký màu đỏ, có lẽ là cùng một bộ tộc, cùng một môn phái, giữa bọn họ nhất định có mối xích liên quan nào đó, thậm chí có thể Tần An đang bí mật thông chuyển tin tức trong doanh Trường Phong với hấn ta, cũng có thể nói... đó là những chuyện liên quan đến nàng. Trống nhưng mãi mãi là nguồn hóa sinh. Vô hình nhập chỗ vô gian.,

Lê Suông phóng người lên ngựa: “Tần An vẫn còn trong doanh thân vệ à?” Xác tan, chẳng hại chi mình. Chứ không ưa hào nháng phong phanh..

Tần Lan ngăn ra: “Lúc thuộc hạ đi ra, người trong doanh thân vệ nói nó đã ngủ rồi.” Trời, người, chẳng oán, chẳng phiền. Hề Đạo mắt nặng tình với Đức.,

Lê Suông kéo cương ngựa nói: “Ừ, quay về điều tra một chút, ngày mai đưa nó đến doanh trưởng của tôi, tôi có chuyện cần xét hỏi.” Tới man di, sống y man mọi, Chắt chiu quá lại thành uống phí, truyện do thơ

Biết được hoài nghi trong lòng Lê Suông, Tần Lan thấp giọng xác nhận, lập tức cùng nàng phi ngựa quay về doanh. Của hiếm có ngả nghiêng nhân đức, Người phạm phu lao tác tây đông,

Lúc hai người trở lại quân doanh thì đã là nửa đêm. Đại bộ phận tướng sĩ trong doanh hiện đang ngủ say, Lê Suông đi ngang qua doanh thân vệ thì bước chân hơi dừng lại, binh sĩ thủ vệ nơi cửa lập tức nhanh nhẹn cúi chào Lê Suông. Năm mùi tê lưỡi mềm sai, Thật đấy mà ngỡ trông trơn.,

Lê Suông nhẹ giọng hỏi: “Tất cả đều đang ngủ ở bên trong à?” Xin đem thiên hạ hiến cho, Đem dùng mới thấy chứa chan vô cùng.

“Dạ phải, ngoại trừ những người đi làm nhiệm vụ, còn lại hiện đang ngủ.” Nhưng chẳng nổi ra vào hốt hoảng. Tiếng với ta cái gì là quí?.

Lê Suông gật đầu, trong doanh thân vệ đều là thân binh của nàng, thực lực cũng được xem là mạnh nhất trong doanh Trường Phong. Nếu tất cả bọn họ đều ở bên trong doanh, thì không khả năng không phát hiện ra dù chỉ một tiếng động nhỏ. Mặc dù Tần An hôm đó bộc lộ ra sức lực vượt trội hơn hẳn những người cùng trang lứa, nhưng hôm đó cũng thấy rõ khinh công của nó vẫn chưa đến mức thế này. Lo thì lo nhưng chẳng bàng hoàng. Cóp nhặt nhiều ắt sẽ tay không.,

Chỉ là... Nếu như đổi thành người hôm nay thì... Đạm thanh sẽ thỏa thuê, đầy đủ, Ít ham, ít nhục, thung dung một đời..

Lê Suông nhíu chặt mày, hấn quả thật đủ khả năng không làm kinh động đến bất cứ kẻ nào trong mọi tình huống, có thể trong nháy mắt biến mất thì cũng có thể từ bên trong đi ra. Vì ưa sữa «mẹ muôn ngàn thụ sinh». Hề Đạo mắt nặng tình với Đức.,

Có điều, nếu theo những lập luận của Lê Suông, người đeo mặt nạ đen ấy muốn cài Tần An vào trong doanh Trường Phong để giúp hấn tìm hiểu tin tức thì sẽ không mang Tần An ra ngoài, hấn sẽ tìm mọi cách để Tần An có sức cảm rết thật sâu ở trong doanh Trường Phong, như vậy mới có thể có thu được thật nhiều tin tức. Ai cũng có chỗ dùng lợi ích, Thoát hiểm nguy lại được trường sinh.. t

Sau một hồi tính toán, cuối cùng Lê Suông quyết định quay người đi về doanh nghỉ ngơi.Đếm tài, chẳng thể, chẳng thăm, Muôn nghìn khéo léo, đáng trông vụng về.. t

Mà đúng lúc này, lính gác trên tháp canh gác chợt hét lên một tiếng hoảng hốt, Lê Suông xốc mình doanh lên, đang chuẩn bị cất bước đi vào thì lính gác bỗng nhiên gõ cảnh báo: “Quân Tây Nhung! Là quân Tây Nhung! Đại quân Tây Nhung đang xông đến! Dịch tấn công! Dịch tấn công!” Khinh thân, chẳng xá chi mình, Vô hình nhập chỗ vô gian.,

Quân tình đột ngột xộc đến, không chừa thời gian cho bất kì ai trở tay. Mới vừa rồi doanh Trường Phong còn an tĩnh, thoáng chốc người ngựa chạy rầm rập, tiếng chuông cảnh báo vang lên liên hồi, tất cả các binh sĩ đang ngủ say cũng choàng tỉnh giấc. Luôn sợ hãi là do thân thể, Cái mềm nhất ở trong trời đất.

Sắc mặt Lê Sương thoáng nghiêm nghị, không hề trì hoãn dù chỉ một giây, xoay người lại hô to, “Toàn quân đề phòng! Chinh binh!” Đứng thẳng nhân huyền hóa đạo Trời. Người phạm phu lao tác tây đông. truyện này

Nàng nhìn về phía xa, sa mạc Tắc Bắc hoang vu nổi lên một vài khói lửa nho nhỏ, sau một lát đã lan ra biến thành cánh đồng lửa. Móng ngựa âm ầm, dường như muốn đập nát vùng trời phía bắc mênh mông. Lại hành vi mềm dẻo hợp thời. Nghi ngại cho nóng đỡ nung hình hài.

Ngay trong ngày đông giá rét, tuyết rơi dày đặc, chuyện nàng lo lắng nhất cuối cùng cũng xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Tán Trường An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 11

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Các tướng sĩ doanh Trường Phong chinh binh suốt đêm, đấu một trận long trời lở đất với binh sĩ tiên phong của đại quân tinh nhuệ nhất Tây Nhung, khó khăn lắm mới giữ được thành Lộc.

Lê Sương vẫn chưa đích thân xông trận, nàng bận bịu túi bụi trong quân doanh, nào là bày binh bố trận, tìm hiểu tình huống, lại cùng những tướng quân khác

thương nghị đối sách, sai người ra roi thúc ngựa hồi kinh báo quân tình.

Từ thời khắc biết được quân tình có biến, Lê Sưong đã bận rộn túi bụi.

Bên trong quân doanh, các đại phu cũng tất bật chăm sóc cho các chiến sĩ bị thương, từng thân vệ luân phiên túc trực bên cạnh bảo vệ Lê Sưong, ngay cả ngựa cũng liên tục được đập móng và chăm sóc để sẵn sàng xông trận. Lúc này, tên ba trợn sàm sỡ kia và Tấn An bỗng chốc trở thành chuyện vụn vặt không đáng để mắt đến. Thời khắc binh hoang mã loạn, không ai rảnh rang chú

ý đến một đứa bé đang làm gì, dù cho bình thường nó đặc biệt và nổi bật đến mức nào.

Sáng sớm, sau một đêm chiến đấu, các tướng sĩ trên tiền tuyến tạm thời đẩy lùi quân đội tiên phong của Tây Nhung, quân đội Tây Nhung lui về trấn thủ tại vùng đất ngoài thành Lộc mười dặm. Lê Sưong đánh ngựa vào thành Lộc, dự định thương nghị cùng quan thủ thành về chuyện cho binh lính doanh Trường Phong chuyển vào trong thành, như vậy sẽ tiện cho việc bọc hậu giữ thành.

Quan thủ thành của thành Lộc Lý Chương Nghĩa ăn no béo

tốt, bụng phệ mập mạp, vừa chạy lon ton từ trong nhà ra sảnh đường chào Lê Sưong đã thở hồng hộc, mồ hôi nhễ nhại.

Lê Sưong không nói nhiều lời mà vào thẳng vấn đề, "Thủ thành Lý, đêm qua ngoài thành vừa xảy ra trận chiến với đại quân Tây Nhung, tôi tin quan thủ thành đã biết, đại quân Tây Nhung đã áp sát biên cảnh chúng ta, quân tình cấp bách, để tiện việc chống địch thủ thành, giờ Dậu canh ba chiều hôm nay, hy vọng quan thủ thành nghênh đón tướng sĩ doanh Trường Phong ta vào thành."

Nhà họ này Lý Chương Nhã

Nghe vậy, Lý Chương Nghĩa
mở to mắt ra nhìn.

Hắn được thừa tướng đề bạt
đến làm quan thủ thành của
thành Lộc này, mà ở trong triều
đình, thừa tướng và đại tướng
quân quanh năm tranh đấu gay
gắt, lập trường đối lập nhau, Lê
Sương được phái tới trông coi
doanh Trường Phong ở sa mạc
Tắc Bắc nhưng mà doanh Trường
Phong cũng không trú đóng ở
trong vòng thành Lộc, đây chính
là điểm mấu chốt trong cuộc
tranh đấu giữa thừa tướng và đại
tướng quân.

Mà nay, tuy tình hình nguy
cấp, quân địch ở ngay trước mặt,

~~~~~

nhưng cuộc tranh đấu giữa đại tướng quân và thừa tướng cũng vì chuyện này mà càng thêm gay gắt, nếu tướng sĩ doanh Trường Phong tiến vào thành Lộc thì đều ảnh hưởng không tốt đến vị trí quan thủ thành thành Lộc này của hãn và cả quyền lực của thừa tướng.

Đương nhiên, ông ta không thể gật đầu đồng ý.

Vì vậy ông ta nheo mắt lại, nở nụ cười ghê tởm nói với Lê Sương: "Chiếu tướng, đại quân Tây Nhung binh hùng tướng mạnh, thủ đoạn lại hung ác độc địa. Năm nay sản lượng thu hoạch ở vùng đất Giang Nam

triều ta lại dồi dào, lương thực trong thành Lộc được bổ sung đầy đủ, không quá khó khăn để sống qua mùa đông khắc nghiệt, sao không cho bọn chúng chút lương thảo, đuổi bọn chúng đi là xong."

Sắc mặt Lê Sương lạnh lẽo, trong mắt hình như có đao kiếm bắn ra đâm thẳng lên trên người quan thủ thành, "Ý của ngài là muốn Đại Tấn ta đem lương thảo đút cho đám lang sói này?"

Bạn đang đọc truyện *Cùng Tán Trường An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Nàng biết người kia là ai, rõ ràng chỉ mới gặp mặt vài lần, cũng không có nhiều thời gian chung đụng, nhưng nàng biết rõ người đó là ai.

Nàng mơ hồ phát hiện ra rằng giữa nàng và chàng ta còn có mối liên quan bí ẩn mà nàng không biết.

Ở trên chiến trường đầy máu tươi và chết chóc này, cánh tay mạnh mẽ săn chắc siết chặt lấy bờ vai của nàng, khiến cho gò má nàng cũng dán chặt vào trên cổ của chàng ta. Đổ chỉ đầy quá cỡ chứa chan? Đem dùng mới thấy chứa chan vô cùng

Chặt như vậy, mạnh mẽ như vậy, trong thoáng chốc làm cho Lê Sương có cảm giác được chàng ta đang che chở, bảo vệ nàng... lại có cảm giác an toàn đến kỳ lạ. Ngọc không tan, sao vẹn chương khuê. Mưa may cho bớt lạnh lòng.

Không thể như thế được. Nàng là chiếu tướng, nàng mang trên vai tính mạng của hàng vạn tướng sĩ, phía sau còn có thành Lộc, còn có bách tính, sao nàng có thể tham luyến một chút yên lòng cho bản thân. Gặp gian lao, vui nổi gian lao. Biết đường ôm ấp, biết bài dễ đuổi.

Lê Sương đưa tay, muốn đẩy mạnh người trước mặt ra, nhưng nàng chưa kịp giơ tay lên, chàng ta dường như đoán được ý nghĩ trong đầu nàng, lẳng lặng buông đầu vai nàng ra. Vì gió giông chẳng thổi sớm, trưa. Nhưng đem dùng chẳng chuyển, chẳng mòn.

Mà Lê Sương không ngờ được ngay vào giây phút đó, khi ánh mắt nàng thoát khỏi lồng ngực của chàng ta liếc nhìn ra bên ngoài thì nhìn thấy tất cả binh sĩ Tây Nhung đang nắm đao kiếm trên tay cũng dần mất lực. Kiễng chân lên làm sao đứng thẳng, Người phạm phu lao tác tây đông.

Tướng sĩ bộ lạc hung hãn sa mạc Tắc Bắc đều mở to mắt kinh ngạc nhìn chòng chọc vào chàng trai ấy. Vì đầu đã mõi mòn nhón nhác, Bắc cân khinh trọng cho tài,

Lê Sương ngẩng đầu nhìn theo ánh mắt của bọn họ, nàng thấy một cánh tay của chàng trai đeo mặt nạ đen này đang giơ cao, mà trên cánh tay ấy cầm thủ cấp của tướng sĩ Tây Nhung. Người nhân ôm đức chẳng rời, Thế cho nên thơm phức hương nhân

Cái cảm đầy râu, trên đầu còn đội mũ da hổ, đây chính là thủ cấp của tướng lĩnh quân đội Tây Nhung... A Sừ Na Đô. hông thương người giúp, khôn thành u mê. Chỉ cần thực chất cho tình

Hắn... Hắn đã giết chết đại tướng Tây Nhung, còn mang thủ cấp tới...

Hắn làm chuyện này lúc nào??? Không phải mới vừa rồi hắn còn đứng trên tường thành, muốn lấy thủ cấp của Lý Chương Nghĩa sao??? Trước dân, dân vẫn nức lòng, Bề ngoài rục rờ uy nghi,

Tốc độ của hắn ta... Lê Sương không dám nghĩ tới nữa. Mà xem bách tính in tâm chó rom. Thăng bằng mà ngó như cong,

Mà từ chỗ bọn họ đang đứng, giống như giọt nước vừa rơi vào giữa hồ tạo ra muôn vàn sóng nước lan ra, toàn bộ chiến trường thoáng chốc chìm trong bầu không khí im lặng đến quỷ dị. Gỗ không nát, sao nên được chén, Biết đường ôm ấp, biết bài dễ đuổi.

Chàng trai mang mặt nạ đen ném thủ cấp của tướng A Sừ Na Đô xuống đất, giống như đang ném rác rưởi. Trời đất bèn, không vì mình sống, Cũng là mầm loạn lạc chia ly.

“Cút về.” Đạo tan đức nát ê chề, Người đức cả coi thường tục đức,@

Hắn nói, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, phía quân doanh phía sau đại quân Tây Nhung bỗng truyền đến tiếng trống vang vọng khắp chân trời, cũng giống như mang theo mệnh lệnh của hắn, đại quân Tây Nhung bắt đầu vừa đánh vừa lui, cuối cùng hoàn toàn lui về sau hơn mười dặm. Biển sông vì thấp vì sâu, Người phạm phu lao tác tây đông.

Thủ cấp A Sừ Na Đô được một binh sĩ Tây Nhung ôm trở về. Vui như trẩy hội đăng đàn tiết xuân. Hề Đạo mất nặng tình với Đức,

Tiếng rống rung trời trên sa trường mới vừa rồi giờ được thay bằng cảnh hỗn loạn. Chuyện đời ảm áo ly kỳ. Vô vi ích lợi muôn vàn ai hay.

Các tướng sĩ doanh Trường Phong vẫn còn ngẩn người ngơ ngác trước hình huống đại quân Tây Nhung bất thành lĩnh lui binh. Kỳ thực không chỉ mỗi bọn họ, mà ngay cả Lê Sương cũng không kịp thích ứng. Khinh thân, chẳng xá chi mình, Thế cho nên thơm phức hương nhân.

Nàng kinh ngạc nhìn chàng trai mang mặt nạ đen đang đứng trước mặt, thất thần nói: “Rốt cuộc huynh là ai?” Cùng đất trời, muôn thừa trường sinh. Người đức cả vô vi khinh khoáng,

Trong ánh mắt đỏ rực mị hoặc của hắn chỉ chứa mỗi bóng hình nàng, hắn giơ tay lên, nhẹ nhàng lau đi vết máu dính trên khuôn mặt nàng, “Tôi tới bảo vệ em.” Không rợ dầy nhưng khó gỡ ra. Tiếng nói ta cái gì là quí?

Lê Sương giật mình thất thần, lại nghe hắn nói tiếp: “Hôm nay tôi mặc quần áo đảng hoàng đến, không còn tro trên nữa, vậy em nguyện ý gả cho tôi chứ?” Ai làm gió sớm mưa trưa thế này? Người đức cả vô vi khinh khoáng,

... Hà? Thánh nhân khinh khoáng tàng cao, Bề trong tầm tới, ngu si ngỡ ngàng.

Đề tài của hắn... chuyển đổi quá nhanh. Tuom tắt rồi ắt sẽ về Ngài.» Nghỉ ngơi cho nóng đỡ nung hình hài.

“Huynh...” Lê Sương vừa định lên tiếng, trên khuôn mặt lạnh lùng của nàng cũng bắt gặp mím cười, nàng lắc đầu, dờ khóc dờ cười nói, “Có thể cướp lấy thủ cấp tướng địch, nhưng lại hỏi chuyện này ngay trong thời khắc thế này... huynh...” «Bao đang dở, làm cho tuom tắt, Hết Nhân có Nghĩa theo chân,

“Chiếu tướng.” Lê Surong vẫn chưa nói hết câu, chợt nghe tiếng gọi của Tần Lan và La Đăng vọng lên từ phía sau. Ít phô trương, (nhưng) rạng ngời, sáng quắc, Cái mềm nhất ở trong trời đất,@ truyện do thỏ kaffesua edit}

Người đeo mặt nạ đen đưa mắt nhìn về phía bọn họ, dường như nhớ tới cái gì, ngẩng đầu ngắm nhìn Lý Chương Nghĩa còn đang há hốc mồm trên thành tường. “Em còn muốn vào trong thành không?” Miệt mài công cuộc gian trần, Làm chưa thấy ứng, nhỏ to bất bình.

Lê Surong ngẩn ra: “Tất nhiên là phải vào...” Tuom tất rồi ắt sẽ về Ngải.» Không làm nhưng kết quả ngàn muôn.

“Được.”

Hắn đáp lời, tiện tay lượm cung tiễn trên đất, đưa vào dây cung, nhắm thẳng Lý Chương Nghĩa đứng trên đầu tường thành, nhưng khoảng cách quá xa nên người trên tường thành không thể biết hắn đang định làm gì. Thánh nhân khinh khoáng tầng cao, Bề ngoài rục rờ uy nghi,

Đến khi mũi tên rời cung, bay “vút” đi, mà phía bên này cũng do quá xa nên không ai nghe thấy người phía bên trên tường thành đang hò hét cái gì, Lê Surong nhìn theo hướng mũi tên lao đi, nằng thấy thân hình phi nhún của Lý Chương Nghĩa loạng choạng nghiêng ngã, sau đó chúi đầu ngã xuống tường thành. Ôm lấy Trời, hân hoan Trời rước. Cái mềm nhất ở trong trời đất,

Bề đầu chảy máu, chết ngay tại chỗ, quá dễ dàng, quá nhẹ nhàng, tựa như một đứa bé tùy tiện ném một cục đá đập một con chó hoang ven đường vậy. Trường tôn không biết, ra lòng tác yêu. Nghĩa không còn nữa thấy thuần Lễ nghi.

Lê Surong giật mình kinh ngạc. Mà xem vạn vật in tâm chó rom. Một niềm thanh tĩnh thanh thoi,

Tần Lan và La Đăng từ phía sau chạy đến cũng trợn tròn mắt... Năm mùi tê lưỡi mềm sai, Lòng khinh khoáng, biết nơi dừng bước,

Những người tập võ đều biết mũi tên trông có vẻ nhẹ nhàng vừa rồi của hắn chính là sự khác biệt về thực lực mà đối với bọn họ mà nói là hoàn toàn không thể vươn tới được.Lời người xưa nói nhẽ nào sai ngoa: Chất chịu quá lại thành uốn phỉ

Chàng trai đeo mặt nạ đen gơ tay xoa lên gò má của Lê Surong, lau sạch vết máu trên mặt nàng, thanh âm chân thành và chất phác phát ra từ tận sâu trong trái tim, còn ẩn giấu chút dịu dàng khó phát giác, hắn nói: Tự cho mình phải, đời nào hiền dương. Của với mình xét kỹ chi hơn?

“Chỉ cần em muốn, tôi sẽ quét sạch mọi cản trở cho em, bất luận đó là gì.” Thích khoe sáng suốt làm sao? Người nhận dạ ít dè dặt,

Lê Surong cứ ngẩng đầu nhìn chàng ta, nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ rục ấy, hòa với chiến trường hỗn loạn mùi máu tanh cùng mùi mồ hôi nồng đặc, quên mất đi sự lạnh tĩnh và ứng biến mà một chiếu tướng nên có. Trời đất bền, không vì mình sống. Lòng khinh khoáng, biết nơi dừng bước,@ tôi đã trộm truyện do kaffesua edit}

“Vì sao?” Lê Surong rút cục cũng tìm về chút lý trí sau cơn gió lạnh thấu xương. “Vì sao lại giúp tôi? Rốt cuộc, huynh là...?” Nàng đưa tay muốn gỡ mặt nạ trên mặt hắn ra, nhưng người nọ hơi ngả đầu ra sau, dễ dàng tránh được động tác vừa rồi của Lê Surong. Không ước mơ, lo nghĩ viễn vông. Hề Đạo mắt nặng tình với Đức,

Thấy hắn tránh né, Tần Lan đang ở sau lưng chợt lác mình tiến lên muốn bắt lấy chàng trai lạ đeo mặt nạ đen kia, thế nhưng chưa tung được hai chiêu thì một trận gió lạnh thổi qua, cường lực Tần Lan vừa vùng tới, bóng hắn nhanh chóng biến mất trong đêm tối như cơn gió thổi qua sa mạc Tắc Bắc. Nên giờ vinh hiển là giờ thoái lui. Thực mỹ nhãn mà như khuyết điểm,

Vẫn giống như những lần trước, chàng ta bắt ngờ đến sau đó lại ra đi không một lời từ biệt, chỉ lưu lại những dấu hỏi cùng vẻ thần bí không thể đoán ra. Lòng người quân tử ra vào thỏa thuê. Muốn nghìn khéo léo, đáng trông vụng về.@ k

Lê Surong ngờ ngác nhìn về phía ấy, tận đến khi Tần Lan xoay người lại gọi nàng, “Chiếu tướng.” Lê Surong mới chớp mắt, giật mình tỉnh lại, nằng khê ho một tiếng, quét mắt nhìn bốn phía.

Thấy các tướng sĩ doanh Trường Phong vẫn cầm chặt đao kiếm trên tay, ánh mắt nhìn nàng đầy kinh ngạc. Mọi công việc an bài khéo léo, Biết đường ôm ấp, biết bài dễ dãi.

Cũng phải, sao bọn họ không kinh ngạc cho được. Mới bày ra được những bề nghĩa nhân. Ít ham, ít nhục, thung dung một đời.

Một chàng trai mang mặt nạ, thân phận không rõ, võ công lại cao cường, thủ đoạn tàn nhẫn, chỉ trong chớp mắt đã một mình phóng tới quân doanh Tây Nhung xa như vậy lấy thủ cấp của tướng lĩnh Tây Nhung đem đến đây, làm cho quân Tây Nhung hoảng sợ lui binh. Bít bùng khéo léo, khỏi cần khóa then. Vô vi ích lợi muôn vàn ai hay.@

Một chàng trai thần bí như vậy lại cứu nàng trên chiến trường loạn lạc, ôm nàng, còn bảo nàng hãy gả cho hắn. Đồ chi đầy quá cỡ chứa chan? Bề ngoài rục rờ uy nghi,

Đừng nói là các binh sĩ có mặt ở đây, mà ngay cả Lê Surong cũng thấy vô cùng hiếu kỳ.Lo thì lo nhưng chẳng bằng hoàng. Thực mỹ nhãn mà như khuyết điểm,

Rốt cuộc chuyện này là sao? Tại sao lại thế? Nàng hấp dẫn một người như vậy từ khi nào? Có phải đầu óc của nàng bị trục trặc chỗ nào rồi không? Tại sao tình cảnh nàng đang gặp phải lại giống y như một câu chuyện tiểu thuyết người ta viết như vậy? Phải chăng nàng đã quên mất một đoạn quá khứ của mình rồi? Nay ta sống khác nhân gian, Làm chưa thấy ứng, nhỏ to bất bình.

“Chiếu tướng” Tần Lan lên tiếng gọi cũng lại lần nữa kéo Lê Sương về hiện thực, hần nói, “Nên vào thành thôi.” Mối hay: Không có chuyển vận, Người nhân dạ ít đèo bông,

“Hả, ừ... hành quân vào thành.” Lê Sương hạ lệnh vào thành.

Không ai có thể ngờ được rằng, trận chiến đầu tiên với quân Tây Nhung lại kết thúc hoang đường như vậy... Mà lúc này, tất cả mọi người vẫn không biết, chuyện hoang đường hơn nữa... còn ở phía sau...

Bạn đang đọc truyện *Cùng Tấn Trường An* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Một đêm chiến tranh loạn lạc. Quan thủ thành thành Lộc Lý Chương Nghĩa bị một chàng trai mang mặt nạ đen bắn một mũi tên xuyên tim ở khoảng cách xa trăm trượng, bỏ mình tại chỗ. Lê Sương đương nhiên dẫn các tướng sĩ doanh Trường Phong tiến vào thành Lộc. Lê Sương trên dưới đưa hần quan sát một phen,

Tuy trận chiến đầu tiên đã kết thúc, nhưng công việc của Lê Sương vẫn còn rất bận rộn. Lão đầu nghe Lê Sương nói ra thân phận mình, nụ cười càng sâu

Người dân trong Thành Lộc đều bàng hoàng hoang loạn, mà cái chết của quan thủ thành lại càng khiến thành Lộc rơi vào cảnh rấn không đầu, lúc này Lê Sương phải giúp đỡ một gã quan văn cũng là thủ hạ của Lý Chương Nghĩa đảm nhiệm việc trông thành, chờ viên quan thủ thành mới được bổ nhiệm đến nhậm chức. Lê Sương nhóm nhìn theo hần rồi đi, như nhau cái gì chưa từng phát sinh.

Khi tướng sĩ doanh Trường Phong vào thành Lộc, binh hùng tướng mạnh, mặc kệ là ai đứng lên làm quan thủ thành cũng phải nghe theo lời Lê Sương răm rắp. Nhưng Lê Sương lại không chú trọng đến chuyện tranh quyền đoạt lợi. Bốn mắt giáp nhau, bắt quả ngay lập tức thời gian, ở người khác cũng không có chú ý đến lúc

Ban ngày nàng giúp đỡ ổn định chuyện bên trong thành, khi ban đêm xuống, Lê Sương leo lên trên tường thành thành Lộc nhìn về phía xa xa, thấy quân đội Tây Nhung trú đóng ngoài mười dặm cũng không vì đại tướng A Sử Na Đô đột nhiên tử vong mà rút quân, những cuộn khói đen lượn lờ vẫn bốc lên từ trong bếp nấu của quân doanh đóng trên mảnh đất bình nguyên ở sa mạc Tắc Bắc. Anh mất hần híp một cái, cước bộ hơi dừng lại một chút.

Sắc mặt Lê Sương trầm ngâm, vỗ tay lên trên tường gạch to xù xì trên lầu gác, lặng im không nói. Lê Sương leo lên trên tường thành thành Lộc nhìn về phía xa xa

La Đẳng đi theo hầu bên cạnh cũng tặc lưỡi, “Cái con mẹ nó, chiếu tướng, nhìn tình hình trước mắt thì quân Tây Nhung vẫn không định rút quân.” Hôm nay Đại Tấn bệ hạ khiến người đến cho ta biết chiếu tướng hôm nay về hướng

Tần Lan cân nhắc một lượt, trầm giọng nói: “Mùa đông năm nay rét đậm lại thiếu lương, Tây Nhung đã dẫn đại quân đến áp sát biên cảnh thành Lộc, hơn nữa bọn chúng quyết phải cướp cho bằng được một lượng lớn lương thực. Cho dù A Sử Na Đô...” Hần dừng một chút, nhớ đến cảnh tượng cái tên đeo mặt nạ đen cầm thủ cấp A Sử Na Đô hồi đêm hôm qua. Tần Lan phải thừa nhận rằng, hần đang ganh ghét với cái tên đeo mặt nạ đen ấy, cho dù hần không thể tìm ra lý do nào để phủ nhận hành động làm chấn động mọi người của tên đeo mặt nạ đen hôm qua. Tấn An cũng phải cúi đầu nhìn dưới mặt đất, thẳng đến nghe có người gọi tam thanh Tấn An

“Tuy rằng A Sử Na Đô đột nhiên bị chết, Tây Nhung tạm thời lui binh nghỉ dưỡng sức, nhưng chắc chắn bọn chúng sẽ không dễ dàng lui binh về thành, chỉ sợ không tới hai ngày, lại có một tướng lĩnh khác ra trận, dẫn dắt quân Tây Nhung tiến công.” Lê Sương ngáy người một lúc, chẳng nhớ lúc nàng nằm mơ đã tự cởi áo của mình ra sao...?

La Đẳng hừ một tiếng, “Con mẹ nó, nói cho cùng, chúng ta phải trường kỳ kháng chiến.” Binh sĩ nghe nàng hỏi thế hơi sững sốt, chớp mắt nhìn Lê Sương

“Không cần thiết trường kỳ kháng chiến.” Ánh mắt Tần Lan híp lại, nhìn về phía quân doanh, “Mặt tướng có một kẻ.” Nàng hít mạnh một hơi, không ngờ nàng lại... nằm mơ thấy cảnh tượng như vậy

Lê Sương quay đầu nhìn Tần Lan. Tần Lan đi theo nàng đã nhiều năm, phương thức làm việc đều suy tính kỹ lưỡng, tính toán cẩn thận, “Tôi biết

huynh muốn nói gì.” Nàng nói, “Huynh định thừa dịp Tây Nhung chưa kịp tuyển ra đại tướng, lệnh cho bách tính thành Lộc cùng đại quân doanh Trường Phong ta lui về phía sau? Giữ lại quân thủ thành và một chút lương thực cấp cho quân Tây Nhung, làm kế hoãn binh, tranh thủ thời gian, để cho châu thành khác điều binh qua đây, sau đó cùng chiến đấu với đại quân Tây Nhung?”, nhưng khi Lê Sương vừa vén rèm ló đầu ra, thì các binh sĩ này lập tức thức tỉnh.

Lê Sương nói ra ý kiến trong đầu của hắn, Tần Lan cup mắt xuống, ánh mắt nát vụn, u ám như trời phủ mây đen, “Kế sách mặt tướng đang nghĩ đúng như những gì chiếu tướng vừa nói.” Lê Sương gật đầu, nghĩ tới nghĩ lui lại nghĩ tới chàng trai thân bí gặp được ở trong thạch trại.

Lê Sương trầm mặc. Người quân tử sống theo địa vị, Không cần bóng bẩy lung linh bên ngoài.

Thấy Lê Sương không chấp nhận kế sách này, La Đăng nhướng mày, “Lui binh bỏ thành? Nói như vậy thành trì mà chúng ta vừa tốn máu xương bảo vệ giờ lại đem tặng không cho Tây Nhung sao! Không được! Đất Đại Tấn ta quyết không đem biểu không cho đám sói hoang đó.” Lập nghĩa nhân, bày chúc ừ an. Vô vi ích lợi muôn vàn ai hay.

Tần Lan chỉ về phía xa, “Vây đệ tự mình nhìn đi, đại quân tiếp viện của Tây Nhung hiện đã lục tục kéo đến rồi, quy mô vượt xa dự đoán của chúng ta rất nhiều. Chúng ta chỉ có thể dùng kế hoãn binh, chờ đến lúc đại quân ta đến hỗ trợ, lúc ấy mới đủ sức phản kích.” Kiễng chân lên làm sao đứng thẳng, Người đức cả coi thường tục đức,

La Đăng còn muốn phản bác, nhưng lại nhìn thấy lửa trại của quân đội Tây Nhung trải rộng khắp một vùng trời phía xa, hắn cắn răng, hậm hực. Giỏi đi chuyển, không lưu dấu tích, Vô vi ích lợi muôn vàn ai hay.

Cũng không thể... để cho tất cả tướng sĩ doanh Trường Phong và bách tính thành Lộc phải bỏ mạng vì thù cái thành này.

Hắn tức giận thở dài. Sáng sớm hôm sau, lúc Lê Sương bước ra khỏi doanh

Tay của Lê Sương đặt ở trên tường thành chột nắm chặt, “Tôi tự cân nhắc, tối nay cho dù như thế nào đi nữa thì trước mắt cứ sơ tán bách tính ra khỏi thành Lộc.” Nàng quay người lại, đang định bước xuống thành lũy, Tần Lan ngăn cản nàng: “Chiếu tướng, công việc nơi đây thuộc hạ sẽ xử lý ổn thỏa, ngài... quay về nghỉ ngơi đi, giữ gìn sức khỏe.” Đạm thanh sẽ thỏa thuê, đầy đủ, Nên nghi lễ là chi khinh bạc,@ }

Lê Sương không thể ngã xuống được, chính nàng cũng hiểu rõ điều này. Lên voi xuống chó cũng ngần ấy lo. Nên quân tử chỉ ham đầy đặn,. }

Nàng gật đầu, đi về phía lầu vãi dựng tạm thời dưới thành tường, mà ngay lúc nàng xốc mình trướng lên sắp bước vào thì Lê Sương chột cảm thấy có một cái bóng xẹt qua đỉnh đầu nàng, khi nàng ngẩng đầu lên xem thì thấy trên tường thành thật cao trống trải, không có bất cứ thứ gì, các tướng sĩ thủ thành vẫn đứng nghiêm, ánh mắt dõi về phía xa không chớp, cũng không tạo ra bất cứ cử động nào. Còn hơn vật và thuyết minh suốt đời. Nên nghi lễ là chi khinh bạc,.. }

Lê Sương dụi mắt, cho là mình quá mệt mỏi. Họ đỡ đàn nuôi dưỡng người lành. Không làm nhưng kết quả ngàn muôn.. }

Đầu vậy đêm nay Lê Sương vẫn ngủ không yên, non sông nước nhà, con dân trăm họ, nên chọn như thế nào, lựa chọn kế sách nào thì thích hợp? Mỗi câu nàng nói ra lúc này cũng giống như một nhịp tim đập, đều có liên quan mật thiết đến vận mệnh quốc gia Đại Tấn.

Chỉ hy vọng... những quyết sách nàng chọn đều đem đến tương lai tươi sáng cho Đại Tấn. Cho nên những nhân quân thánh đế, Của với mình xét kỹ chi hơn?. }

Sáng sớm hôm sau, Lê Sương tỉnh dậy, lại bất ngờ nhận được hai tin tức, đầu tiên là thám tử vội vã báo lại: “Chiếu tướng, đêm hôm qua Tây Nhung lại lập một đại tướng!” Ở trên dân, dân nhẹ như không. Thật hùng biện như e, như áp,. }

Nổi căng thẳng trong lòng Lê Sương chưa kịp nguôi thì thám tử lại nói: “Nhưng đại tướng đó lại chết rồi.” Bao đang dờ, làm cho tươm tất, Thật hùng biện như e, như áp,. }

“Hà?” Lê Sương bất ngờ không kịp phản ứng: “Cái gì?” Đém tài, chẳng thể, chẳng thăm, Nên quân tử chỉ ham đầy đặn,. }

Cái gì mà lại chết? Công hầu, vương tước, xa đâu, Nghi ngơi cho nóng đỡ nung hình hài.. }

“Đêm qua Tây Nhung mới vừa lập đại tướng, nhưng trời vừa sáng thì lại tìm thấy ở trên nhánh cây khô nằm giữa nơi trú đóng của đại quân Tây Nhung và thành Lộc... treo đầu tướng lĩnh vừa được lập. Hiện tại nội bộ quân Tây Nhung đang hoảng loạn...” Để cho thiên hạ suy vì tảo phản. Con người nghĩa khí kẻ công kẻ giặc.. }

Lê Sương: “...” Chỉ riêng ta quạnh quẽ, trong sương. Chứ không ưa hào nháng phong phanh.. }

Nàng ngây người, “Tôi đi xem thử.” Nhưng chẳng nổi ra vào hốt hoảng, Của với mình xét kỹ chi hơn?. }

“Hỏi tướng quân, đầu của đại tướng Tây Nhung đó đã được quân sĩ bọn họ mang về. Hiện chỉ còn nhánh cây và cái dây treo thủ cấp kia vẫn còn ở đấy thôi.” Xoạc căng ra, đi chẳng được nào. Thật đầy mà ngỡ trống trơn,. }

Lê Sương kinh ngạc. Trống nhưng mãi mãi là nguồn hóa sinh. Không làm nhưng kết quả ngàn muôn.. }

Nàng không thể ngờ được rằng, sau một đêm trần trối, hôm sau lại nhận được một tin tức thế này. Nuôi muôn loài chẳng chút cạnh tranh. Nghi ngại cho nóng đỡ nung hình hài.. }

Lê Sương vừa mặc giáp vừa bước ra ngoài, “Bị ai giết?” Nàng vừa dứt lời cũng không cần người hỏi báo trả lời, trong đầu Lê Sương lại hiện lên dáng vẻ của chàng trai đeo mặt nạ đen kia. Thánh nhân hiểu lẽ mất còn. Cóp nhặt nhiều ắt sẽ tay không.. }

Nàng dừng chân lại, Tần Lan và La Đằng chạy đến, sắc mặt Tần Lan trầm ngâm, không chút dao động, còn La Đằng thì mặt mày hớn hờ, vừa cười vừa nói, “Chiếu tướng! Đại tướng mới của Tây Nhung lại bị giết! Ha ha ha! Trời cao có mắt mà, cái đám sói hoang đó sẽ không được chết từ tể.”

Cầm đầu phải ẩn sau lưng, Chỉ cần thực chất cho tinh.. }

“Chiếu tướng” Tần Lan gọi Lê Sương. Lê Sương giật mình tỉnh lại nhìn hấn gập đầu, nhân tiện nói: “Tấn An đâu?” Người giàu sang, ta há bị quên! Thoát hiểm nguy lại được trường sinh.. }

Nàng vừa hỏi, Tần Lan mới nhớ tới, vào cái đêm hấn và Lê Sương từ trong rừng cây trở về vốn định đi tìm Tấn An hỏi chuyện người đàn ông đeo mặt nạ. Sau đó thì đại quân Tây Nhung xâm phạm, hấn vội vàng, Lê Sương bận rộn, cũng không còn thời gian quan tâm đến đứa bé kia. Suy vong do đó sinh ra, Ít ham, ít nhục, thung dung một đời.. }

Hiện tại cái tên đại tướng vừa mới được bổ nhiệm của Tây Nhung bị giết ngay trong đêm nhậm chức, ai nấy đều nghĩ đến người thanh niên đeo mặt nạ đen kỳ bí võ công cao cường quý dị xuất hiện trên chiến trường hôm ấy, tất nhiên cũng có liên quan đến Tấn An. Người quân tử như tay xạ thủ, Cái mềm nhất ở trong trời đất.. }

Tần Lan cau mày, “Thuộc hạ đi hỏi.” hông thương người giúp, khôn thành u mê. Vô vi ích lợi muôn vàn ai hay.. }

Lê Sương lên lầu gác, đưa mắt nhìn về phương xa, bầu trời vẫn trong xanh cao vợi vợi như xưa, trên vùng cát vàng hoang vắng phía xa xa có một thân cây trơ trọi, một sợi dây đang bị gió sa mạc Tắc Bắc thê lương kéo tung bay, cảnh tượng mong manh đơn bạc như vậy, nhưng Lê Sương cảm thấy nó giống như một ngọn cờ xí được khắc lên dòng chữ “có người đã chết ở đây”, và nó bảo vệ thành Lộc này. Gặp gian lao, vui nỗi gian lao. Không làm nhưng kết quả ngàn muôn.. }

Chỉ một lát sau, Tần Lan đã đưa Tấn An đến. Lòng người vì thế ly tan, Vẻ ngây ngô, sắc mặt ai đương.. }

Đứa bé nhỏ xíu, ánh mắt trong suốt vẫn mở to nhìn chăm chăm Lê Sương như bình thường. Bao cong queo, hãy bắt cho ngay. Thật đầy mà ngỡ trống trơn.. }

Lê Sương ngồi xổm người xuống, nhìn thẳng vào mắt của nó, “Tấn An, nhóc cũng biết rõ là tỷ không có ác ý gì với nhóc cả, trong người nhóc có dị năng thiên phú, tỷ cũng muốn giữ nhóc ở mãi bên cạnh, tương lai sau này, cho dù là tỷ hay là triều đình, tất cả đều trông cậy vào nhóc.” Dạ vốn chẳng toan bài tranh chấp, Chết chịu quá lại thành uống phỉ.. }

Khi Lê Sương nói muốn giữ nó ở bên cạnh thì ánh mắt Tấn An sáng ngời. Lê Sương vỗ vai của nó, ánh mắt chăm chú và nóng rực nhìn nó: “Cho nên, tỷ muốn nhóc cũng thật lòng thật dạ đối xử với tỷ, nhóc làm được không?”

Tấn An gập đầu: “Tất cả mọi thứ ta có đều là của tỷ.”

Sax... Tuy rằng lời nói của nó nghe có vẻ rất kỳ quái, có điều... thôi kệ đi, dù sao thằng nhóc này vẫn thường nói mấy lời kỳ quái như thế.

“Vậy, giờ tỷ hỏi nhóc một chuyện, nhóc có quen biết gì chàng trai mang mặt nạ đen kia không?”

Bạn đang đọc truyện *Cùng Tấn Trường An* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.